

Giới thiệu Sinh Ra Là Để Yêu Em

Tên gốc: 每次进球只为你: Mỗi lần vào cầu chỉ vì người

Thể loại: Hiện đại - Trùng sinh, thanh mai trúc mã, ngọt sủng, thể thao (bóng đá), HE

Editor: Thu Lệ + Tét mỡ

Số chương: 163

Năm Carlo xăm hình lần đầu tiên chính là năm vừa tròn 14 tuổi. Lúc đó anh xăm hàng chữ: Te amo, Tô Thanh Gia.

Khi mười tám tuổi, Carlo tiếp tục xăm lần thứ hai. Lúc này là dòng chữ: e casaras connigo, Tô Thanh Gia. (Tô Thanh Gia, gả cho anh).

Đến thời điểm năm hai mươi tuổi, dòng chữ Yo naci para quererte, Tô Thanh Gia. (Tô Thanh Gia, anh sinh ra là để yêu em) đã phủ lên mình của Carlo.

Đối với những cổ động viên yêu bóng đá mà nói, chàng thiếu niên Carlo mười sáu đã đá giải U19 Châu Âu đơn giản chỉ là món quà mà ông trời ban tặng cho Barca. Nhưng chính động tác ăn mình của anh lại khiến đa số nghi ngờ... Bởi lúc nào anh cũng làm dáng vẻ trái tim ở trước ngực của mình.

Còn với Tô Thanh Gia thì Carlo chính là bất ngờ lớn nhất trên hành trình sống lại của mình.

Nhưng đối với Carlo thì khi gặp Tô Thanh Gia cuộc sống của anh mới bắt đầu.

Trích dẫn:

“Màn tỏ tình lãng mạn nhất thế kỷ này ---- Anh yêu em, là một bức thư tình bắt đầu từ thanh xuân.” 《Time Magazine》

“Carlo mang về giải “Quả Cầu Vàng” để bày tỏ cảm với vợ yêu.” 《Thời báo New york》

“Anh ấy có thân thể hoàn mỹ, vậy mà hình xăm trên ngực anh ngoại trừ vợ anh ra thì trong lòng anh tất cả phái nữ đều là mớ vớ vẩn.” 《Play Boy》

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit: Thu Lệ

“Giải thưởng nam vận động viên tốt nhất liên đoàn bóng đá quốc tế(FIFA), cũng được gọi là giải Quả Cầu Vàng, là giải thưởng cao nhất trong lòng những anh hùng chạy trên thảm cỏ xanh.

Năm 2015, ngôi sao bóng đá Messi của Argentina lại lần nữa mang về giải Quả Cầu Vàng, đây là lần thứ năm anh đạt được giải thưởng này.

.....”

Tô Thanh Gia gõ đoạn văn này trên laptop, sau đó dựa người ra phía sau duỗi lưng một cái, lộ ra vòng eo mềm mại trắng nõn dưới lớp áo ngủ tơ lụa màu đỏ tươi.

Tin tức siêu sao Messi của Barca đoạt năm giải Quả Cầu Vàng đã nổ tung trên phạm vi toàn cầu, càng đặc biệt hơn Barca là fan hâm mộ của Messi điên cuồng tìm kiếm số liệu của Messi, bạn bè xung quanh của Tô Thanh Gia, Weibo, à đúng rồi còn có trên instagram nữa, tất cả đều là những tin tức này.

Hảo đi, làm một người giả mê bóng đá, trong lòng Tô Thanh vẫn vui mừng khôn xiết, nhưng cũng chả làm được cái gì, chút phần khờ xa xa này không thể đền bù nỗi khổ bị biên tập dùng chiêu đoạt mệnh liên hoàn gọi ra khỏi ổ chăn, suốt đêm gấp rút viết bản thảo cho cô.

Cô biên tập viên đã nhấn nhủ ý kiến của chủ biên rất rõ ràng, từ các góc độ ca ngợi vị “Ngũ Quan Vương” này một chút, nếu có thể thì tổng kết cuộc sống tốt đẹp của anh ta luôn.

Tô Thanh Gia trái lo phải nghĩ, click vào từng dòng tin tức của bạn bè trên mạng, ừm, có nội dung

Làm một người viết kịch bản tự do, phần lớn thời gian Tô Thanh Gia đều rất rảnh rỗi, đương nhiên, ngoại trừ đêm nay.

Sở trường của cô là kết hợp kiến thức của các lĩnh vực lại với nhau, sáng tác một bài văn, hay là du ký(ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch), chuyên mục tình cảm, hay ghi chép một câu chuyện xưa bằng văn xuôi, có đôi khi cũng sẽ có lời bình để cử mỹ thực, chỉ có điều đôi khi cũng sẽ viết mấy bài tiểu sử nhân vật thịnh hành theo yêu cầu.

Thật ra theo như lời nói của Tô Thanh Gia thì bản thân cô cái gì cũng biết một chút một chút nhưng kỳ thực cái gì cũng không biết, mỗi lĩnh vực viết một chút là bởi vì cô cũng chỉ biết một chút như vậy mà thôi, nhưng do biết đến gần đúng chỗ ngứa ——

Hiện giờ mọi người đều thích trang B, loại kiến thức có một chút rồi dừng này cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh của nhóm người zhuangbility(*), nương theo khoe khoang hai câu với người bên cạnh cũng rất tốt.

(*): zhuangbility chính xác có nghĩa là khả năng của một người nào đó để tự thể hiện mình, hành động tốt như làm điều gì đó, hoặc cố ý phóng đại những cảm xúc của mình.

Vì thế viết mấy trang bản thảo cũng bắt đầu phát hỏa, sau có biên tập tìm tòi, ký kết đơn giản liền mở đầu chuyên mục.

Tô Thanh Gia sinh ra trong một gia đình làm Quan ngoại giao, hàng năm cha mẹ đều ở nước ngoài. Khi còn nhỏ thường xuyên đi theo du lịch nước ngoài, trải qua cuộc sống như vậy đã bồi dưỡng cho cô rất nhiều kiến thức.

Nhưng cũng chính vì kinh nghiệm đã trải qua khi còn nhỏ nên Tô Thanh Gia càng muốn có cuộc sống nhân nhả không màn danh lợi. Từ sau khi tốt nghiệp đại học Cambridge, Tô Thanh Gia không tiếp tục ở lại nước ngoài phát triển nữa mà là trở về Hàng Châu sinh sống.

Mười hai giờ đêm, Tô Thanh Gia gõ xong bản thảo, chia biên tập, cuối cùng khi nhấn phím Enter, cô gõ thật sự vang dội, giống như có mùi vị phát tiết.

Gỡ mắt kính xuống, cô đứng lên làm động tác khom lưng rồi ngửa ra sau để dẫn cột sống, sau đó đi vào phòng rửa mặt.

Dùng nước ấm rửa mặt, Tô Thanh Gia nhìn cô gái trong gương một chút.

Từ nhỏ, ngũ quan của cô đã xinh xắn đẹp đẽ, bất cứ ai cũng sẽ khen một câu là mỹ nhân.

Tuy là người châu Á nhưng bởi vì có một phần tư huyết thống Tây Ban Nha nên cô có một chiếc mũi cao thẳng mà lại xinh đẹp tuyệt trần, từ sóng mũi đến cánh mũi, độ cong đều rất hoàn mỹ, khuôn mặt vừa vặn như trứng ngỗng lại lộ ra lịch sự tao nhã cổ điển, cộng thêm đôi môi màu đỏ tươi càng làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, có loại hấp dẫn như yêu tinh.

Tô Thanh Gia vừa lòng với đôi mắt của mình nhất, hốc mắt cũng không phải thâm thúy như người châu Âu, nhưng lông mi rõ ràng rậm rạp mà cong vút, con ngươi là màu hổ phách trong suốt, bởi vì cận thị cho nên thoát nhìn như che phủ một tầng hơi nước.

Vỗ vỗ hai má tràn đầy Collagen, ừm, thật không giống như một cô gái hai mươi sáu tuổi.

Cầm dây buộc tóc đáng yêu màu hồng nhạt buộc mái tóc dài đen bóng lên sau đó xé một tấm mặt nạ đắp lên mặt.

Phụ nữ à, vẫn phải dựa vào bảo dưỡng, mấy nữ minh tinh hơn bốn mươi tuổi mà vẫn còn trang điểm non nớt, người nào mà không bí mật tiêm chích?

Nằm ở trên giường, Tô Thanh Gia suy nghĩ một hồi, dùng dao động đặt một vé máy bay đến Bắc Kinh, lại đặt thêm một vé đến Barcelona, ừm, viết một trang chuyên mục khiến cô có chút tưởng niệm đến bờ biển hoàng kim có tên là Barca rồi.

Nhận được nhắc nhở số dư còn lại của ngân hàng, lại chơi đi động một chập nữa sau đó gỡ mặt nạ xuống, không lâu sau Tô Thanh Gia liền chìm vào giấc ngủ.

*

Hàng Châu, 9 giờ, ánh mặt trời màu tím nhạt xuyên qua bức màn cửa chạm rỗng, dưới ánh nắng bụi bặm bay là tả như bột phấn mau vàng.

Nói đến cũng kỳ lạ, một người không bao giờ nằm mơ thể nhưng tối hôm qua lại mơ thấy Barcelona, thật là ban ngày nghĩ gì thì ban đêm sẽ mơ thấy cái đó, Tô Thanh Gia vỗ vỗ đầu mình, đó đều là chuyện lúc trước mười tuổi.

Sau khi rửa mặt xong, ở trên nệm yoga tập mười hai động tác mấy lần, sau đó vào phòng bếp rót một ly sữa bò để uống cùng với bánh mì.

Trương Blueberry(quả mâm xôi) quả thực không thể khen nữa.

Kết thúc bữa sáng, Tô Thanh Gia kiểm tra máy tính một chút, trong mail có một mail mới, thực bất hạnh cô bị trả bản thảo, biên tập ghi rõ điều muốn sửa đổi, không đủ sâu sắc, rập theo một khuôn, không có ý tưởng mới, trước hai giờ chiều nay phải giao bản thảo, cần sửa lại cho tốt!!!

Tô Thanh Gia chu miệng thổi một hơi, những sợi tóc trên trán bay lên.

Nghĩ thầm, đây không phải những gì ngài yêu cầu sao, cái gì mà tổng kết thành tựu của Messi, ai mua tạp chí hả, xem bạn bè trên mạng là được rồi.

Được lắm, bây giờ thì nơi nào cũng không đi được.

“Bờ biển hoàng kim của tôi, Bikini của tôi, ngâm nước nóng, đàn ông Tây Ban Nha, các em còn chưa nhìn thấy, cũng đã mất đi một đại mỹ nhân.”

Tô Thanh Gia dùng lòng ngón tay chấm vào APP, xác nhận trả vé.

Buồn bực muốn găm móng tay, đưa lên miệng rồi mới phát hiện nước sơn hôm bữa vẫn chưa tẩy đi.

“Thật là buồn lòng o(╯╰╯)o”

Trong miệng lẩm bẩm nhưng hành động vẫn mang mắt kính lên, bắt đầu viết bản thảo.

Lần này, Tô Thanh Gia viết một số phương pháp huấn luyện của các cầu lạc bộ lớn, cùng với cải chính một số phương pháp rèn luyện thể năng hàng ngày sai lầm cho mọi người.

Dùng WeChat gửi bản thảo đã sửa sơ qua cho biên tập.

Trong lúc chờ đợi, Tô Thanh Gia đã găm một quả táo đỏ cho hả giận.

WeChat hiện lên tin tức mới.

“Biên biên: Như vậy cũng không nhiều lắm, cô hãy tô đậm mấy pha ghi bàn truyền kỳ của Messi lên một chút, tất cả mọi người đều thích xem cái này.”

“Tô Thanh Gia: .....”

Nói ý tưởng mới đâu, không thể rập theo một khuôn đâu!

Sau khi sửa chữa hoàn tất, Tô Thanh Gia làm món sườn kho, tôm luộc, mức canh móng heo nấu đậu nành tối qua khai chính mình.

Ăn uống no đủ, Tô Thanh Gia bò lên giường bắt đầu ngủ trưa, tuy rằng trả vé nhưng hy vọng có thể tiếp tục mơ thấy giấc mộng chưa hoàn thành tối qua.

“Barcelona, thấy lạc trong mộng.”

*

Một giấc ngủ này dường như hơi dài.

Tô Thanh Gia nghĩ thầm. Bởi vì cô cảm nhận được choáng váng đầu do ngủ lâu.

“Thật là ngủ quá lâu, cả đầu đều đau.” Xoa xoa huyết Thái Dương, trong lòng cô có chút bực bội—— giống như có chỗ nào đó không đúng lắm?

“Bella, bảo bối yêu quý của mẹ, tới giờ dậy rồi.”

Minh Linh mở ra cửa phòng đi vào, “Ồi làm sao vậy bảo bối, sao vẫn ngồi yên trên giường? Hôm nay có bánh kem nhỏ con thích. Mau mau mặc quần áo đi nào.”

Minh Linh lấy một chiếc váy lụa màu lam trong tủ quần áo cho cô, phần eo có đai lưng màu trắng, dưới làn váy là những bông hoa màu trắng.

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt, tầm mắt chuyển qua chiếc váy, cảm giác có chút mờ mịt.

Váy này rất xinh đẹp không sai, nhưng không phải kích cỡ của cô nha.

Đó là thời trang trẻ em, thời trang trẻ em, thời trang trẻ em! Cô đã là phụ nữ ba mươi tuổi! Mẹ yêu quý của cô suy nghĩ gì vậy.

Từ từ, mẹ yêu quý..... Sao lại trẻ tuổi như vậy.

Không phải là do đánh nhiều axit hyaluronic(*) quá đấy chứ, nhưng cũng không nghe nói có thể biến một quý bà năm sáu mươi tuổi thành một thiếu phụ mà?

(*): Hyaluronic acid (HA), còn được gọi là hyaluronan hoặc hyaluronate, là một carbohydrate, cụ thể hơn là một mucopolysaccharide, xuất hiện một cách tự nhiên trong khắp cơ thể người, nhưng đặc biệt cần thiết cho chất nhờn bôi trơn cho sức khỏe của sụn và khớp, da và mắt. Trong số các chức năng, chức năng của nó trong cơ thể là liên kết nước và bôi trơn các bộ phận chuyển động được của cơ thể, như khớp và cơ. Độ đặc và tính thân thiện với mô của nó cho phép nó có lợi trong các sản phẩm chăm sóc da như một loại chất dưỡng ẩm tuyệt vời. Vì HA là một trong những phân tử ưa nước (háo nước) nhất trong tự nhiên với nhiều lợi ích đối với cơ thể người, nên nó có thể được mô tả như là “chất dưỡng ẩm tự nhiên”.

Minh Linh là con lai giữa Trung Quốc Tây và Ban Nha, ngũ quan thâm thúy xinh đẹp, dáng người yếu điệu, nhưng lại mang khí chất tao nhã đồ biểu diễn đương cầm nhiều năm qua.

Tô Thanh Gia cảm giác đầu óc có chút choáng váng, “Quý bà xinh đẹp, có thể mạo muội hỏi tuổi tác của người một chút không?”

Minh Linh che miệng cười khanh khách giống như đóa hoa càn khiến Tô Thanh Gia hôn mê.

“Cám ơn Bella khích lệ, tuổi tác của phụ nữ là bí mật, nhưng mẹ không ngại nói cho con biết mẹ 32 tuổi, bảo bối đã tám tuổi rồi đấy.” Vỗ vỗ mép giường, “Bảo bối mau đứng lên mặc quần áo, mẹ ra ngoài trước. Chờ con dưới lầu nhé.”

Trong lúc Tô Thanh Gia vẫn còn đang hôn mê, Minh Linh đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó đóng cửa lại xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân của mẫu hậu yêu quý đã đi xa, Tô Thanh Gia vén chăn lên nhảy xuống giường, chạy “đùng đùng” đến nhà vệ sinh.

Sau đó cô mất ba phút để tiếp nhận sự thật này ——

Năm nay cô tám tuổi, cùng ba mẹ sinh sống ở Barcelona Tây Ban Nha, đây không phải nằm mơ, bởi vì. . . . . Cô chỉ cao hơn bồn rửa mặt nửa cái đầu.

“Trời ah, không phải chỉ muốn nằm mơ thôi sao, thật sự trở về Barcelona à, vị đại thần nào đó đã nghe được con gọi sao? Chuyện này cũng quá mộng lung đi chứ.”

Tô Thanh Gia chuyển ghế nhỏ đến, leo lên để rửa mặt.

Cuối cùng “Bếp” hôn chính mình trong gương một cái.

Oa ha ha ha, thật là quá đáng yêu, nhìn không được nha.

Thì ra cô là mỹ nhân từ nhỏ đến lớn nha, còn muốn cho người khác sống nữa không đây.

Tô Thanh Gia nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng đắc ý quá xá.

Nhưng khi ánh mắt chuyển về chiếc váy trên giường, cuối cùng Tô Thanh Gia cũng tỉnh táo lại từ trong sắc đẹp của mình, cuộc đời của cô cũng bắt đầu lại một lần nữa?

Nhà xe tiền của cô đều bay mất?

Còn có bộ móng tay mới làm và nồi canh mới nấu trong phòng bếp?

Còn có Iphone6 plus?

Cũng bị mất?

Tất cả đều quay lại từ đầu, nghĩ lại cũng cảm thấy thật đáng sợ nha.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit: Tết Mỡ

Đợi đến khi Tô Thanh Gia ngồi vào ghế: “Ba mẹ, mình bắt đầu ăn thôi”, Minh Linh mới phản ứng kịp, khuôn mặt cô đỏ bừng như những đóa Mân Côi nở rộ trong vườn hoa.

*Hoa Mân Côi – còn gọi là hoa Mai Khôi, Mối Khôi, Vãn Côi. Kinh sách Công giáo lấy từ Mân Côi có nghĩa là Hoa Hồng.

Tô Tinh Khang liếc mắt nhìn qua vôi vè ung dung thản nhiên, ý cười nơi đáy mắt đã bán đứng vị cán bộ ngoại giao này. Ủ ha, xem ra giá trị quyền rũ của anh không hề giảm xuống.

Tô Thanh Gia yên lặng, ăn nhanh một chút, cố gắng không phát ra tiếng động để tránh phá vỡ lớp bong bóng màu hồng sắp bao phủ lấy mình.

Cô xấn một miếng bánh kem matcha trong đĩa, nhìn phần bánh ngon lành trước mặt, miễn cưỡng chấp nhận tất cả hiện thực được lặp lại.

Đương nhiên, nếu như bây giờ không phải làm bóng đèn thì tốt hơn. (ba và mẹ chị ấy đang nhìn nhau đầy JQ, chị ấy đứng giữa í)

Đối với việc ba mẹ liếc mắt đưa tình (nguyên văn: mắt đi mày lại), bầu không khí ngọt đến độ phát ngáy, cô cũng đâu có hoàn toàn là một đứa nhỏ!

Oh my god! Cô sắp bị ép đến mức mê man rồi.

*

Tô Tĩnh Khang rời nhà đi công tác.

Barcelona là thành phố lớn thứ hai của Tây Ban Nha, nằm ở phía Đông Bắc của bán đảo Iberia, kề cận Địa Trung Hải, khí hậu ôn hòa, thoải mái dễ chịu, được ca ngợi là “đóa hoa của châu Âu”, phần lớn dân ở đây có rất nhiều người đến từ các quốc gia di dân trên toàn thế giới. Người Trung Quốc cũng đã đặt chân đến thành phố xinh đẹp này. Do đó, công việc ở lãnh sự quán cũng không nhàn nhả lắm.

Minh Linh sinh ra ở Madrid (thủ đô), mẹ cô tên là Sonia, mang vẻ đẹp đích thực của người Tây Ban Nha, tràn đầy sự cảm dỗ đam mê, làm người ta mê hoặc bởi điệu nhảy Flamenco, đối với tình yêu cũng nồng nhiệt như lửa.

Trong một lần tụ hội, Sonia đã gặp một người đàn ông đến từ phương Đông huyền bí tên là Minh Úc. Hai người rơi vào bể tình, ngày càng không thể vãn hồi. Sonia sinh ra trong xã hội thượng lưu, là đóa hồng Tây Ban Nha được mọi người theo đuổi cuồng nhiệt. May mà Minh Úc đủ ưu tú, lại vừa may Sonia là con gái duy nhất, chưa lập gia đình. Bằng không, ắt hẳn bọn họ đã sớm tạo thêm một vở kịch cầu huyết như cặp đôi Rose & Jack (trong phim Titanic).

Minh Linh mang dòng máu lai, vừa có nét cười rạng rỡ như ánh nắng Địa Trung Hải, vừa ẩn chứa sự ngượng ngùng kín đáo của phương Đông. Trên cô là hai người anh, Minh Linh cũng không có nhiều áp lực trong gia tộc.

Cô từng là thành viên trong dàn nhạc danh tiếng của Tây Ban Nha, lúc biểu diễn ở Trung Quốc đã nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) với cán bộ ngoại giao Tô Tĩnh Khang có xuất thân quý tộc. Về điểm này, Minh Linh đã kế thừa từ người mẹ Tây Ban Nha của mình một cách hoàn mỹ, không bao giờ bỏ cuộc, cuối cùng cũng có thể hái được đóa hoa kiều ngạo ở trên núi kia (ý nói Tô Tĩnh Khang). Vì sự nghiệp của chồng, cô từ bỏ công việc ở dàn nhạc, theo Tô Tĩnh Khang đến sống và làm việc ở các nước khác nhau.

Nửa năm trước, Tô Tĩnh Khang xin được điều đến lãnh sự quán Tây Ban Nha ở Barcelona. Minh Linh vui đến mức không kìm chế được, cô đã khao chồng một chút.

Về phần khao như thế nào, khụ khụ, đó là việc riêng trong phòng của họ.

Trở lại bán đảo Iberia quen thuộc, gió ở Địa Trung Hải rất ngọt ngào.

Minh Linh làm cô giáo dạy âm nhạc ở trường trung học gần đó.

Nửa năm trước, Tô Thanh Gia đi từ Trung Quốc tới Tây Ban Nha. Vì dễ thích ứng với hoàn cảnh mới, người nhà quyết định cho cô nghỉ học một năm, hơn nữa khi ở Trung Quốc, cô đã nhận được sự giáo dục trọn vẹn của toàn bộ cấp tiểu học, chỉ cần đuổi kịp ngoại ngữ thì việc học không còn là vấn đề nữa.

Buổi sáng là thời gian Tô Thanh Gia tập đàn piano. Minh Linh là người dạy những bài học vỡ lòng về đàn piano cho cô. Từ khi ba tuổi đã ngồi trên ghế dựa để học, bây giờ cô đã có thể đàn được không ít bản nhạc.

Chọn một bản “Điệu Valse của chú cú nhỏ”. Thấy Minh Linh gật đầu, Tô Thanh Gia bắt đầu đàn.

Cô còn nhỏ, ngón tay vẫn chưa phát triển hết, nhưng chúng lại rất thon dài, trắng nõn láng bóng, mới phát triển về chiều ngang, điều kiện bẩm sinh vô cùng tốt.

Điệu nhạc này rất sinh động, thanh thoát, tựa như chú cú nhỏ đang đuổi theo cái đuôi của mình, không ngừng xoay vòng ngay tại chỗ, vừa hoang mang vừa có chút ảo não.

Khúc nhạc rất đơn giản nhưng lại như đạn bắn ra, Tô Thanh Gia bắt đầu bị chệch rồi.

Minh Linh cầm hoa ở bên cạnh. Cô dùng kéo cắt bỏ cành cây một chút, tước ngọn cho nhọn, tìm vị trí cắm sao cho đẹp. Đi kèm với âm nhạc, động tác của Minh Linh tựa như vũ đạo vô cùng tao nhã.

Tai của chuyên gia âm nhạc luôn có thể bắt lấy những cảm xúc nhỏ nhất. Cho dù Minh Linh chưa trở thành chuyên gia âm nhạc nhưng cô có thể nghe thấy sự bối rối và hoang mang trong tiếng đàn của con gái, ngoài ra còn có rất nhiều cảm xúc phức tạp khó nhận ra.

Rõ ràng là một bài nhạc đơn giản, vì sao Bella lại có nhiều cảm xúc như vậy?

Minh Linh không quấy rầy Tô Thanh Gia, nhưng ánh mắt cô càng thêm phần dịu dàng thân thiết.

Tô Thanh Gia đang nhớ lại kiếp trước của mình, nói dài không dài, bảo ngắn không ngắn, chỉ ba mươi năm mà thôi.

Cho dù ai nấy đều khó mà chấp nhận bản thân trở về cuộc sống thời thơ ấu, cho dù Tô Thanh Gia là người theo trường phái vui vẻ lạc quan, đứng trước cảnh khốn cùng vẫn luôn giữ tâm tình tốt đẹp “thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng”, nhưng vẫn không thể xóa sạch những gì còn sót lại trong ký ức ba

mười năm qua.

Tựa như tờ giấy Tuyên Thành đã thấm đẫm nước mực tàu.

Đậm hay loãng, sắc màu tươi đẹp hay về chầm phá tầng tầng lớp lớp.

Vẫn không thể xóa mờ vết tích.

Đi qua một đời, bao nhiêu sầu muộn và oán hận.

Thấm thoát mà bản nhạc đã được đàn xong rồi.

Tay của Tô Thanh Gia ngừng lại giữa không trung. Cô bình tĩnh, ngẩng đầu, chợt nhìn thấy ánh mắt Minh Linh, đó là ánh mắt hiền lành triu mến của người mẹ.

Ngừng lại một chút, khuôn mặt Tô Thanh Gia nở nụ cười rạng rỡ với mẹ mình.

Bản nhạc “Thành phố trên không” quen thuộc được phát ra từ những đầu ngón tay ẩn xuống của cô.

Cho dù như thế nào, cuộc sống này vẫn phải tiếp tục. Bây giờ chúng ta lấy một viên socola trong lọ ra, không rõ nó tốt hay xấu, nhưng ít nhất nó cũng có vị ngọt.

Nói không chừng sau này, mỗi một viên mà chúng ta lấy ra đều sẽ ngọt ngào.

Cuộc sống này, vì người mà thành.

Minh Linh không biết con gái đã xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt, dường như con gái cô đã trưởng thành, đáy mắt cô trở nên trong suốt, khí chất cũng linh hoạt kỳ ảo, tựa như một người có trí tuệ đã thông suốt những đạo lý chân thực của cuộc đời này, hiểu rõ thiện ý.

Nhưng khi nghe tiếng đàn này (bài nhạc mới), hình như những sự biến hóa vừa rồi cũng không còn nữa.

Minh Linh nhướng mày một chút. Cô từ từ xoay lăng hoa, hừm... bên này còn thiếu một đóa thủy tiên.

*

Tô Thanh Gia thích ứng với hoàn cảnh mới rất nhanh. Đúng vậy, chính là trải qua tiết tấu của cuộc sống, đồng thời trong lúc thích ứng, Tô Thanh Gia chợt phát hiện một vấn đề lớn rất nghiêm trọng - -

Có lẽ vì bị nhỏ đi, không sao nói rõ được... cô bắt đầu trở nên quá non nớt rồi!

Quả thực không thể nhẫn nhịn nữa phải không?!

Chao ôi, bạn có từng gặp gái ế sắp ba mươi tuổi xem phim hoạt hình say sưa cả ngày chưa? Bạn có từng gặp gái ế sắp ba mươi tuổi chờ ba mẹ khen mình mỗi ngày hay chưa?

Nga đa khắc*, cô là phần tử trí thức đó, sao có thể ngây thơ như vậy chứ?!

*Khẩu ngữ tiếng Hàn: 어떨게 – Làm thế nào bây giờ?

“Hôm nay chữ viết của Thanh Gia rất có lực, phóng khoáng xinh đẹp, ông nội nhất định sẽ khen con!” Tô Tĩnh Khang hôn lên trán con gái một cái, sau đó sờ đầu đứa trẻ này.

Anh đi xa rồi, Tô Thanh Gia vẫn chưa phản ứng kịp, nội tâm OS điên cuồng.

Đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá (*+___+*)~

Tô Thanh Gia dùng sức xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhỏ hồng hồng của mình, mỗi ngày đều được anh đẹp trai và chị đẹp gái hôn, ngây thơ một chút có là gì?! Đó là phúc lợi được đánh dấu chủ quyền đó nha! Thật sự rất hưởng thụ á ~~~

Cối lòng phơi phơi rồi ~

Minh Linh thấy khuôn mặt con gái vui vẻ (hẳn là con không háo sắc đấy chứ?), vừa xinh đẹp vừa vô cùng đáng yêu, cô nhịn không được mà thom một cái lên mặt con.

Tô Thanh Gia tự mình về phòng, bàn chân nhảy tung tăng trong gió.

Ủm, mẹ hôn có mùi hương hoa hồng.

Cho nên nói thể giới của nhan không*, bạn không có hiểu đâu.

*Nhan không: ý nói yêu thích, say mê, mê mẩn người có sắc đẹp đến điên cuồng

Rửa mặt xong, Tô Thanh Gia nhìn chăm chăm khuôn mặt của mình ở trong gương hơn nửa ngày, cân nhắc một chuyện quan trọng trong cuộc đời mình.

Là một đứa trẻ có dòng máu lai, tuy rằng lai không nhiều, nhưng cô may mắn còn có diện mạo, nói vậy là sẽ không làm anh Tô đẹp trai và chị Minh đẹp gái mất mặt nhỉ?

Dựa theo góc độ đời trước để xem xét, hình như cô không phai tàn nhanh, nhưng đời này thì sao?!

Tô Thanh Gia đau đến mức xót xa khi nghĩ lỡ như có ngày tàn phai thì hậu quả sẽ như thế nào, cô chợt phát hiện hậu quả rất nghiêm trọng. Thần thiếp thật sự không chịu được đâu! (chắc câu này là chị ấy tự nhủ á)

Không được, người đẹp cần phải dưỡng từ nhỏ.

Việc đầu tiên phải làm là giữ gìn thị lực.

Tuy rằng có rất nhiều khen cô có đôi mắt to minh mông sương khói, coi như cô cũng thích, nhưng Định Mệnh! Đâu phải cô không muốn tốt, tất cả đều do cận thị cả. Nếu như có thể, cô vẫn thích đôi mắt to trong suốt màu hổ phách không thấy đáy hơn.

Bây giờ quay lại một hồi, dường như vẫn có thể ấy.

Tô Thanh Gia chạy về phía giường, rút một bản mặt mã được làm khéo léo ở đầu giường ra.

“Đầu tiên, phải bảo vệ thị lực, tiếp theo phải phát triển chiều cao, mục tiêu là hơn một mét sáu mươi tám...”

“Còn gì nữa nhỉ?” Tô Thanh Gia suy nghĩ, đưa tay xoa xoa ngực mình.

“Ngực phải lớn...”

Tình nghĩa ngàn vàng không bằng bộ ngực bốn lạng. Ngực không hẳn là tiêu chuẩn duy nhất của một cô gái đẹp, nhưng ngực là một tiêu chuẩn mà cô gái đẹp cần phải có.

Viết xong một dãy mục tiêu, Tô Thanh Gia lại suy nghĩ, vẫn cân nhắc lại đời trước của mình. Bắt chước người khác, lật sách thấy bài thuốc bí truyền thì viết lại, không việc gì phải sợ quên nữa.

Lại nói hồi cô còn nhỏ, bài thuốc kia còn có thể đưa cho cả đám thử.

Viết xong bấy nhiêu đó, Tô Thanh Gia ngây ngất, cất kỹ bản mặt mã rồi nằm trên giường, cười ngây ngô.

“Puedo entrar” (Mẹ vào được chứ?) Minh Linh gõ cửa.

“Vale.” (Được ạ) Tô Thanh Gia ngồi bật dậy, nhận lấy sữa do Minh Linh đưa tới. “Gracias.” (Cảm ơn)

“Đừng khách sáo. Bảo bối của mẹ, đêm nay ba ba muốn nói một chuyện với con, được không bảo bối?” Minh Linh nhận được sự giáo dục theo kiểu Tây Âu, lúc ở cùng với con, cô và con giống hai chị em vậy.

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt màu hổ phách giống như Minh Linh, hàng mi như chiếc bàn chải nhỏ: “Có thể ạ, nhưng mà chuyện gì thế mẹ?”

Minh Linh véo chớp mũi của con gái: “Đợi ba ba về rồi con sẽ biết.” Cô nháy mắt trái một cái: “Con phải chơi ngoan ngoan mới được.”

Tô Thanh Gia vui mặt vào lòng mẹ mà cười ha ha, thuận tiện hưởng thụ cảm giác mềm mại khi sa vào vị trí quan trọng nhất.

“Buenas noches! Công chúa nhỏ của ba.” (Buổi tối an lành)

Tô Tĩnh Khang cảm lấy ly thủy tinh mà con gái vừa uống sữa xong: “Ngày mai, ba ba và mấy chú sẽ đến cô nhi viện gần đây để thăm các bạn nhỏ, Thanh Gia có muốn đi với ba ba không nào?”

“Có làm phiền công việc của ba ba không ạ?” Tô Thanh Gia ngửa đầu, thừa dịp mở to đôi mắt màu hổ phách, nhìn thấu cõi lòng hiền hòa như nước của Tô Tĩnh Khang.

“Không đâu,” Tô Tĩnh Khang ôm lấy Thanh Gia, giọng nói càng dịu dàng hơn trước rất nhiều: “Thanh Gia của ba ba đáng yêu như vậy, sao có thể quấy rầy ba ba được chứ? Ba ba đưa con đến làm quen với vài bạn, con nói xem có được không?”

Đồng tử trong mắt Tô Thanh Gia xoay chuyển một chút: “Ba ba nói vậy thì quyết định thế đi ạ, ngày mai ba ba nhớ đưa Thanh Gia đi cùng nha.”

Tô Tĩnh Khang giờ ngón út lên: “Ngoéo tay nào.”

“Ngó tay.”

“Bảo bối này, hôm nay phải ngủ sớm một chút đó.” Minh Linh để Tô Tĩnh Khang bế con gái lên giường, đắp chăn cho con: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thu Lệ

Một ngày mới tốt đẹp bắt đầu bằng bữa sáng.

Minh Linh làm Pan con Tomate(*), cố ý cho nhiều pho mát và chân giò hun khói, pha một ly sữa tươi hương vị ngọt ngào, trên bàn cắm một bình hoa hồng tươi mới, sương sớm trong suốt làm tâm trạng cũng đầy hương thơm ngào ngạt.

(*): Cà chua với bánh mì nướng, một loại bánh mì Tây Ban Nha.

“Quý bà xinh đẹp ơi, xin thứ cho tôi nói thẳng, nếu hôm nay là ngày 24 tháng 3, tôi không ngại sẽ tặng cho quý bà một bó hoa hồng xinh đẹp nhất.”

Minh Linh che miệng cười khanh khách, xoay đầu vuốt chóp mũi xinh đẹp của Tô Thanh Gia một cái, “Khích lệ này thật là thú vị, nhưng hoa hồng nên để ba con tặng, mẹ nghĩ mẹ sẽ rất thích anh ấy ít có hành động lãng mạn, hơn nữa tặng cho anh ấy một quyền sách thú vị.”

“Được rồi, nhìn mẹ thích như vậy con sẽ cố mà làm, để cho ba con một cơ hội biểu hiện.” Tô Thanh Gia mở tay ra, nhún nhún vai.

Cô mặc một chiếc váy trắng, bên hông buộc dải lụa rộng cỡ bàn tay, trên đầu là chiếc mũ cùng kiểu dáng, dải lụa được thắt thành một đóa hoa, mái tóc đen bóng mềm mại xoa trên vai, tóc mái ngay chân mày, Minh Linh nhìn con gái giống như búp bê Tây Dương có chút lo lắng, ngồi xổm xuống khuyên cô,

“Về sau Bella nhất định sẽ là một cô gái xinh đẹp, oh, nếu đến ngày 24 tháng 3, bảo bối của mẹ nhất định sẽ được rất nhiều hoa hồng do con trai tặng, mẹ rất không nỡ.”

“Ngày đó anh sẽ không để Thanh Gia ra khỏi nhà.” Tô Tĩnh Khang vút cho cô ánh mắt ‘em yên tâm’, lại lấy một cành hoa hồng từ trong bình hoa trên bàn, “Không phải lễ tình nhân nhưng em vẫn sẽ nhận được hoa hồng.”

Minh Linh nắm cành hoa, đáng về e lệ ngượng ngùng làm trái tim Tô Tĩnh Khang nhộn nhạo.

Nếu không phải có con gái ở đây thì anh nhất định sẽ cho cô một cái hôn sâu.

*

Ghi chú: Ngày 23/4 là ngày lễ Thánh George Tây Ban Nha, cũng là lễ tình nhân truyền thống của địa phương, theo phong tục, đàn ông sẽ tặng hoa hồng cho bạn gái hoặc vợ của mình, nhà gái sẽ tặng lại sách để đáp lễ.

*

Tô Thanh Gia cầm chiếc túi tơ lụa màu xanh nhạt đựng chút tiền lẻ, cái túi này là do bà nội làm cho, đường may tỉ mỉ, hoa văn cũng rất xinh đẹp, lúc Tô Thanh Gia được đến Tây Ban Nha thì tặng cho cô.

Lúc cô mười tuổi đã đánh mất chiếc túi này, lúc ấy đã đau lòng một thời gian, bà nội làm cho cô một cái khác cũng không thể khiến cô vui vẻ lên được, bây giờ gặp lại chiếc túi khi còn nhỏ, trong lòng rất là vui sướng.

Chờ sau khi sắp xếp đồ chơi, sách vở, quần áo, cùng với một số đồ vật gì đó từ Lãnh sự quán, đoàn người từ từ đi đến cô nhi viện.

Trên xe còn có bốn đứa trẻ khác, bình thường Tô Thanh Gia không thích ra khỏi nhà nên đối với mấy đứa trẻ này, cô không có ấn tượng gì cả.

Tô Thanh Gia liếc mắt một cái, hai cô bé, một cô thoát nhìn đã mười một mười hai tuổi, ngẩng đầu thật cao như một con thiên nga trắng.

Một cô bé khác có lẽ cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, có chút nhát gan ngậm lấy mu bàn tay, nhỏ nhỏ gầy gầy.

Hai cậu bé thì ra sức lấy lòng thiên nga trắng, thiên nga trắng có chút không kiên nhẫn.

Tô Thanh Gia xoa xoa huyết Thái Dương, tình yêu đầu tiên của thiếu niên là không chịu nổi nha.

Dùng một hồi, Tô Thanh Gia quyết định tiến lên giao lưu với cô bạn cùng lứa một chút, “Chào cậu, tớ là Tô Thanh Gia năm nay tám tuổi, tớ có thể làm bạn với cậu không?”

Rõ ràng cô bé có chút sợ hãi, nhưng nhớ tới lời nói của ba đã nói với mình lúc trước, vẫn vươn tay ra cầm tay đối phương, “Chào..... Chào cậu... Tớ là Lưu Mộng Nhã, năm nay..... Năm nay tám tuổi.”

Tô Thanh Gia có tư tưởng quái lạ của bà đi, dĩ nhiên không để bụng sự áp a áp úng của Lưu Mộng Nhã, có ý thức dẫn đường cô bé giao lưu với mình.

Cảm giác “Đùa giỡn” người bạn nhỏ vẫn rất tốt, nếu như thiên nga trắng có thể không nhìn chăm chăm cô với ánh mắt ngạo mạn “Cô sẽ hối hận” thì nhất định sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Tình cảm của những người bạn nhỏ bao giờ cũng bắt đầu rất nhanh, Lưu Mộng Nhã đã xem Tô Thanh Gia như một người bạn tốt, lúc xuống xe làm thế nào cũng phải cầm tay Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia: ◯___◯

Hôm nay bọn họ tới thăm hỏi những người bạn nhỏ ở Cô nhi viện, thiên nga trắng giống như rất hiểu biết, dẫn cả nhóm bọn họ đi phát đồ vật cho các bạn.

Mỗi lần Tô Thanh Gia chuẩn bị phát đồ vật còn chưa tới tay mấy bạn nhỏ đã bị thiên nga trắng đoạt lấy đưa cho người khác, còn tặng kèm một ánh mắt “Cậu thật ngu ngốc”.

Liên tiếp ba bốn lần, Tô Thanh Gia cũng mất hứng thú, chỉ có điều là một người quái lạ dĩ nhiên sẽ không chấp nhận với cô gái nhỏ mắc bệnh công chúa.

Lấy được sự đồng ý của ba, một mình Tô Thanh Gia đi dạo trong cô nhi viện.

Cô nhi viện này được cải tạo từ một trường học đã chuyển đi, bên trong cũng có một sân thể dục nhỏ, Tô Thanh Gia lác tới lác lui, cuối cùng dựa vào dưới tàng cây nhắm mắt dưỡng thần.

Ừm, bầu trời trong xanh cùng khí hậu Địa Trung Hải, gió thổi ẩm ướt, không có thiên nga trắng thật là không thể tốt hơn.

Bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng sần sật, vào mùa này Barcelona đều xinh đẹp khắp nơi như một bức họa.

Không giống với hàng xóm Italy thận trọng mấy ngàn năm, Tây Ban Nha điên cuồng đến nỗi làm cho người ta hướng về tâm trí.

Tất cả xung đột ở đây đều có thể tồn tại hợp lý, cổ tích to lớn sóng vai cùng kiến trúc hiện đại, ánh mặt trời Địa Trung Hải chiếu sáng trên đỉnh núi tuyết Pyrenees, vũ điệu Flamenco nóng bỏng và những quán bar say đắm từng người trong bóng đêm.

Barcelona được mệnh danh là “Đóa hoa của châu Âu”, nơi này sinh sống thành một bản anh hùng ca như lục địa.

Tô Thanh Gia nhắm hai mắt lại hưởng thụ, chỉ có điều cô đột nhiên phát hiện, ngoại trừ tiếng sần sật của lá cây thì dường như nơi này còn có tiếng thở dốc trầm trọng.

Bản tính con người đều có lòng hiếu kỳ, mặc dù lòng hiếu kỳ có thể giết chết mèo.

Tô Thanh Gia đi vòng qua rừng cây nhỏ theo tiếng động.

Ánh mặt trời sau giữa trưa có chút gai người, Tô Thanh Gia thật cẩn thận mà đi dưới những chỗ có bóng râm.

Nơi này là một sân thể dục nhỏ, trên đường chạy có một cậu bé đang chạy bộ.

Dường như cậu ấy đã chạy rất lâu, mặc dù cách thật xa nhưng Tô Thanh Gia cũng có thể thấy được quần áo của cậu ướt đầm.

Lại chạy thêm gần mười phút nữa cậu bé mới ngừng lại, ngồi xếp bằng dưới bóng cây cầm bình nước lên uống.

Có lẽ khoảng năm phút sau cậu bé lại đứng lên.

Tô Thanh Gia mới phát hiện cuối đường chạy đang dùng một nhánh cây cắm làm thành lưới rất đơn sơ, cậu bé chạy tới đụng cái lon lên rồi chạy về đá bóng.

Tới tới lui lui hơn hai mươi lần, cậu bé cũng đá trúng cái lon rất nhiều lần, tuy rằng khoảng cách không phải rất xa.

Hiển nhiên bạn nhỏ tóc vàng không hài lòng với thành tích này, ảo não đã vãi cái trên mặt đất. Sau khi ngẩng đầu lên mới phát hiện Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia trở thành bà di quá dị nhìn trộm “Tiểu thịt tươi” lâu như vậy, bị người ta phát hiện cũng có chút ngượng ngùng, chủ động đứng dậy.

Đi vào mới phát hiện mồ hôi trên người cậu bé như vừa mới tắm rửa xong, tóc vàng lộn xộn mà cuộn vào nhau, bộ đồng phục của Barca trên người cậu thoát nhìn giống như được chính phủ tặng miễn phí.

Làm Tô Thanh Gia giật mình chính là trên đùi cậu bé đang trói hai cái túi, thủ công giản dị dùng để chứa cát, bình nước trên tay cậu đã rất cũ, màu lam bị mài mòn nghiêm trọng nhưng vẫn có thể sử dụng tốt.

Trong ngực cậu đang ôm một quả bóng có lẽ cũng được cậu sử dụng rất lâu rồi, vừa mới đá ngã cái lon vẫn còn cạch cạch xoay vòng.

Nhưng đáng vẻ cậu bé thật xinh đẹp, cậu có đôi mắt màu xanh thẫm, lại mang chút màu xám, rất kỳ lạ nhưng cũng thực mê hoặc, là người lai. Sóng mũi cao thẳng của người phương Tây, lông mày rất đậm, hình dáng kiên quyết như một lưỡi kiếm.

Ngôn ngữ của Barcelona là tiếng Tây Ban Nha và Catalonia, đời trước Tô Thanh Gia đã sống ở đây nhiều năm nên dĩ nhiên cô có thể sử dụng lưu loát.

Nhưng sống lại lần nữa, ở trong mắt ba mẹ cô chỉ có thể đối thoại tiếng Tây Ban Nha đơn giản.

Tô Thanh Gia: ㊦(Quần).....

Làm một Pseudo fan(*), đã từng viết mấy bài báo về bóng đá, cũng tự mình thăm hỏi một số câu lạc bộ nên đối với huấn luyện bóng đá, Tô Thanh Gia cũng biết một vài điều.

(*): Người hâm mộ giả: Mô tả những người hâm mộ thâm lặng hoặc chỉ trong thời gian ngắn chứ không phải một phần của cuộc sống như NHM thật sự.

Cậu bé này muốn dùng cách buộc bao cát để rèn luyện thể năng, người bình thường làm như vậy thì không sai nhưng trong huấn luyện bóng đá, làm như vậy sẽ không có hiệu quả gì lớn.

Không mời mà tới nhìn người ta lâu như vậy, ừm còn rất đẹp trai, Tô Thanh Gia vẫn muốn giúp cậu bé này.

Ở quốc gia này, quả bóng dường như là món đồ chơi mà đứa trẻ nào cũng có thể đá, hai tên tuổi đẹp trai đã khiến thế giới say đắm đến thần hồn điên đảo.

“Chào anh!” Tô Thanh Gia dùng tiếng Tây Ban Nha để chào hỏi cậu.

“Em thấy anh đá bóng rất tuyệt.” Cậu bé không để ý đến Tô Thanh Gia, chỉ cúi đầu ôm bóng thật chặt, Tô Thanh Gia chỉ có thể nhìn thấy tóc vàng càng thêm lóa mắt dưới ánh mặt trời.

Trong lòng lặng lẽ khen một câu, màu sắc thực thuần khiết.

“Anh thích đá bóng à? Em thấy anh rèn luyện rất lâu. Là đang rèn luyện thể năng hả?”

“.....”

“Em tên là Bella, anh tên gì?”

“.....”

“Năm nay em tám tuổi, còn anh bao nhiêu?”

“.....”

“Em cũng thích bóng đá, chúng ta có thể cùng nhau đá bóng không?”

“.....”

Tô Thanh Gia vắt hết óc để tìm đề tài, thế nhưng cậu bé này lại quá lạnh lùng, ngay cả một câu cũng không chịu nói.

Suy nghĩ một chút, Tô Thanh Gia lại tiếp tục độc thoại.

“Anh biết không? Đối với vận động bóng đá, phương pháp luyện tập buộc bao cát trên chân cũng không có tác dụng quá lớn nha.” Kéo dài âm cuối, giọng nói của cô bé nhỏ có chút mềm mại, Tô Thanh Gia cẩn thận nhìn phản ứng cậu bé.

Quả nhiên, lần này cậu bé không yên lặng đứng đó như tượng gỗ nữa mà lỗ tai bên phải của cậu giật giật, góc độ này của Tô Thanh Gia vừa vặn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Thật đáng yêu ^*(-)*^

Tìm đúng chủ đề, Tô Thanh Gia tiếp tục nói, “Thể năng không chỉ là đơn giản ‘sức chịu đựng’, dùng cân bằng để chạy chậm quả thật có thể đề cao năng lực chạy chậm, nhưng lại không cách nào nâng cao thể năng trong lúc thi đấu. Hướng chi, anh cột bao cát như thể chỉ có thể khiến anh lon lôn không cao thêm mà thôi.”

Lần này, cuối cùng cậu bé cũng ngẩng đầu lên, Tô Thanh Gia lại tẩy được đôi mắt cậu một lần nữa.

Thật xinh đẹp nha, giống như một đại dương sâu thẳm, mang theo tình cảm u buồn ẩn nấp dưới hàng lông mi dài mà cong vút.

Mỗi giọt nước mắt của em là một ngôi sao trên bầu trời.

Tô Thanh Gia đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Hoa si một hồi lâu, trước khi cậu bé còn chưa gục đầu xuống Tô Thanh Gia vội bổ sung thêm, “Anh phải biết rằng bóng đá là một loại vận động, trong đó nó hàm chứa rất nhiều động tác chạy nhanh và kỵ khí(*) cường độ cao, trung gian khoảng cách một ít thấp cường độ có đường thời kỳ đường bệnh gian, để vì tiếp theo cái cao cường độ vận tác hiệp chuẩn bị sẵn sàng.”

(*): Các bài Anaerobic là các bài tập cường độ cao (HIIT) khiến cơ thể ở trong tình trạng thiếu Oxy, do đó các bài cường độ cao thường có thời gian ngắn.

Tô Thanh Gia nói một đồng lớn, suy nghĩ một chút cảm thấy kỵ khí gì đó có lẽ cậu bé sẽ nghe không hiểu lắm, đang cân nhắc nên giải thích như thế nào cho cậu hiểu.

Bỗng chốc một giọng nói khàn khàn khô khốc vang lên bên tai.

————— Tác giả có lời muốn nói:

Nam chính ra sân, Đại Soái Ca, Đại Soái Ca, Đại Soái Ca, mặc dù bây giờ cậu còn nhỏ.

Tô Thanh Gia: Đóa hoa hồng này cậu phải hái từ vườn hoa nha, nhận nhạo tinh thần!

Minh Linh...

Tô Tĩnh Khang: Tôi đẹp trai là đủ rồi

Núi tuyết Pyrenees

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Anh tên Carlos, mười tuổi rồi.”

Có lẽ vì thời gian vận động quá lâu nên giọng nói của cậu có hơi khô khan.

Tô Thanh Gia có cảm giác kích động giống như mấy nàng dâu chịu đựng lâu ngày mới có thể trở thành mẹ chồng. Mọi nó, cuối cùng cậu cũng nói chuyện rồi. Tuy rằng giọng khô khan nhưng nghe có vẻ rất êm tai đó nha, nói ra thật là xúc động quá mà, nên làm người con gái thủy mị hay là rụt rè đây, Tô Thanh Gia hít một hơi thật sâu và nói: “Anh tin lời em nói ạ?”

Carlos cúi đầu, chuyển quả bóng qua lại trên người mình: “Ừ, có một huấn luyện viên dạy bóng đá ở trường học từng nói như vậy, nhưng anh nghe không hiểu.”

Đầu cậu cúi xuống, Tô Thanh Gia chỉ có thể nhìn thấy sau gáy cậu.

“Kỹ thuật chơi bóng của anh tốt lắm, rất có tài năng trời phú, sao huấn luyện viên không dẫn anh đến trường học vậy?” Mấy trường dạy đá bóng hay chọn học sinh có tài năng trời phú, Carlos cực kỳ phù hợp.

“Đây là lần đầu tiên anh thực sự chạm chân vào bóng đá, trước kia, anh chỉ dùng bịch xốp rồi quần lại làm bóng thôi.” Giọng nói của Carlos khá nhỏ nhưng Tô Thanh Gia lại nghe rõ.

Bóng tự chế và bóng theo tiêu chuẩn có độ khác biệt rất lớn, không thể thay thế độ mạnh yếu và những góc độ khác cho nhau được.

Giống như việc bạn luôn dùng bút máy viết chữ, lúc thi tuyển sinh đại học – cao đẳng, người ta bảo bạn dùng bút lông giải đề vậy.

Tuy rằng đều là bút.

Trường học dạy bóng đá sẽ đo xem thân thể bạn có đạt tiêu chuẩn hay không, bạn có biết hợp tác đồng đội hay không, có kỹ năng chơi bóng hay không, có năng lực “cầu thương”* hay không.

* Cầu thương: trong tình huống áp lực cấp bách vẫn có thể tìm được thời cơ chuyển bóng, cũng có thể chuyển bóng đến nơi nó cần phải đến, đây là khả năng giống như có con mắt thứ ba vậy.

Ba cái đầu tiên là chỉ tiêu cứng nhắc, cái thứ tư có chút huyền bí. Đây là một kiểu cảm giác nói không nên lời, nhưng năng lực “cầu thương” tốt mới xứng đáng là tiêu chuẩn của một siêu sao. Phải, giống như gái đẹp cần phải có ngực ấy.

Tô Thanh Gia nhìn nhìn cậu con trai này, trông qua thì cậu hơi gầy, chẳng phải mạnh mẽ cường tráng gì, nhưng cậu còn nhỏ, chỉ cần ăn uống khỏe mạnh là có thể cải tiến. Tuy bây giờ, thoát nhìn cậu không có dáng vẻ cao ráo phổ biến như một cậu bé Tây Ban Nha mười tuổi, nhưng chân cẳng của cậu rất dài, sau này trưởng thành sẽ cao lắm --

Bởi vì không phải cậu bé mắc bệnh lùn nào cũng có thể gặp Danny Bernini*, không phải lần nào Cầu lạc bộ cũng đồng ý chi trả 900 đô la trị bệnh mỗi tháng để giành lấy một cậu bé hoàn toàn không rõ tương lai, càng không phải vận động viên nào chạy trên sân cỏ cũng có thể trở thành Messi**.

*Danny Bernini: Một ngôi sao nổi tiếng Hollywood với các công việc từ thiện và công ích xã hội đã được khán giả quen mặt.

*Messi: Lionel Andrés “Leo” Messi, thường biết tới với tên gọi Lionel Messi, là một cầu thủ bóng đá người Argentina hiện đang chơi ở vị trí tiền đạo cho câu lạc bộ Barcelona và đội tuyển bóng đá quốc gia Argentina.

Biết hợp tác đồng đội ư? Trông Carlos có vẻ lảm lì...

Mà giảng cho một đứa con nít nghe về “cầu thương”, việc này phức tạp lắm.

Kỹ năng chơi bóng – thậm chí trước kia cậu cũng chưa từng chạm vào quả bóng.

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy đau lòng vì cậu, cậu sinh ra ở một đất nước cường thịnh bóng đá, những giọt mồ hôi tưới lên sân cỏ và tiếng hò hét lại cứ nhất định không thuộc về cậu.

Nhìn cái lon ngừng lẩn ở bên kia, Tô Thanh Gia cố kìm nước mắt rồi nói: “Em có thể giải thích, anh muốn nghe không?”

Carlos ngẩng đầu, nhìn cô một cái thật sâu, có kích động, có vui sướng lẫn cảm tạ. Cậu nói: “Cảm ơn em.”

“Trước tiên anh uống chút nước đã ạ, anh đã mất khá nhiều nước và muối trong cơ thể.” Tô Thanh Gia đau lòng thay cho cậu bé chịu khó này.

“Nói một cách đơn giản, anh sẽ thực hiện các động tác tiến lên, sút bóng vào khung thành, nhảy lên, san bóng* (mời xem hình bên dưới, anh áo đỏ á nha) hoặc là cướp bóng, đúng không?” Thấy cậu gật đầu, Tô Thanh Gia nói tiếp.

“Mấy động tác có thể tóm tắt là hoạt động kỵ khí (thiếu Oxy) ở cường độ cao.” Cô tìm một cành cây, vẽ cây vạch đường trên nền cát: “Bây giờ em vẽ ATP, đó là tên viết tắt của Adenosine Triphosphate, anh không hiểu cũng không sao ạ, nói chung nó có nghĩa là năng lượng. Đồng thời, acid lactic cũng

được sinh ra cùng lúc.” Tô Thanh Gia viết mấy chữ ATP và Acid lactic trên mặt đất và hỏi tiếp:

“Có phải anh vận động xong là sẽ cảm thấy cơ bắp nhức mỏi không?”

Carlos gật đầu.

“Đó là do tác dụng của Acid lactic, nó làm anh cảm thấy mệt mỏi.” Tô Thanh Gia bổ sung thêm.

“Luc thực hiện các động tác kỵ khí ở cường độ cao, cơ thể của anh phải tiêu hao ATP, sử dụng đường glucose cung cấp cho cơ bắp để tiến hành làm việc. Sau đó, khi anh đang ở giai đoạn vận động cường độ thấp, ví dụ như đi bộ, chạy chậm, đứng thẳng, cơ thể anh sẽ bắt đầu tiến hành hồi phục, như vậy thì ATP mới được bổ sung, đồng thời Acid lactic bị phân giải.”

“Acid lactic sẽ phản ứng trong suốt các hoạt động hiếu khí (giàu khí Oxy) đó.” Cô nhìn cậu một cách nghiêm túc: “Đó là lý do vì sao khi anh giảm tốc độ vận động mạnh hoặc dừng lại thì hô hấp lại tăng nhanh, bởi vì anh phải hít thở để cung cấp khí oxy cho các hoạt động hiếu khí. Ừm... em nói vậy, anh nghe có hiểu không ạ?”

Carlos mấp máy môi, gật đầu nói: “Vậy là sau khi vận động mạnh cần phải nghỉ ngơi để cơ thể được hồi phục, đúng không?”

“Bingo! Anh rất thông minh.” Tô Thanh Gia nhìn khắp bốn phía một lát. “Chúng ta qua bên kia ngồi nghỉ một tí được không anh?”

Carlos không trả lời, nhưng cậu đã chống tay đứng dậy.

Tô Thanh Gia tìm chỗ mát mẻ, coi như sạch sẽ. Hai người ngồi xuống, cô tiếp tục giảng bài.

“Do đó, khoảng thời gian mà một cầu thủ quay lại vận động với cường độ cao được quyết định bởi tốc độ bổ sung ATP trong cơ thể, tốc độ thay thế Acid lactic, kèm theo một vài quá trình khác, mà em vừa mới nói đến hô hấp lấy khí Oxy, đó là quá trình hồi phục. Tốc độ hồi phục càng nhanh thì càng chạy với vận tốc cao nhất được nhiều lần.”

“Vi vậy, nếu tiến hành trận đấu với một trạng thái tốt nhất mà không cảm thấy mệt mỏi, thời gian sẽ kéo dài hơn*, do đó trong hoạt động đá bóng, thể năng (năng lực thân thể) mà chúng ta nói cũng không đơn giản là năng lực chạy băng băng trong thời gian dài đâu, ấy là năng lực hồi phục nhanh chóng của anh cơ.”

*Ý nói chơi không biết mệt, thời gian lấy lại sức cũng lâu hơn.

“Hoạt động đá bóng không phải chạy đua marathon, anh không cần phải chạy liên tục trong một khoảng thời gian dài như vậy. Anh rèn luyện như thế, ngược lại sẽ tạo thành những hoạt động kỵ khí trong cơ thể, ặc, hoạt động kỵ khí không tốt đâu. Nếu cơ thể anh không thể hồi phục lại sau một loạt vận động tạo phản ứng kỵ khí, vậy thì anh khó mà kiên trì trong một trận đấu lắm, anh cũng dễ cảm thấy mệt mỏi hơn.”

“Nếu cơ thể anh không thể hồi phục sau một loạt vận động tạo phản ứng kỵ khí, vậy thì anh khó mà kiên trì trong một trận đấu lắm, anh cũng dễ cảm thấy mệt mỏi hơn. Cho nên, anh phải biết là mình rèn luyện như vậy cũng không tăng thể năng được, bởi vì kiểu rèn luyện đó không giúp anh đạt được mục đích hồi phục mức năng lượng trong cơ thể.”

“Em nói vậy, anh nghe hiểu không ạ?” Tô Thanh Gia nói một hơi một tràng, tất cả đều là bí mật về đá bóng mà các nhà khoa học phát hiện về sau, được rất nhiều Câu lạc bộ tán thành, rất tốt để kích thích năng lực tiềm ẩn của các cầu thủ.

“Cảm ơn. Anh không hiểu lắm nhưng khá rõ ràng.” Carlos co khòe miệng lại một tí, vẻ mặt có hơi kỳ lạ, cậu thử nhiều lần nhưng không thành công.

Sửng sốt một hồi lâu, Tô Thanh Gia mới nhận ra cậu bé này muốn cười với cô.

Cô cười, vươn tay ra, Carlos lùi về sau một bước.

“Anh đừng cử động, em dạy cho anh.” Tô Thanh Gia không để ý, cô lại gần cậu bé Tây Ban Nha xinh đẹp, dùng ngón trỏ đẩy môi trên lên giúp cậu: “Giống em nè, hướng lên phía trên, lộ cả răng.”

Thử vài lần, cuối cùng cô cũng thấy cậu bé cười ngai ngùng, nụ cười ấy tựa như ánh nắng Địa Trung Hải, bên má trái của cậu còn có một lúm đồng tiền.

Làn da được đẩy.

Tô Thanh Gia không nhịn được mà tiến lên ôm cậu.

Dường như hai người cao ngang nhau, cậu bé trong lòng cô cứng đờ cả người một hồi lâu, lâu đến khi cô buông ra, cậu mới cảm thấy mình được thả lỏng - -

Carlos ôm lại cô.

“Tô Thanh Gia - - “

“Tô Thanh Gia - -” Là tiếng của Lưu Mộ Dung Nhã.

Cô ở trong này, không biết là đã lâu như vậy, bày ra vẻ mặt tiếc nuối: “Xin lỗi nha Carlos, bạn em tới tìm, em phải đi đây, lần sau gặp ạ.”

Carlos buông tay, trông cậu có vẻ hụt hẫng.

“Mộng Nhã, mình tới đây - -” Tô Thanh Gia kêu lên, quay lại nhìn rồi nhủ mày, soái ca nhỏ có vẻ không vui: “Carlos, anh mau chạy đến xem quà được đưa tới vào hôm nay đi, nhất định sẽ có thứ anh thích.”

Carlos nhặt bóng dưới đất lên, bước ra đường ngoài, chỉnh lại cái lon lệch vị trí rồi bắt đầu luyện bóng.

“Tô Thanh Gia, sao cậu lại ra đây một mình vậy? Mình muốn tìm bạn để chơi mà chẳng thấy cậu đâu.” Lưu Mộng Nhã có tính trẻ con, oán trách.

Trong thế giới của mấy đứa nhỏ, bạn bè phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Về điểm này, thế giới người lớn phức tạp lắm.

Carlos đi xa rồi, Tô Thanh Gia mới thu ánh mắt lại, lấy lòng bằng cách xin lỗi “cô bạn nhỏ” mới quen biết này: “Thật ngại quá, nhưng mình cũng không biết vì sao lại lạc tới đây nữa. Ôi trời, trời ạ, ôi ôi, tội mình chơi búp bê Barbie mới mua của cậu đi.”

“Được được, mình nói cho cậu biết, Barbie của mình cực kỳ xinh đẹp, đó là quà do ba mang về từ Anh quốc cho mình đó.” Cô bé tám tuổi đương nhiên không biết thế giới hay dùng chiêu này để dòi sự chú ý sang cái khác.

Ngôn ngữ khó hiểu (tiếng Trung) truyền đến một cách mơ hồ khiến Carlos hiểu rõ: Bọn họ không phải là người ở cùng một thế giới.

Cô có mái tóc đen xinh đẹp giống như búp bê mà cậu từng nhìn thấy trên Đại lộ Brent, cậu muốn mua một cô búp bê để nói chuyện với mình, nhưng cậu không có tiền.

Cô mặc chiếc váy màu trắng rất đẹp, thắt lưng màu xanh của sân cỏ - sắc màu mà cậu luôn hướng đến.

Làn da cô giống như Bạch Tuyết, giống như bánh kem mà cậu từng ăn trong một lần sinh nhật bạn mình. Đều thơm ngọt cả.

Ánh mắt cô sáng ngời, tựa như những cô gái đến nhận nuôi trẻ mồ côi và cầm búp bê trong tay.

Tóc của cô như tơ lụa màu đen, rất mềm mại, còn tóc cậu thì rối bù.

Cô đội mũ đẹp và cầm túi nhỏ xinh xắn, còn cậu chỉ có một chai nước bị vỡ và một quả bóng đá đến mức sắp hư.

Lúc cô nói chuyện với cậu, giọng cô hết như chim sẻ sáng sớm đang chỉ dạy cho cậu vậy.

Kiến thức của cô rất phong phú, những gì cô nói cũng là lần đầu cậu nghe thấy.

Khi cô ôm lấy cậu, trên người cậu đầy mồ hôi và bụi bặm, cậu sợ làm bẩn váy cô.

Lúc cô rời đi, cậu không dám nói sẽ gặp lại.

Sơ Rosa nói, con người phải có hy vọng.

Cậu cảm thấy về điểm này, sơ Rosa hiền lành nói không đúng chút nào.

Khác với những cậu bé cường tráng được ăn thịt bò, uống sữa lớn lên, cậu ăn khoai tây và cà rốt để lớn, nhấm nháp những món canh không có vị rồi tập đá bóng.

Thế nhưng cho tới bây giờ, cậu chưa từng nói với ai rằng ngay cả đi tuyển chọn tham gia đá bóng, cậu cũng phải lên khỏi trường học để tham gia.

Nhưng lúc nhận lấy bóng, cậu đã hiểu được... mình rốt rồi.

Đất nước này có không ít cậu bé có tài năng trời phú, nhưng ngay cả việc sút vào khung thành, cậu cũng không làm được.

Áo chơi bóng trên người cậu và cả quả bóng trên tay, ấy là năm đó đội Barcelona đạt được giải quán quân nên cho miễn phí, cậu giành được áo rồi ôm bóng chạy đến sân huấn luyện Barcelona, kêu lớn tiếng: “Một ngày nào đó, mình sẽ luyện đá bóng ở chỗ này!” Sau đó, cậu bị một đám nhóc khác chạy tới giành đồ, đánh tới mức đi đường không nổi.

Bọn nó đánh xong rồi bỏ đi vui vẻ, bóng lưng lẩn khuất vào trong đám người chúc mừng nhiệt liệt.

Carlos không nghĩ thêm nữa, tiếp tục đá bóng.

Quả bóng này đã được dùng hai năm, có người tốt bụng giúp cậu sửa mấy lần.

Cậu dự định rửa chén cho nhà hàng của bác bụng béo ở đầu đường để kiếm ít tiền, nhưng việc mà cậu làm được không nhiều lắm.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thu Lệ

“Carlos ——”

Giọng nói đột nhiên vang lên cũng không làm ảnh hưởng đến việc đá bóng của Carlos, cậu lại đá đổ lon một lần nữa. Chờ cậu quay đầu lại, búp bê Tây Dương với mái tóc màu đen lại xuất hiện trước mặt cậu.

Cậu có chút căng thẳng, dĩ nhiên bà di quái gở đã nhìn ra.

“Tặng quà cho anh, cảm ơn anh hôm nay đã nói chuyện cùng em.” Tô Thanh Gia đưa đồ vật đang cầm trên tay cho cậu, đương nhiên cô không vạch trần sự căng thẳng của cậu.

Tâm hồn của trẻ con luôn rất yếu ớt, phải bảo vệ sự hồn nhiên và thiện lương của bọn họ.

Tô Thanh Gia tìm một lý do tự nhận là rất tốt để tặng quà cho Carlos, mặc dù hầu như là cô nói chuyện.

Carlos rất muốn từ chối nhưng cậu gần như không mở miệng được.

Đó là một quả bóng và bình nước rất mới. Màu trắng, phía trên có hình lá cờ màu đỏ và mấy ngôi sao, Carlos không nhận ra đây là quốc kỳ của nước nào.

“Em phải đi rồi, lần sau chúng ta gặp lại nhé!” Tô Thanh Gia không chờ Carlos từ chối đã trực tiếp đẩy mạnh vào trong ngực Carlos, bởi vì ba ba đẹp trai yêu quý đang đợi cô.

Lúc này Carlos không quay lại luyện bóng ngay lập tức mà cúi xuống gỡ bao cát trên chân mình xuống.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy có người nói với cậu ——

“Anh đá bóng rất tuyệt, anh rất có thiên phú, hãy tin em.”

Giống như là tiếng trời.

*

Nữ tu sĩ Rosa đang đang nói chuyện với Tô Tĩnh Khang, hiện tại Tô Tĩnh Khang là người đứng đầu Lãnh sự quán, hoạt động lần này là do anh đốc hết sức thúc đẩy, nữ tu sĩ Rosa bày tỏ cảm tạ với anh.

Tô Thanh Gia đi qua.

“Chào sơ!” Con gái ngoan ngoãn chào hỏi nữ tu sĩ Rosa, Tô Tĩnh Khang làm trung gian người tiến cử.

“Vị này chính là nữ tu sĩ Rosa, đây là con gái của tôi, Bella.”

Nữ tu sĩ Rosa là một người phụ nữ lớn tuổi, nếp nhăn khắc sâu trên mặt mà cơ trí, “Oh, Vincent con gái của anh thật xinh đẹp, như là một thiên sứ thuần khiết.”

Tô Thanh Gia đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào, như lớp đường bao quanh bánh mì, “Cảm ơn sơ đã khích lệ, con là tiểu thiên sứ của ba ba.”

Nếu có thể, Tô Tĩnh Khang sẽ cười vô cùng đắc ý, đương nhiên bây giờ thì không được nên anh chỉ có thể ôm con gái lên.

Hàn huyền một hồi, Tô Thanh Gia mới nói đến mục đích mình tới đây.

“Nữ tu sĩ Rosa, Carlos đang ở đây ạ?”

Trên mặt nữ tu sĩ Rosa lộ ra vẻ kinh ngạc, “Đúng vậy tiểu thiên sứ, con nhìn thấy cậu ấy sao?”

“Dạ, con còn tặng anh ấy quả bóng và bình nước.” Tô Thanh Gia cố gắng làm giọng điệu của mình ầu trĩ một chút, “Sơ có thể nói một số chuyện của anh ấy cho con nghe không ạ? Con và anh ấy sẽ trở thành bạn tốt.”

Ngôn ngữ là một loại kỹ xảo, hiển nhiên Tô Thanh Gia đã vận dụng rất tốt.

“Đương nhiên là có thể rồi tiểu thiên sứ, cậu ấy cần bạn bè.” Nữ tu sĩ Rosa suy nghĩ một chút, sắp xếp lại ngôn từ, “Tôi nhớ cậu ấy đến đây lúc bốn tuổi, cha mẹ cậu ấy bị tai nạn xe cộ mà d/đ;ł;q"đ qua đời, không có thân nhân nào khác liên hệ với cảnh sát nên cậu ấy bị đưa đến nơi này của tôi, oh, khi đó cậu ấy thực sự rất đáng yêu. Giống hệt con vậy.”

Nữ tu sĩ Rosa lộ ra vẻ mặt tường niệm, ánh mắt bà lúc sáng lúc tối nói: “Khi đó rất nhiều người muốn nhận nuôi cậu ấy, nhưng cậu ấy đều không muốn, sau đó từ từ lớn lên cũng không còn thích hợp nhận nuôi nữa. Cậu ấy.....”

“Tính cách cậu ấy có chút quái gở, nhưng lại rất quật cường, những người bạn nhỏ khác thấy cậu ấy đáng yêu nhưng lại không thích nói chuyện nên đã ức hiếp cậu ấy.” Nữ tu sĩ Rosa d/đ"l"q"đ vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ xinh xắn của Tô Thanh Gia, “Thực ra cậu ấy rất tốt, rất thiện lương, con sẽ trở thành bạn tốt với cậu ấy.”

Tô Thanh Gia chớp chớp đôi mắt trong suốt, dò hỏi: “Vậy con có thể thường xuyên tới đây không ạ?”

“Có thể!”

Tô Thanh Gia lại nghiêng đầu dùng ánh mắt hỏi Tô Tĩnh Khang.

Tô Tĩnh Khang bị cô dùng ánh mắt nhỏ chớp chớp khiến trái tim như muốn tan chảy thành bãi nước, đương nhiên nếu anh sống ở đời sau nhất định sẽ biết cái này gọi là “Moe”(Dễ thương, đáng yêu).

Bị sự đáng yêu của con gái mê hoặc nên ba Tô không còn thời gian hoạt động đại não Quan ngoại giao, đầu óc vừa kéo đã đồng ý rồi.

Tô Thanh Gia rất biết tri ân báo đáp, lập tức “Bẹp” một ngụm lên má anh, “Ba ba là tốt nhất.”

Từ từ, hình như là một bé trai?

Tô Tĩnh Khang: Ba ba muốn đổi ý được không?

*

Tô Thanh Gia về nhà báo cáo thành quả hôm nay với mẹ yêu. Bao gồm trở thành bạn với Lưu Mộng Nhã, ừm, được rồi ai bảo hiện giờ cô chỉ mới tám tuổi chứ.

Còn có chuyện của Carlos nữa.

Đối với chuyện con gái làm bạn với một bé trai, Minh Linh không có ý kiến gì, từ nhỏ Tô Thanh Gia đã tương đối ít nói, đúng vậy, chính là tương đối trạch, có một cơ hội để con gái bằng lòng ra cửa mỗi ngày, Minh Linh thấy chuyện này cũng rất tốt.

Sinh hoạt hằng ngày của Tô Thanh Gia liền biến thành như thế này, buổi sáng luyện dương cầm, buổi chiều ngủ trưa dậy sẽ đi xem sách, chờ Lưu Mộng Nhã và Carlos tan học là có thể tìm bọn họ chơi.

Mà cùng thời gian, tâm trạng của Carlos ở trong cô nhi viện có chút phức tạp.

Hôm nay sẽ có người hảo tâm đến đây tặng quà, là tin tức tốt mà nữ tu sĩ Rosa đã long trọng tuyên bố ngày hôm qua, khác với những đứa trẻ khác đều hy vọng bản thân mình có được quần áo tốt nhất, vui vẻ phấn chấn chờ đợi quà tặng đã đến.

Carlos cảm thấy đi tranh đoạt quà tặng với bọn họ còn không bằng một mình đá bóng.

Nhưng mà hôm nay cậu được nhận một phần quà tặng tốt nhất, thế cho nên lúc trở về ký túc xá, các nam sinh khác đều dùng ánh mắt căm hờn để nhìn cậu.....

Và quả bóng trong ngực cậu.

Các bé trai Tây Ban Nha đều thích đá bóng. Đó là một biểu tượng tốt đẹp.

Cô nhi viện có ba quả bóng, hai quả của công cộng, còn một quả là của mình Carlos.

Những bé trai khác cũng muốn một quả bóng.

Carlos và bọn họ đánh nhau vài trận, cuối cùng không còn ai tới tranh bóng với cậu nữa, sân thể dục ở phía sau rừng cây nhỏ cũng thành lãnh địa của một mình cậu.

“Này, cậu bé xinh đẹp, ai tặng bóng cho mày đấy?” Các nam sinh đặt câu hỏi, “cậu bé xinh đẹp” là biệt danh các nam sinh đặt cho cậu, mang ý nghĩa

khinh bỉ.

Carlos không để ý đến bọn họ, lập tức đi trở về ký túc xá.

Các nam sinh không dám tranh đoạt với cậu, tuy rằng bọn họ người nhiều nhưng mỗi lần tên nhóc này nổi điên lên cũng rất liều mạng.

Bọn họ còn nhớ rõ mấy lần giáo huấn trước.

Buổi tối, Carlos đặt ly và bóng bên cạnh gối đầu, ban ngày vận động kịch liệt làm cậu nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Trong không khí dường như đầy hương vị ngọt ngào của búp bê Tây Dương.

Trong mộng Carlos chép miệng một cái.

*

Bây giờ cuộc sống của Carlos giống như giấc mộng vậy.

Cậu không có tiền mua búp bê Tây Dương trong tủ kính nói chuyện cùng cậu, nhưng thượng đế đã nghe được lời kêu gọi của cậu, tặng cho cậu một búp bê Tây Dương hàng thật giá thật.

Cô ấy tên là Bella, là một bé gái Trung Quốc.

Cậu không biết quốc gia này ở đâu nhưng không thể ngăn cản cậu thích quốc gia này.

Đó là quê hương của búp bê Tây Dương có mái tóc màu đen.

Gần như mỗi buổi chiều Tô Thanh Gia đều tới tìm Carlos, cùng cậu rèn luyện, cô nhi viện cách nhà Tô Thanh Gia phải ngồi hai mươi phút xe buýt, qua lại vài lần, Carlos đã học được cách đến nhà ga đợi cô.

À đúng rồi, Carlos còn nói cho cô biết một đường đi bí mật, có thể vòng qua cổng lớn cô nhi viện mà trực tiếp đi đến sân thể dục.

Tô Thanh Gia rất vui vẻ, bởi vì Carlos đã bắt đầu chia sẻ bí mật của cậu với cô.

Hãy tha thứ cho bà di quái gở có trái tim thánh mẫu này, cô muốn đến giúp giúp cậu bé này, tuy rằng những gì cô hiểu cũng không nhiều lắm.

o(￣▽￣)o Haiz, chỉ tại cậu bé Tây Ban Nha có một trái tim kiên cường này, ừm, còn có một khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo nữa.

cô thích nhất là đôi mắt màu lam bụi của cậu.

mấy ngày nay Tô Thanh Gia đều giúp đỡ cậu huấn luyện, từ sau ngày hôm đó, Carlos đã không còn mang theo bao cát nữa khiến bước đi của cậu trở nên uyển chuyển nhẹ nhàng rất nhiều.

Làm một Pseudo fan(nguy fan), Tô Thanh Gia có một phần mê trai đẹp tương đối lớn, phát ra hormone giống đực này, roi mỗ hôi này, còn có lúc điên cuồng sẽ cởi áo bóng đá lộ ra lồng ngực ~~~

Khụ khụ, nhưng làm một fan có lý trí, Tô Thanh Gia vẫn biết rất nhiều tri thức rèn luyện.

Hơn nửa tháng nay, Carlos hấp thu hết tri thức mà Tô Thanh Gia đã dạy cho cậu giống như một miếng bọt biển.

Hôm nay, Tô Thanh Gia dạy cho Carlos một động tác làm nóng người mới.

Cô đỡ cánh tay Carlos, nâng chân trái lên, cong lại treo lơ lửng trên không trung, thân trên giữ vững thẳng tắp, đùi phải từ từ cong xuống, khi giữa đùi và cẳng chân tạo thành một góc chín mươi độ cô lại từ từ duỗi thẳng.

Sau đó tiếp tục uống cong rồi duỗi thẳng, không ngừng lặp lại mấy động tác.

Carlos học theo dáng vẻ của Tô Thanh Gia, hai bên cùng đỡ cánh tay cho nhau, sau đó từ từ ngồi xổm xuống bằng một chân, một động tác làm mười lần, làm hết một lượt sau đó tiếp tục đổi chân khác.

Đây là một động tác làm nóng người có mức độ khó khăn tương đối cao, yêu cầu chân sau phải giữ vững thẳng bằng, hai người phối hợp không thể lơi kéo lẫn nhau, lúc ẩn lúc hiện, trên người chỉ có thể giữ thẳng bằng.

Nhưng hiển nhiên năng lực khống chế thân thể của Carlos rất tốt, lần đầu tiên cậu làm mà đã rất tiêu chuẩn.

Không chỉ có động tác này, mà mỗi động tác Tô Thanh Gia dạy cho cậu, Carlos đều có thể hoàn thành thật tốt, hơn nữa bản thân cậu cũng rất nỗ lực luyện tập không ngừng.

Vừa làm Tô Thanh Gia vừa giải thích với Carlos, “Động tác làm nóng người này sẽ luyện đến rất nhiều cơ bắp, trong đó quan trọng nhất chính là dây chằng(*).” Tô Thanh Gia yêu cầu tạm dừng động tác, cảm giác muốn ngã.

(*): Là mặt sau của các cơ bắp đùi

Cảm giác hai chân đứng thẳng thật là tốt, Tô Thanh Gia chỉ chỉ phần cơ bắp phía sau của bắp đùi mình, “Dây chằng kéo dài từ đây xuống, giống như là dây thừng đã vện lên nối d/đ"l;q"d liền đầu gối của anh, là cơ bắp chủ yếu kiểm soát đầu gối. Động tác làm nóng người này sẽ có hiệu quả với việc bắt đầu huấn luyện dây chằng của anh, giúp đỡ anh tăng cường dây chằng đối với việc kiểm soát đầu gối.”

“Nhưng nếu anh không giữ vững thân trên thẳng thắn, duy trì cân bằng thì không đạt được hiệu quả huấn luyện, đôi khi còn có thể làm cho dây chằng đầu gối bị thương.”

Vỗ vỗ bả vai Carlos, Tô Thanh Gia cười đến thực sáng lạn, sau khi vận động, trên trán cô xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, nói: “Nhưng động tác này vẫn có thể tăng cường bộ phận sức mạnh cho chân của anh, tăng sức bật.”

Tuy rằng cô không đá bóng, những cũng đã từng nhảy aerobic và luyện tập một chút yoga đấy nhé!

Carlos nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút xuất thần, nhưng cậu không thích nói chuyện nên Tô Thanh Gia không cảm thấy cậu khác thường ở điểm nào.

“Này ‘cậu bé xinh đẹp’, cố lên!” Tô Thanh Gia cùng nâng đỡ với cậu một lần nữa, bắt đầu rèn luyện.

“Cậu bé xinh đẹp” là biệt danh của Carlos, cậu rất mẫn cảm với tên gọi này. Lần thứ hai đến đây, Tô Thanh Gia đã biết biệt danh này, tuy rằng lúc ấy Carlos rõ ràng đen mặt, nhưng cô cảm thấy thật sự rất thích hợp nha!

Thật bất ngờ khi nghe danh từ này từ trong miệng Tô Thanh Gia.

Nhưng vì sao lại cảm thấy rất thích nhỉ?

Carlos lại nhìn khuôn mặt của cô một chút, mịn màng trắng nõn như trân châu.

Đúng vậy, trân châu, cậu cảm thấy những loại đồ vật như sữa rất dễ dàng xài hết, không thích hợp với búp bê Tây Dương của cậu, vì thế thay đổi từ đồ so sánh.

Nhất định là giọng nói của búp bê Tây Dương quá ngọt, cho nên cậu cảm thấy “Bé trai xinh đẹp” rất êm tai ~~~

Đúng, nhất định là như vậy.

□ □

Tập tin gửi kèm:

Chú thích:

Dây chằng

□

□

c5 - Dây chằng.JPG [30.48 KiB | Đã xem 427 lần] c5 - Dây chằng.JPG [30.48 KiB | Đã xem 427 lần]

Chú thích:

Động tác hai bạn nhỏ đang tập!

□

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Tết mờ

Cuối tuần này, Carlos không nán lại trong sân thể dục của cô nhi viện để luyện bóng như trước đây.

Đương nhiên, cậu cũng không ở một mình.

Có một cô búp bê tóc đen đi với cậu.

Carlos mặc đồ mới, không rõ bộ đồ ấy được phát hồi nào, có trời mới biết cậu đã bao lâu không đặc biệt thay đồ như vậy.

Lúc ngồi trên băng ghế ngoài trạm xe bus để chờ, Carlos cảm thấy hơi hồi hộp, nhưng khuôn mặt tuấn tú hình quả trứng (hình oval) của cậu vẫn lạnh như ngày thường, bàn tay nắm chặt bỏ trong túi quần, không ai nhận ra cảm xúc của cậu.

Carlos nhìn thoáng qua vật thể phản chiếu ánh sáng* ở phía trước, không để lại dấu vết. Hoàn hảo, hôm nay mái tóc của cậu vừa mềm mại vừa bóng bèn, không lộn xộn giống như tổ chim.

*Mình đoán là một cái gương ở đâu đó.

Hôm nay, Tô Thanh Gia hẹn cậu đi chơi. Đây là lần đầu tiên.

Thời gian chờ đợi vừa lâu dài lại nhàm chán, nhưng khi cô búp bê mặc váy đỏ xuất hiện ở trước mặt cậu, dường như tất cả mọi thứ đều trở nên cực kỳ tốt đẹp.

Lần này, Tô Thanh Gia ra ngoài để chọn một ít hoa tươi cần có cho phương thuốc bảo dưỡng. Người Barcelona may mắn được hưởng thụ các điều kiện khí hậu và địa lý, Tây Ban Nha lãng mạn khiến cho thị trường hoa tươi trở nên không lồ.

Có lẽ chàng trai dịu dàng, giàu tình cảm sẽ hào phóng mua một giỏ hoa tươi từ cô gái bán hoa, bắt chọt tặng cho một cô nàng xinh đẹp quyến rũ nào đó.

Tình cờ gặp gỡ không chỉ có ở Lệ Giang*, trong thành phố tựa như sử thi này, hormone kích thích có thể thiêu đốt Gold Coast** lên đến đỉnh điểm.

*Lệ Giang là một thành phố thuộc tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

*Gold Coast (Bờ Biển Hoàng Kim) là một thành phố thuộc tiểu bang Queensland ở bờ Đông của nước Úc.

Hai người chuyển sang một chuyến xe công cộng khác, Carlos chuẩn bị đưa cô đến đại lộ Rambla.*

*La Rambla ở trung tâm Barcelona, là một đường phố ở trung tâm Barcelona, phổ biến với du khách và người dân địa phương. Một trung tâm dành cho người đi bộ có cây trồng hai bên đường, nó kéo dài 1,2 km (0,75 mi) nối Plaça de Catalunya ở trung tâm với Đài tưởng niệm Christopher Columbus ở Port Vell. La Rambla tạo thành ranh giới giữa khu phố Barri Gòtic, về phía đông, và El Raval, về phía tây. (Wikipedia)

Đại lộ Rambla là đường phố của người vô gia cư, có tiếng trên toàn thế giới. Nó từng là đường phố quan trọng nhất ở Barcelona, bây giờ nó chia cắt thành phố cũ ra làm hai. Đám đông qua lại đã chứng tỏ nơi này có tinh lực (tinh thần và thể lực) vô hạn, ngọn đèn không bao giờ tắt và rượu bia có hương vị nồng đậm đã kích thích con người ta tìm đến nơi này, vui sướng đêm ngày.

Lúc đầu, nơi đây chỉ là một con sông tràn đầy phù sa. Trải qua bao lần chiến tranh, nó vẫn giữ được những hiệu sách và cửa hàng bán hoa như những di tích cổ, trên mặt đường đầy hình người trẻ tuổi nâng những cốc bia cỡ lớn, ngoài ra còn có cả một đám người lao động đặc biệt nhất – nghệ nhân lang thang.

Bọn họ tụ tập khắp các ngã tư đường để biểu diễn nghệ thuật, khiến cho mỗi góc phố đều toát lên sức hấp dẫn kỳ diệu. Bọn họ cạnh tranh sự sáng tạo trên đường phố, cười tươi không biết mệt mỏi.

Gần đó cũng có chợ chuyên bán sỉ một lượng hoa tươi khổng lồ, tất cả các loại hoa cỏ trên thế giới đều tập hợp ở trong đấy, chỉ có bạn không nghĩ ra, không có chuyện bạn tìm không thấy.

Đương nhiên, Carlos tới đây cũng vì có chút lòng riêng – trừ sân thể dục nhỏ thì ở bên ngoài, đây là nơi mà cậu thích đến nhất, bởi vì ở đây, mỗi người đều tìm kiếm sự cô đơn, đều là người lang thang không có nhà để về.

Cậu cũng vậy.

Hai người đi mua hoa trước. Tô Thanh Gia ghi chú tên của những loại hoa tươi được phiên dịch thành tiếng Tây Ban Nha lại. Đó là phương thuốc mà cô có được từ một người nổi tiếng đã lớn tuổi ở Bắc Kinh. Người nổi tiếng ấy ở trong Tử Hợp Viện, đã nhiều năm trôi qua như vậy, bà vẫn mặc sườn xám như cũ, giữ gìn dáng người một cách nghiêm ngặt, chiếc sườn xám ấy đẹp để ấy được theo bởi gió sương mưa tuyết trong hơn trăm năm qua.

Bà đã lớn tuổi lắm rồi, nhưng khi bà mang giày cao gót bước về phía bạn, bạn vẫn sẽ bị vẻ đẹp của bà làm cho ngây người.

Tô Thanh Gia dựa vào quan hệ rộng rãi để tìm bà, tiến tới nói chuyện. May mắn thay, thông qua đoạn nói chuyện ấy, cô đã chiếm được cơ hội phỏng vấn bà.

Nghe nói phương thuốc này được lưu truyền từ cung đình thời cổ đến nay, chuyên dùng cho phi tần trong cung, cần rất nhiều hoa tươi làm dược liệu, dựa theo tỉ lệ rồi phơi khô, nghiền nát và hóa dầu, thoa lên toàn thân, không hề nguy hại đến cơ thể. Nếu như sử dụng từ khi còn nhỏ, nghe nói có thể dưỡng thành “băng cơ tuyết phủ” (cơ bắp tựa băng, da như tuyết, vẻ đẹp người phụ nữ).

Tô Thanh Gia ngẫm lại lời của người nổi tiếng đã già, cảm thấy quả là có công hiệu.

Đặt vào niên đại thiếu thốn vật chất kia, đây đúng là thứ để các quý tộc hưởng thụ xa hoa dùng để bảo dưỡng, nhưng bây giờ lại khác.

Carlos dẫn cô đi dạo lòng vòng khắp chợ hoa, không bao lâu đã mua xong các loại hoa tươi cần thiết, hơn nữa hoa cỏ vẫn còn rất tươi mới, cánh hoa mềm mại thấm đẫm nước, cực kỳ phù hợp với nhu cầu.

Tô Thanh Gia chuẩn bị làm trước một bộ để thử xem sao, cô mua số lượng hoa tươi đủ làm ba bộ, lỡ như bị hư còn thay đổi được. Nguyên liệu để làm ba bộ cũng không nhiều, dùng giấy dai bó hoa Cát Cánh thành từng bó lớn. Trong lúc đi vòng quanh, bọn họ phát hiện một cửa hiệu bán các vị thuốc trong một góc nhỏ, sau khi đi vào hỏi thăm, Tô Thanh Gia muốn tất cả nguyên vật liệu đều còn tươi mới.

Carlos rất chủ động, ôm hết tất cả đồ đạc vào người. Cậu thiếu niên đẹp trai tóc vàng mắt lam khiến cô gái nhỏ bán hoa ở bên đường xấu hổ đỏ mặt, Tô Thanh Gia rất muốn chụp hình cậu. Hay rồi, cô không mang máy ảnh theo.

Thật đáng tiếc. Cô lại nhìn qua, ngắm mái tóc vàng mềm mại, ngắm hoa tươi tôn lên nét mặt cậu, ngắm cả ánh mắt màu lam pha xám. Mai này trưởng thành, cậu nhất định là một anh chàng cực kỳ đẹp trai.

Carlos bị cô nhìn mãi mà cảm thấy ngượng ngùng. Tô Thanh Gia phát hiện, cho dù là hồi hộp, thẹn thùng hoặc chút ít cảm xúc bùng nổ, tai phải của cậu đều sẽ rung động nhẹ nhàng.

Bây giờ vành tai ấy không chỉ khẽ động mà còn trở nên đỏ bừng. Da cậu rất mỏng, thoát nhìn có vẻ rất giống một quả anh đào đỏ be bé.

Tô Thanh Gia nín cười, thu hồi tầm mắt lại, cực kỳ không nỡ. Cậu đúng là một cậu bé ngượng ngùng.

Không biết vì sao mà Carlos có vẻ xuống tinh thần. Tô Thanh Gia chợt cảm thấy cậu mất đi cái gì đó, cô mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta qua đại lộ Rambla đi, sao hả? Anh làm hướng dẫn viên du lịch cho em được không?”

Carlos gật đầu, độ nóng trên khuôn mặt vẫn chưa kịp tản ra hết. Hai người đã quen nhau hơn nửa tháng, Tô Thanh Gia phát hiện cậu bé này cực kỳ không thích nói chuyện, giống như đang mặc một chiếc áo giáp bằng vỏ ốc sên rất dày, tự nhốt mình ở bên trong.

Bây giờ anh đã dùng chút xúc giác để tìm hiểu, giao lưu một ít với người khác.

Được rồi, người khác chính là Tô Thanh Gia chứ ai.

Carlos đi ở đằng trước, vượt qua hơn nửa người Tô Thanh Gia, dẫn cô đi.

Ký ức của cô về đại lộ Rambla đã rất mơ hồ, bây giờ quay lại chốn cũ, từng mảnh ký ức be bé dần được gom góp quay về.

Những nghệ sĩ lang thang đang sắm vai nhân vật của chính mình, tiếng đàn guitar du dương hòa vào gió làm rung động lòng người, tay nghề khéo léo của những nghệ nhân thủ công đã dùng những trang giấy tạo nên hoa giả hoa thật trộn lẫn, trong hiệu sách trưng bày chuyện xưa về việc giết rồng, máu rồng chảy xuôi xuống dưới, rơi khắp mảnh đất Barcelona, bắn tung tóe và hóa thành hoa hồng nở rộ.

Ở nơi này, người mới bạn cũ tụ hội trên đại lộ, những tòa kiến trúc với dáng vẻ đẹp để tĩnh lặng, tất cả đã chứng kiến sự thay đổi qua từng năm tháng.

Bên ngã tư có rất nhiều nghệ nhân vẽ tranh phác thảo cho người đi đường, Tô Thanh Gia trầm nghĩ rồi đẩy Carlos qua đó. “Cậu bé xinh đẹp, hôm nay anh đẹp như một bức họa ấy.” Carlos nghe thấy lời khen ngợi: “Bây giờ anh lưu lại kỷ niệm ở đây đi.”

Tô Thanh Gia chân thành, nhờ họa sĩ vẽ tranh phác thảo một cậu bé cầm bó hoa. Họa sĩ cũng rất thích cậu bé đẹp trai này, ông bảo Carlos đứng yên dưới ngọn đèn đường, bắt đầu phác họa hình dáng cậu.

Carlos không biết làm sao, không biết đặt tầm mắt ở chỗ nào, hai tay ôm hoa của cậu đã đỏ đầy mồ hôi rồi. Cậu đã đi qua đường phố này rất nhiều lần, cũng từng gặp rất nhiều người nhờ họa sĩ vẽ tranh phác thảo.

Có một lần, cậu xem một người biểu diễn ảo thuật trên đường, xem đến mức mê man nên đã vô tình chặn đường một du khách. Du khách rất tức giận, bảo cậu cút ngay, cậu nghe người ta mắng “thằng nhóc bần thiêu, đồ ăn mày”, còn cậu thì luôn miệng xin lỗi.

Nhưng hôm nay, cậu trở thành người mẫu ở chỗ này, mọi người vây quanh cậu, thương thức nụ cười của cậu.

Carlos nhìn thoáng qua cô búp bê trong cửa hiệu mà cậu hằng mong có được, sáng sủa sạch sẽ, nhưng lại chợt phát hiện hình như mình không nhớ dáng vẻ cô búp bê ấy như thế nào, chỉ có cảm giác mơ hồ là cô ấy có tóc vàng.

Giống như trong chốc lát, sự cô độc, bị người cười nhạo đã rời khỏi cậu vậy.

Cậu nhìn cô bé mặc váy đỏ đang chăm chú ngắm nhìn họa sĩ vẽ tranh. Barcelona có truyền thuyết giết rồng, ấy là dũng sĩ cứu cô nàng xinh đẹp khỏi khu nhà ở Casa Batlló.

Carlos nghĩ, nếu như đó là cô nàng Bella kia, cậu nhất định sẽ dùng dao bổ nát bụi gai, không hề sợ hãi.

Thật ra hôm nay cậu luôn muốn nói với Bella rằng... em thật xinh đẹp, nhưng ánh mắt Bella nhìn cậu khiến cậu ngượng ngùng, cậu định ngăn cô mà chẳng nỡ chút nào.

Đợi đến khi cậu muốn nói rằng em nhìn nhiều thêm một chút đi, Bella lại không nhìn.

Cõi lòng cậu bé tắc.

Chẳng qua cậu nghĩ Bella bỏ tiền nhờ họa sĩ vẽ tranh, vậy...

Hắn là cô sẽ mang về nhà.

Ngắm lại đã thấy kích động rồi!

Màu đỏ bùng dần lan khắp mặt cậu. Mấy ngày nay nóng thật, Carlos thầm nghĩ.

Thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi, họa sĩ đã vẽ xong rồi. Tô Thanh Gia gọi Carlos qua: “Vẽ xong rồi, anh xem đi, có phải rất đẹp không?” Cô lại nói: “Anh đứng bên đó lâu như vậy, tay anh mỏi không? Hay là để em cầm hoa đi.”

Carlos vội vàng cầm hoa lui về phía sau, nói ấp a ấp úng: “Không... Không cần, anh... anh không mỏi... Anh có thể.”

Tô Thanh Gia đột nhiên cảm thấy mình hơi giống một thiếu nữ quần lụa mảnh mẽ giắt đồ của người ta! Ô này! Chuyện quái gì thế kia?!!! Giắt đồ nhưng mà lại giắt đồ của cô đó. “Được rồi, vậy nếu anh mệt thì nói với em, đến lượt em cầm ấy. Này, anh xem thử tranh có đẹp mắt không?”

Carlos ôm hoa trong lòng, ngắm nhìn Tô Thanh Gia. Xác định đối phương đang ngắm nghía bức tranh rất chăm chú, cậu mới bước nhẹ lên trước một bước. Trên bàn vẽ bằng gỗ là giấy vẽ tranh phác thảo trắng thuần, họa sĩ dùng bút pháp lưu loát để phác thảo hình dáng, hơi thở và bóng đổ đều được khắc họa rất kỹ, hoa tươi trong lòng nửa che nửa để lộ xương quai xanh đẹp đẽ của cậu.

Nơi động lòng người nhất là hai mắt cậu, tựa như đôi mắt ấy có thể hòa tan và làm ấm cả đỉnh núi Pyrénées. Dường như họa sĩ yêu quý dáng vẻ của cậu, độ cong và độ rậm của hàng mi đều được vẽ đúng chỗ tương xứng, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía xa --

Hóa ra trong mắt người khác, cậu chính là như thế này. Carlos chợt nghĩ, trong mắt Bella thì sao? Trong mắt cô, có phải cậu cũng thuần khiết và dịu dàng như vậy?

Cậu không hỏi ra ngoài miệng, lúc này đây, cậu bắt đầu cảm thấy sợ Rosa hiền lành cũng không có nói sai, làm người phải có hy vọng.

Cậu hy vọng Bella cũng nghĩ như vậy.

Rất nhiều năm về sau, bức tranh này được chụp lại và tổ chức bán đấu giá tại một tổ chức viện trợ trẻ em châu Phi. Không ai có thể xác định bức tranh này được vẽ ở đâu, nhưng ánh nhìn của cậu bé cậu hoa năm ấy, dường như có thể xuyên thủng trang giấy, đi vào lòng người.

Tên tuổi của cậu bé vang vọng khắp thế giới, tính ra thì có đến ngàn vạn người đã từng điên cuồng hò hét tên của cậu, đã từng si mê muốn lấy được áo choi bóng thắm đầy mồ hôi của cậu. Cậu trở thành tấm gương của thời đại mới.

Bức tranh ấy được chính cậu lấy tên là “Cậu bé xinh đẹp”.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đương nhiên hiện giờ bức tranh bán ra giá hàng tỉ trên trời vẫn chưa có tên, hơn nữa nó còn bị chủ nhân của nó hết sức ghét bỏ. Bởi vì Tô Thanh Gia bảo Carlos mang bức tranh của bản thân mình về.

Carlos: Đừng để ý tới tao, tao muốn yên lặng, cũng đừng hỏi tao yên lặng là gì.

Bức tranh: o(￣へ￣)o Trách tôi à?

Cất bức tranh xong lại tiếp tục đi lên phía trước đã đến cuối đại lộ La Rambla—— nơi này có một tòa điêu khắc đứng sừng sững, toàn bộ quảng trường đều đặt theo tên của ông.

Columbus, nhà thám hiểm vĩ đại nhất thế kỷ.

500 năm trước ông tin rằng trái đất hình cầu. Vì tìm kiếm viện trợ hàng hải mà lưu lạc từ Italy đến đây. Tòa điêu khắc này được xây dựng nên nhằm kỷ niệm Christopher · Columbus vượt qua Đại Tây Dương bốn lần, bức tượng cao 60 mét, ngón tay ông chỉ ra biển rộng, vẫn luôn vươn đến đại lục mới mà ông đã từng phát hiện.

“Carlos, anh có biết tòa điêu khắc này không?” Tô Thanh Gia hỏi thăm cậu thiếu niên vẫn luôn cúi đầu từ khi tạm biệt vị họa sĩ kia, cô có thể cảm thấy tâm trạng của cậu không tốt, nhưng thứ lỗi cho anh trai mặt lạnh này thật sự quá mạnh mẽ, Tô Thanh Gia cũng không làm rõ ràng vì sao tâm trạng của cậu lại không tốt.

Carlos cắn cắn môi dưới, rồi rầm một hồi, nói: “Ừ, ông ấy là Columbus, dưới sự giúp đỡ của triều đình Tây Ban Nha đã phát hiện ra đại lục mới.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu, “Tất cả người dân Barcelona đều biết.”

“Khi đó ông ấy kiên trì tin tưởng trái đất hình cầu nhưng không có ai tin tưởng ông có thể thành công, vậy mà cuối cùng ông đã làm được.” Nhiều ngày trôi qua như vậy, Tô Thanh Gia thấy rõ bình dị trong mắt Carlos, “Trước khi đến Tây Ban Nha, Columbus nghèo không xu dính túi, nhưng ông đã phát hiện ra đại lục mới.”

Cô đang cổ vũ cậu, Carlos nghe ra ý nghĩa trong lời nói của cô.

“Ba lần trước Columbus đều thất bại, nhưng chỉ cần thành công một lần như vậy cũng đủ rồi, ông xoay sở tài chính bắt đầu chuyến đi thứ tư, có kinh nghiệm ba lần trước làm cơ sở nên lần này ông đã thành công. Cuộc sống cực khổ là nền tảng của sự trưởng thành. Chỉ cần tất cả những khó khăn gian khổ này không quật ngã được anh thì nó sẽ gia tăng thêm sức mạnh cho anh.” Tô Thanh Gia quay đầu nhìn về phía cậu, “Carlos, anh rất giỏi. Edison còn thất bại nhiều lần như vậy, anh mới chỉ một lần thì sợ cái gì!”

Sau lưng cô là đại dương mênh mông, hải âu cất cánh đáp xuống xung quanh cô, gió ẩm ướt thổi bay mái tóc đen của cô, ánh sáng trong mắt như ngọc lưu ly.

Lúc đó, ánh mặt trời chiếu nghiêng.

Dường như cậu đã tìm được lý do vĩnh viễn không bao giờ bỏ cuộc rồi.

“Anh nhất định sẽ thành công!” Carlos lớn nhìn cô lớn tiếng hét, “A —— a —— a ——”

Tô Thanh Gia cũng bị cuốn hút, xoay người đối diện với biển rộng lớn tiếng hét: “A —— a ——”

Hai người nhìn nhau cười. Sau đó cùng rượt đuổi đùa giỡn trên quảng trường Columbus, cũng biết xin chút đồ ăn của người đi đường để ném cho hải âu.

Thấm thoát, ánh mặt trời đã từ từ lặn xuống, Carlos đưa Tô Thanh Gia về nhà, sau đó đưa hoa tươi và dược liệu ôm trong ngực cho Tô Thanh Gia.

Tô Thanh Gia ngửi ngửi hoa hơi bị héo một chút, ừm, còn rất thơm, không ảnh hưởng hiệu quả chế thuốc.

Trở lại ký túc xá, Carlos lấy tranh phác họa từ trong ngực ra, cho dù không thích bức tranh này nhưng cuối cùng cậu vẫn cẩn thận mở nó ra, kẹp vào giữa hai quyển sách thật dày, sau đó bỏ vào trong chiếc hộp trên đầu giường——

Ở trong đó còn có một trái bóng mới tinh và một ly nước có lá cỏ màu đỏ.

*

Hôm nay Tô Thanh Gia ở trong phòng ngủ chơi đùa với mớ hoa cỏ và dược liệu mà cô mua về hơn hai mươi ngày trước, cô đã xay chúng thành bột, chưng nấu và phơi khô sau đó trộn thêm một số nguyên liệu cần thiết như tinh dầu hoa hồng gì đó, thế là kem bôi của cô đã hoàn thành, điều đáng khen đó là số nguyên liệu cô mua gấp ba lần nhưng không bị lãng phí chút nào.

Làm xong kem bôi cần phải để yên nửa tháng. Hôm nay chính là ngày có thể kiểm tra thành quả.

Tô Thanh Gia vô cùng kích động thiếu chút nữa bùng nổ khẩu âm Đông Bắc của mình ra—— Ôi chao má ơi, ai có thể khiến tôi bình tĩnh một chút đi!

Mở cái hộp nhỏ quần tơ vàng khắc mẫu đơn ra, đây là chiếc hộp cô mang từ Trung Quốc sang đây, lúc ấy cũng không nghĩ tới sẽ đựng cái gì, chỉ đơn giản là thấy đẹp nên mang theo mười cái đều đặt trong hộp trang điểm.

Bên trong chiếc hộp nhỏ là lớp kem hồng nhạt trong suốt nõn nà, mang theo mùi hương độc đáo kéo dài, Tô Thanh Gia vươn ngón trỏ cảm thụ một chút, xúc cảm rất là mềm mại giống như nước đang chuyển động, nhưng lại có hình dáng, không có chút khó chịu như dầu mỡ.

Vội vàng quẹt một chút bôi lên mu bàn tay mịn màng trắng như tuyết, bởi vì nhiệt độ cơ thể nên lớp kem hơi tan ra, sau khi nhẹ nhàng thoa đều, Tô Thanh Gia tỉnh đặt sát tay vào trước mắt, cánh tay vốn dĩ đã trắng nõn bây giờ lại càng không nhìn thấy lỗ chân lông và đường vân của da, mà mu bàn tay cũng trơn nhẵn một vùng, thoải mái giống như đang ở trong nước.

Việc lớn đã thành! Cố gắng nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng không uổng phí, không uổng công cô còn năn nỉ Tô Tình Khang mua cho cô một bộ thiết bị thí nghiệm hóa học.

Nhìn không được muốn thí nghiệm hiệu quả, Tô Thanh Gia chui vào trong nhà vệ sinh tắm rửa, sau khi lau sạch liền bôi kem lên.

Ừm thật sự rất đáng khen, trên người cũng thơm ngát! Tốt quá tốt quá! Xem ra sau này còn có thể làm ra những loại khác.

Mặc quần áo xong, Tô Thanh Gia nhìn thời gian, đã hai giờ rưỡi, bình thường hai giờ cô đã đến cô nhi viện, Carlos sẽ ở trạm xe buýt chờ cô.

Vội vàng chạy xuống lầu, lúc Tô Thanh Gia đang mang giày thì, Minh Linh đi tới, có chút nghi ngờ: “Bella, hôm nay trời mưa mà cũng muốn ra ngoài luyện bóng với Carlos à con?”

Minh Linh rất thích Carlos, tuy rằng chưa từng gặp mặt nhưng nghe con gái càng ngày càng thôn thạo tiếng Tây Ban Nha, Minh Linh đã cảm thấy cậu bạn nhỏ này rất tốt, nghe con gái nói đáng về còn rất xinh đẹp nữa.

Tô Thanh Gia vẫn luôn ở trong phòng đóng kín cửa sổ, còn kéo cả màn nên không nghe thấy tiếng mưa rơi, vừa nghe Minh Linh nói vội chạy đến trước cửa sổ sát đất, “Trời mưa thật rồi.”

Khí hậu Địa Trung Hải khiến cho người ta không thể nào đoán trước được. Buổi sáng trời vừa mưa một lát, đến buổi chiều lại tạnh ráo như không có gì, có đôi lúc lại trong veo mấy ngày liền.

Tô Thanh Gia suy nghĩ một lát, sau đó cô vẫn tìm chiếc ô, mang ủng đi mưa vào rồi cầm ô bước tới trước mặt Minh Linh đang đưa người: “Kính thưa quý bà xinh đẹp, con ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay ạ.”

Minh Linh nhún nhún vai, cô xoay người đi đến phòng tập đàn.

Mùa hè hanh khô nóng bức, ai cũng mong mỏi có một cơn mưa, nhưng Tô Thanh Gia lại không quá mong chờ nó đến. Cô bước xuống xe, mở chiếc ô ra, lau những giọt nước mưa ướt nhẹ đọng trên mi mắt, cố gắng tìm kiếm thứ gì đó trong màn mưa.

Khi đợi, Carlos vẫn thích đứng một chỗ nhìn từng chiếc xe qua lại. Nơi đó không có thứ gì dùng để che chắn, Carlos chỉ im lặng đứng chờ bên cạnh trạm dừng giống như chiếc cột đèn giao thông vậy.

Tô Thanh gia vội vàng chạy tới, nước mưa bắn đầy lên ống quần cô: “Carlos, sao anh không tìm chỗ tránh mưa! Anh nhìn anh xem, mưa xối ướt đầm rồi, sẽ bị cảm đấy có biết không!” Tô Thanh Gia cảm thấy vô cùng may mắn khi đi đã mang theo một chiếc ô che mưa thật to, tuy chiếc ô này không đẹp như cái mà cô thường dùng, nhưng nó lại có thể che cho hai người khỏi bị ướt.

Cả người Carlos đều bị ướt sũng, Tô Thanh Gia nhìn thấy nước mưa chảy thành dòng từ bắp chân cậu xuống, hàng mi dài rậm cũng dính đầy nước mưa, nhưng hai mắt cậu lại như ánh sao lấp lánh.

“Cơ thể anh rất khỏe, sẽ không bị cảm đâu.” Carlos trả lời, nhưng Tô Thanh Gia lại nghe thấy mùi “Vịt chết còn mạnh mẽ” trong lời cậu nói.

“Trời mưa lớn vậy mà anh không biết đứng trú ở bên kia sao? Mau lau đi, trên mặt anh cũng có thể nuôi vịt được rồi đấy.” Tô Thanh Gia lấy khăn giấy từ trong ba lô ra đưa cho cậu.

Carlos nhận lấy khăn giấy, cậu nói: “Cảm ơn.” Rồi cậu lại nói thêm một câu: “Anh sợ nếu không đứng ở đó thì khi em đến sẽ không nhìn thấy anh.”

Tô Thanh Gia muốn mắng cậu bị ngốc không, nhưng lời đến đầu lưỡi lại cổ nướu vào trong bụng.

Ánh mắt cậu quá chân thành, đôi mắt xám xanh kia gần như đã chứa đầy hình bóng cô. Bỗng nhiên cô cảm thấy cậu bé này thực sự khiến mình phải lo lắng và quan tâm.

Cậu lớn lên trong cô nhi viện một cách cô độc, không ai có thể bước vào thế giới của cậu. Cậu dùng sự lạnh lùng làm lớp áo để chặn lại cái lạnh lẽo mà người khác mang tới, cậu tựa như một vùng đất băng giá vĩnh viễn cô độc, mãi mãi không thể nở ra đóa hoa ấm áp.

Cậu không dám trông đợi điều gì, cậu sợ sau khi tất cả tan vỡ sẽ phải một mình cô độc liếm láp vết thương mà không có ai hỏi thăm.

Cô có tài đức gì mà lại giành được tình cảm chân thành nhất của cậu bé này cơ chứ.

Trên đường đi, Tô Thanh Gia nghĩ có lẽ hôm nay Carlos sẽ không tập bóng, nhưng lòng cô vẫn cứ cảm thấy không yên, suy đi nghĩ lại cô thấy mình vẫn nên đi một chuyến xem sao.

Thật may là cô đến rồi. Nếu cô không đến thì không biết Carlos còn đứng đợi ở đây bao lâu nữa.

Cô che ô lên rồi cùng Carlos quay về cô nhi viện. “Người anh đã ướt thế này rồi, mau về tắm rửa thay quần áo đi.” Cô nói với vẻ hơi rầu rĩ, còn hơi mang giọng mỉa.

Bỗng nhiên Carlos không hề cảm thấy lạnh nữa, mặc dù cậu đã đứng chờ dưới mưa gần một tiếng liền. Trong lúc đó cậu cũng muốn tìm chỗ trú mưa hay quay về ký túc xá lấy ô, nhưng cuối cùng cậu vẫn không làm. Cậu biết khả năng Bella đến là rất nhỏ, nhưng cậu không muốn lỡ như cô tới mà lại không tìm được cậu, như vậy thì phải làm sao đây.

Nhưng mà, Bella đã tới rồi.

Carlos không thích đi bằng cửa chính của cô nhi viện, bọn họ quay về bằng con đường ở chỗ sân tập.

Chiếc lon dùng để luyện tập hứng đầy nước mưa, quả bóng cũ nát nằm trong hố cát như đang chịu lễ rửa tội. Đột nhiên Tô Thanh Gia nảy ra một ý nghĩ,

cảm giác buồn phiền trong lòng khiến cô chưa kịp suy nghĩ nhiều mà đã hành động luôn rồi.

Cô chạy tới nhặt chiếc lon lên đặt trước khung thành, hét lớn về phía Carlos: “Carlos, dùng quả bóng của anh đá ngã chiếc lon này đi!”

Carlos gật đầu một cái, mái tóc vàng của cậu ướt nhẹp, vừa hát đầu một cái là nước mưa văng tung tóe. Cậu đi về phía hố cát, đặt quả bóng lên đường đua. Khoảng cách rất xa, lại thêm màn mưa cản trở tầm nhìn.

Cậu liều mạng ép mình mở mắt, cố gắng tìm kiếm góc độ và lực đá phù hợp.

“Cố lên! Carlos! Cố lên! Carlos! Cố lên!” Tô Thanh Gia khoa tay múa chân với cậu.

Sau đó Tô Thanh Gia lập tức nghe thấy tiếng leng keng của chiếc lon bị đá văng đi, vô cùng rõ ràng.

Quả bóng bay đi rất xa, ngay cả Tô Thanh Gia cũng giật mình, cô chạy tới che ô cho Carlos, trong đôi mắt to tròn đầy vẻ báỉ phục, cô ngẩng đầu nhìn Carlos, nói: “Anh giỏi quá đi, đá rất chuẩn!”

Lần này Carlos không cần Tô Thanh Gia giúp đỡ cũng có thể nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, cậu giành nụ cười này cho cô.

Khi cả hai quay trở lại cô nhi viện, Tô Thanh Gia cười ngọt ngào đưa mắt nhìn cậu đi vào bên trong.

Cậu bé này bắt đầu lớn rồi, Tô Thanh Gia muốn tìm một vị huấn luyện viên bóng đá chuyên nghiệp cho cậu, cậu rất có năng khiếu, không nên để bị vùi lấp.

Đó cũng là lúc mà vị huấn luyện nghiệp dư như cô phải rời đi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Carlos đếm ngón tay: Cô ấy đến, không đến, đến, không đến... Cô ấy không đến!!!!!

Tô Thanh Gia: Anh bắt đầu đếm từ chỗ “không đến” đi.

Carlos: Cô ấy không đến, đến, không đến, đến... Cô ấy đến! (☆_☆) Quá tốt rồi!

Tô Thanh Gia:...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nhắc đến những nhà lãnh đạo kiệt xuất trong các học viện quân sự, tất cả mọi người sẽ nghĩ ngay đến "Học viện quân sự West Point" - Hoa Kỳ. Từ khi cuộc chiến tranh dài đằng đẵng nổ ra ở thế kỷ trước, những bậc anh hùng với khí chất hào hùng, quyết tâm giành chiến thắng qua hàng ngàn dặm đường, "anh tới tôi đi" mấy vạn trên bàn cờ thế giới.

Và khi nhắc đến "Học viện quân sự West Point" trong bóng đá, trại huấn luyện thanh niên La Masia hiển nhiên là "việc tốt không nhường người".

*Trong quân sự có West Point đứng đầu, La Masia được xem như "West Point" trong bóng đá vậy.

Trường đào tạo bóng đá La Masia bắt đầu được xây dựng vào năm 1979, nằm ở bên trái Đại lộ Aristide của Barcelona. Một người Hà Lan tên Cruyff đã mang đến khái niệm bóng đá tiên tiến nhất cho sân bóng được phủ đầy bởi những thảm cỏ nhân tạo đơn sơ. Vào năm 1989, trại huấn luyện thanh niên La Masia chính thức thành lập.

Trong kiếp trước của Tô Thanh Gia, hiện giờ trại huấn luyện thanh niên kia đã sớm nổi tiếng trên toàn thế giới. Messi, Xavier, Iniesta, Carles Puyol, García, Fàbregas, Arteta... Những siêu sao đỉnh cao sáng lấp lánh trong giới bóng đá đều tốt nghiệp tại đó.

*Lionel Messi, Xavier Hernández Creus, Andrés Iniesta Luján, Carles Puyol i Saforcada, Francesc "Cesc" Fàbregas Soler, Mikel Arteta Amatrain

Tô Thanh Gia hy vọng Carlos có thể được nhận vào trại huấn luyện La Masia, nhưng có một sự thật hiển nhiên rằng những cậu bé có lòng nhiệt tình say mê với bóng đá Barcelona đều hy vọng có thể bước vào thiên đường tựa như mộng ảo ấy.

Là một người trí thức không chuyên, Tô Thanh Gia rất tán thành khả năng đá bóng trời phú của Carlos, nhưng dù sao cô cũng không phải một người

chuyên nghiệp, nếu nói về những tố chất cần có mà cầu thủ theo nghiệp bóng đá phải bồi dưỡng, cô không tài nào nhìn ra được.

Cái gọi là "Người ngoài nghề thấy cửa vào, người trong nghề thấy số phận", cô không biết trại huấn luyện thanh niên La Masia có nhìn ra chút ánh sáng le lói bên trong và ngoài thô ráp như khối đá tảng của Carlos hay không...

*Ý nói người ngoài nghề chỉ nhìn bên ngoài, xem náo nhiệt; người trong nghề nhìn rõ cách thức, rõ bản chất.

Cô muốn nỗ lực một lần. Không ai ép cô, nhưng cô không muốn khiến cậu bé chân thành tha thiết này và giấc mộng nặng trĩu của cậu phải thất vọng.

Cô đồng ý làm Tourny của cậu.

*Tourny là người đã giúp đỡ Messi khi anh gia nhập trại huấn luyện thanh niên La Masia, một tay ông đã khai mở tài năng của anh chàng thiên tài mắc bệnh người lùn ấy.

Việc tuyển sinh cho quý đầu tiên của trại huấn luyện thanh niên La Masia sắp bắt đầu. Bước đi trên đường lớn, mọi người cũng bàn tán xem lúc này đây sẽ có thiên tài không hề tầm thường nào xuất hiện, nhóm huấn luyện viên thường xuyên ra vào câu lạc bộ Barcelona hơn, mỗi ngày đều có máy bay cất cánh từ sân bay Pratt để chở người phụ trách quản lý.

Ánh nắng hoàng kim bên bờ biển đã lên đến đỉnh núi.

Tất cả những chuyện này đều không liên quan tới Carlos. Mỗi ngày, cậu đều lặp lại sự huấn luyện buồn tẻ, mỗi một lần đều khiêu chiến với cực hạn của mình. Cậu bắt đầu xếp lại vị trí đặt lon, đủ kiểu góc độ khó ăn, hoặc là cự ly dài ngắn cách xa nhau. Cậu nghe tiếng chim sẻ rú ra rú rít kiếm ăn mỗi buổi sáng, nhìn ánh tà dương của buổi hoàng hôn dần chìm xuống đường chân trời.

Trong khoảng thời gian này, Tô Thanh Gia bận rộn nhiều việc, mỗi tuần cũng chỉ có thể dành ra ba ngày tới chơi với cậu.

Carlos hơi hụt hẫng, cậu thật mệt mỏi, muốn hỏi lý do của cô nhưng lại không dám mở miệng.

Cậu cao hơn một tí, mặc dù còn kém tiêu chuẩn của mấy cậu bé mười tuổi một chút, nhưng cũng -- cao hơn Bella, đây là việc khiến cậu vui nhất.

Sự buồn bực được che giấu trong cõi lòng của cậu thiếu niên bị phát tiết hết trên chiếc lon: "Đing... Choang...", lại đổ nữa rồi.

Tô Thanh Gia thật sự rất bận, cực kỳ cực kỳ bận.

Trước hết, cô là một cô bé mang tâm lý của người đã hai mươi sáu tuổi, dĩ nhiên không giống một đứa bé tám tuổi chút nào, khả năng học tập, khả năng tự chủ và khả năng kiểm soát đều biểu hiện ở mức độ cao. Nói ngắn gọn, Minh Linh cho rằng con gái mình là thần đồng piano, vì không muốn tài năng trời phú của con bị mai một, cô bắt đầu chỉ dạy chuyên sâu về Piano cho Tô Thanh Gia.

Kế tiếp, Tô Thanh Gia âm thầm tìm hiểu hành trình của người chủ quản lý trại huấn luyện thanh niên – Rexach. Mục đích đã chính xác và rõ ràng, cô hy vọng, không đúng, cô muốn lấy bằng được tờ giấy thông hành để bước vào La Masia cho Carlos – huấn luyện thủ.

Chờ đợi thật lâu, cơ hội đã bày ra trước mắt. Với tư cách thiết lập quan hệ ngoại giao láng giềng hữu nghị cùng Tây Ban Nha, vì để Trung Quốc bày tỏ tình cảm một cách nhân văn, mấy ngày trước, Tô Tĩnh Khang đã được đến trại huấn luyện thanh niên La Masia trước để thăm hỏi và thông báo tin tức.

Tô Thanh Gia thuyết phục ba ba đưa cô đi cùng, cũng bảo đảm sẽ không chạy loạn. Thứ lỗi cho vị cán bộ ngoại giao trẻ tuổi để ý cẩn thận như vậy, bởi vì anh không muốn con gái kết giao bạn bè với mấy nam sinh cùng tuổi ở trại huấn luyện thanh niên đó.

Một Carlos đã khiến anh khó chịu từ lâu rồi.

Có trời mới biết trong số mấy ông tướng nhỏ ở trại huấn luyện đá bóng, lỡ có "ông" nào để ý đến công chúa xinh đẹp nhà anh thì sao? Anh kiên quyết sẽ không để chuyện như thế xảy ra, tuyệt đối không.

Hừ (¯`m´*)

*

Vì hôm nay đi tham quan, Tô Thanh Gia cố ý ăn mặc cẩn thận hơn một chút. Áo sơ mi có bầu dành cho bé gái được phối với váy kẻ ô màu lam, mái tóc đen dài xõa xuống, phủ lên bờ vai mềm yếu, một sợi dây buộc tóc màu trắng bạc tạo thành "cây bút điểm mắt", chiếc áo chiffon khiến cả người cô thêm vài phần tươi ngọt, tôn lên khuôn mặt tròn đẹp đẽ, cho dù là ai cũng không thể nào từ chối yêu cầu của một cô bé đáng yêu như thế.

Chuẩn bị xong xuôi, Tô Thanh Gia thoa một chút tinh dầu hoa hồng, ừm, thơm thơm ghê ~~~ Cô chu môi, soi gương làm ra vẻ đáng yêu: "Ngài Rexach." Nghĩ ngợi, cô lại nói: "Ngài Rexach?" Lắc lắc đầu, ừm, nên là "Ngài Rexach!"

Một cô bé còn nhỏ cũng có thể sử dụng mỹ nhân kế, chỉ cần cô đủ đáng yêu, giọng nói đủ sự tươi ngọt. Cho nên lời của mẹ Trương Vô Kỵ không có chỗ nào sai hết.

Đeo chiếc túi vải màu lam, Tô Thanh Gia xuống lầu chuẩn bị xuất phát. Trong chớp mắt, cô vội ôm chặt lấy đùi của Tô Tĩnh Khang.

Hỏi cô vì sao ư? Được rồi. Bởi vì - -

Hôm nay ba ba thật sự là lão soái ca, lão soái ca, soái đến mức bùng nổ có được không? Tuy rằng ngày thường anh cũng rất tuấn tú, nhưng hôm nay thay Âu phục là hàng thủ công may sẵn, anh lại đặc biệt đẹp trai.

Trong tương lai chắc chắn sẽ có một đám fan hô to “Mỹ nhân thịnh thế” (Thời đại hưng thịnh của nhan sắc tươi đẹp) đấy. Hu hu hu, đẹp trai muốn khóc rồi.

Nhận thấy ánh mắt lấp lánh sự sùng bái của con gái và bà xã, Tô Tĩnh Khang cau mày với Minh Linh, vẫn đậm phong khinh (mây nhạt gió nhẹ - thản nhiên) mà nói: “Giúp anh thắt cà vạt với, cảm ơn em.”

Minh Linh đỏ mặt run rẩy, bắt tay vào làm kẻ sát người anh, Tô Tĩnh Khang cúi đầu “mở” một phát xuống đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của bà xã. Kết quả là tay Minh Linh lại run lên, thắt hỏng rồi.

Tô Tĩnh Khang giữ vẻ mặt yên lặng, anh hít hà hương thơm người đẹp, tự mình thắt cà vạt xong thật nhanh. Đùa ư, một cán bộ ngoại giao không đeo cà vạt, có thể được sao?

Tô Thanh Gia làm bộ như không phát hiện, dang hoàng tử tế ôm chặt lấy phần chân như vật trang sức của mình. (ý nói ôm đùi, xem nó như vật trang sức quý báu)

*

Hiện giờ trại huấn luyện thanh niên vẫn còn tọa lạc ở phía bên trái đại lộ Aristide của Barcelona, chưa chuyển đến thành phố thể thao Gamper. Trong tiếng Catalunya* thì La Masia có nghĩa là “nông trường”, một nông trường thoát nhìn có vẻ đơn sơ này lại thật sự tạo nên “đội hình giấc mơ Barca”, trở thành cái nôi thiên tài trong cảm nhận của vô số fan hâm mộ Barca. (Barca là viết tắt của câu lạc bộ Barcelona)

* Tiếng Catalunya (català, phát âm: [kətəˈla] hay [kataˈla]) là một ngôn ngữ Rôman, ngôn ngữ dân tộc và là ngôn ngữ chính thức của Andorra, và là một ngôn ngữ đồng chính thức ở những cộng đồng tự trị Tây Ban Nha là Catalunya.

Trại huấn luyện thanh niên nằm bên cạnh sân vận động Camp Nou. Mỗi tuần, nhóm mấy ông tướng nhỏ đều có thể cảm nhận được không khí tranh tài kịch liệt của từng trận đấu. Nằm ở trên giường trong ký túc xá, bọn họ có thể nghe thấy tiếng hò hét ngoài sân bóng tựa như biển động núi gào. Các huấn luyện viên hy vọng những điều ấy sẽ khích lệ ý chí nổi nghiệp chiến đấu của mấy ông tướng nhỏ, đồng thời chứng kiến và hướng tới sự huy hoàng trên sân vận động Barcelona.

Đoàn người Tô Tĩnh Khang nhận được sự tiếp đãi từ những người cấp cao trong câu lạc bộ Barcelona và trại huấn luyện thanh niên, huấn luyện viên đang dẫn dắt họ tham quan khắp La Masia.

Đôi khi một đứa trẻ cũng sẽ trở thành mảnh khoe ngoại giao quan trọng, nhưng Tô Tĩnh Khang chỉ hy vọng thỏa mãn mong muốn của con gái, đưa cô đến tham quan thôi. Biểu hiệu của Tô Thanh Gia lại khiến anh rất cảm động, con gái anh vừa tự nhiên vừa ung dung, cách nói năng rất lễ độ. Trong khi anh xuýt xoa vì con gái đã trưởng thành thì nhân viên công tác của lãnh sự quán cũng xuýt xoa y như vậy, không hổ danh là cô bé xuất thân con nhà cán bộ ngoại giao.

Đi ngang qua sân huấn luyện, thảm cỏ nhân tạo cũng không thể lau sạch và làm tắt lụi sự nhiệt tình của mấy ông tướng nhỏ. Nhóm các cậu bé đang luyện tập sút vào cầu môn.

"Ngài Rexach!" Chủ quản lý của La Masia – Rexach bất ngờ vì ở tình huống như vậy lại có người gọi tên ông, giọng nói tươi xanh ngọt ngào tựa như chim hoàng oanh. Ông nhìn về phía tiếng nói, à, ra là cô bé Bella nhỏ nhắn, thượng đế ơi, cô bé thật là đáng yêu.

"Thiên sứ nhỏ xinh đẹp, có chuyện gì không cháu?" Rexach hỏi.

Một khoảng lặng nho nhỏ giữa hai người, Tô Tĩnh Khang và đa số những người khác đã đi xa, Tô Thanh Gia mới cười ngọt ngào với Rexach, đưa ngón tay nhỏ ra và chỉ về hướng thảm cỏ xanh, nói: “Thưa ngài, kỹ thuật chơi bóng của mấy cầu thủ đó có tốt không?”

"Đương nhiên, La Masia có những cầu thủ đá bóng cực kỳ có khả năng trời phú." Rexach xoa xoa tóc đen của cô, một màu tóc rất hiếm gặp đấy.

"Bọn họ sút cầu môn có chuẩn không?"

"Rất chuẩn!" Rexach vô cùng tự hào, đó là thế hệ thanh niên do ông quản lý chính, trên người bọn họ chứa đầy tâm huyết của ông.

Tô Thanh Gia ngửa đầu nghiêng cổ nhìn ông, nói: “Mỗi một lần đều có thể sút cầu môn thành công ư?”

Rexach rất kiên nhẫn, trả lời vấn đề của một cô bé nhỏ trông có vẻ không hiểu gì về bóng đá cả, ông dùng ngôn ngữ đơn giản để giải thích: “Không thể bảo đảm hết được, có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng tới việc sút cầu môn, ví dụ như thời tiết, trời mưa xuống thì việc đá bóng và ghi bàn sẽ giảm sút rất nhiều.”

"Cháu có một người bạn đá bóng rất chuẩn, cho dù mưa xuống cậu ấy cũng có thể đá một lần là ngã lộn!" Giọng điệu của cô bé nhỏ rất tự hào, giống như đang đấu đố chơi với người ta vậy, hơn nữa còn khoa tay múa chân: “Bạn cháu có thể đá bóng ra bất kỳ vị trí nào mà cháu chỉ định, mỗi một lần cháu đặt lộn ở một chỗ khác nhau, cậu ấy đều đá ngã hết.”

Rexach hiển nhiên không tin lời của cô bé nhỏ, nhưng ông vẫn đáp lại: "Quả thật rất lợi hại!"

Tô Thanh Gia vươn cổ, tựa như một cô thiên nga tao nhã: “Ngài Rexach, ngài nói trại huấn luyện thanh niên của ngài có cầu thủ cực kỳ tài giỏi, có khả năng trời phú, nếu ngài nghe cháu, lưới lớn của ngài sẽ có một viên minh châu hiếm có khó tìm đấy.”

Rexach kinh ngạc nhìn vào đáy mắt đầy sự tự hào và tin tưởng của cô, ông đã bị phong thái (dáng dấp, điệu bộ, tư thế) của cô bé nhỏ xuất thân con nhà cán bộ ngoại giao thuyết phục rồi.

Tô Thanh Gia tiếp tục nói: "Thưa ngài, cháu chân thành mời ngài đến quan sát thử một cầu thủ luyện bóng cực kỳ có khả năng trời phú, cháu dám cam đoan, nếu ngài từ chối, lúc cậu ấy giành quán quân Champions League cho Real Madrid hay một đội khác nào đó, ngài sẽ hối hận vạn phần.”

Lúc này đây, Rexach không còn đối đãi với cô như một đứa trẻ nữa. Ông khom người, nở nụ cười tươi và nói: “Cháu đã thuyết phục bác thành công. Cô bé phương Đông, cháu đưa bác đi đi, bác muốn nhìn xem thử thiên tài đá bóng biểu diễn động tác xuất sắc, xứng đáng được cháu đề cử như thế.”

"Được ạ, thưa ngài. Đương nhiên, đội cậu ấy mang lại ngôi quán quân Champions League cho Barca, cháu nghĩ Barca sẽ rất cảm tạ ngài vì ngài đã có công hiển to lớn cho Barca." Tô Thanh gia cười rạng rỡ, ánh mắt cô phát sáng rực rỡ.

Rexach cười ha ha, rõ ràng là lời của Tô Thanh Gia đã khiến ông cảm thấy xuôi tai, nhưng bây giờ ông chỉ xem lời cô là lời nói đùa mà thôi. Chẳng qua không tuyệt đối không ngờ tới, cầu thủ mà ông cao hứng đến xem thử sẽ mang lại vinh quang to lớn cỡ nào cho ông.

Nhờ cậu bé ấy, ông được khắc ghi mãi mãi trong lịch sử huy hoàng của La Masia, Barca.

Truyền thông toàn thế giới phong ông là Bá Nhạc tinh mắt nhất trên đời.*

* Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, "Bá Nhạc" không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

----- Tác giả có chuyện muốn nói:

Carlos: Ở chương này anh lên sàn ít quá, hồng vui.

Tô Thanh Gia:... Không phải em đều vì anh đó sao? Nữ vương Tô thuận lợi đạt được mục tiêu, đẹp trai bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Thu Lệ

Reixach đi vào cao tầng Barca đề xuất với Tô Tĩnh Khang rằng sẽ đưa Tô Thanh Gia đi thăm thú xung quanh, mặc dù Tô Tĩnh Khang không bằng lòng lắm nhưng trời đất bao la, con gái là lớn nhất. Khi Tô Thanh Gia dùng đôi mắt lớn đom đóm to tròn hơn nai con nhìn anh thì anh chỉ có thể nói, “Vale” (có thể).

Sau khi được cho phép, Reixach bế cô bé búp bê Tây Dương lên đi đến bãi đỗ xe. Khi Tô Thanh Gia nói ra địa chỉ mà bọn họ sẽ đến, Reixach có hơi giật mình, ông hỏi: “Bạn của cháu là một cô nhĩ?”

Tô Thanh Gia buộc đai an toàn xong rồi hạ cửa sổ xuống một chút, “Chẳng lẽ con gái của Quan ngoại giao thì không có quyền lựa chọn bạn bè sao ạ? Trung Quốc có câu ngạn ngữ gọi là ‘Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây’, bác có biết nó có nghĩa gì không?”

Đối với văn hóa phong phú của Trung Quốc tỏ vẻ khó hiểu, ở La Masia nói một là một Reixach lắc đầu nói: “Văn hóa Trung Quốc rất thần bí, ừm, bác chỉ biết xem đá bóng.”

“Ý nghĩa của nó là, chuyện đời hưng thịnh hay suy yếu biến đổi thất thường, khó có thể đoán trước. Thưa ngài, xuất thân không nói lên tất cả, hôm nay anh ấy ở trong trại dân tị nạn Brazil, biết đâu ngày mai anh ấy có thể mua hoa viên trung tâm New York thì sao.” Theo sự chuyển động của xe, đầu tóc Tô Thanh Gia bị gió thổi lên, cảm giác hóng gió cũng thật thú vị.

Đầu tiên, Reixach hơi sững sốt sau đó cười cười, nói: “Cháu nói đúng, còn nữa, Trung Quốc ví von rất thỏa đáng”

Mà hiện tại, Carlos đang luyện bóng trên sân thể dục vẫn chưa biết một cơ hội thật lớn đang đi về phía cậu từng bước một.

Hôm nay học không nhiều lắm, sau khi trở về cậu đã luyện bóng một thời gian, gần đây cậu cũng ít làm việc gì —— Từ sau lần gặp mưa đó, Tô Thanh

Gia đã không cho cậu đến trạm xe buýt đợi cô nữa, với lại gần đây cô cũng không tới thường xuyên.

Carlos rất uất ức, không phải chỉ dầm mưa thôi sao, cậu cũng không bị ốm, cậu không sợ mưa cũng không sợ phơi nắng, cậu chỉ muốn để cho Bella vừa xuống xe là có thể lập tức nhìn thấy cậu, vì thế mỗi ngày cậu đều chăm chút cho mái tóc vàng của mình, làm nó trông xoăn tung mềm mại một chút.

Chỉ có điều hiện giờ mái tóc của cậu đã trở về hình dáng tổ chim rồi. Vì đã gần một tuần nay Tô Thanh Gia không tới.

Mỗi ngày, Carlos đều dốc lòng suy nghĩ đến bóng đá, tìm kiếm những cách dẫn bóng tốt hơn, cậu nghĩ chỉ cần cậu tiến bộ, Bella nhìn thấy nhất định sẽ rất vui vẻ, sau đó sẽ thường xuyên tới đây.

Suy nghĩ lại suy nghĩ, dường như cậu nghe thấy giọng nói của Bella, dùng sức lắc đầu, ừm, vẫn nên luyện bóng cho tốt đi, lúc này Bella sẽ không tới đâu.

Nhưng vào một khắc sau, Carlos thấy búp bê Tây Dương tóc đen của cậu mặc váy sơ mi trắng ô vuông màu lam đang đứng trước mặt cậu, cậu lại dùng sức chớp chớp đôi mắt bị mờ hơi chảy vào cay cay, thật sự là Bella.

Nhưng, còn có một người đàn ông khác.

Carlos không biết vì sao Bella lại dẫn theo người khác tới đây, xuất phát từ lòng phòng bị trong tiềm thức, cậu nhấp nhấp khóe môi khô nhốc, không chịu tiến lên.

Tô Thanh Gia nhanh chóng dẫn Reixach đi tới trước mặt Carlos, cô giới thiệu hai bên với nhau.

“Thưa bác Reixach, đây chính là bạn của cháu, anh ấy tên là Carlos, năm nay mười tuổi.” Lại nhìn Carlos nói, “Carlos, vị này chính là chủ quản của trại huấn luyện La Masia, bác Reixach, em mời bác ấy đến xem anh đá bóng.”

Tô Thanh Gia không che giấu thân phận của Reixach với Carlos. Một cầu thủ cần phải có tố chất tâm lý tốt đẹp, mới có thể ra sức trong từng trận thi đấu.

Làm người Catalonia, con dân của thành phố Barcelona, Carlos đương nhiên biết La Masia có nghĩa là gì, đó là nơi bồi dưỡng siêu sao bóng đá đẳng cấp thế giới, là sự kiêu hãnh của người Catalonia.

Cậu cũng từng ôm trong lòng giấc mộng về bóng đá giống như bao thiếu niên khác, mong mỏi La Masia rũ lòng thương, nhưng cậu biết cậu không đủ tư cách. Nhưng từ lúc cậu bị một trường học đào tạo bóng đá tuyển chọn rồi loại bỏ thì cậu đã biết cậu thật sự cần đề cao kỹ thuật đá bóng của cậu.

Nhưng sau hai năm, chính vào ngày hôm nay búp bê Tây Dương tóc đen đã đem chiếc vé thông hành đến trước mặt cậu —— đó chính là Chủ quản của trại huấn luyện.

Carlos biết, một khi cậu có thể dùng kỹ thuật đá bóng đánh động vị Reixach tiên sinh này là cậu có thể được huấn luyện thử trước trại huấn luyện La Masia —— đó là bước đầu tiên để cậu tiến vào La Masia.

Reixach đánh giá cậu bé có đầu tóc tổ chim từ trên xuống dưới, cậu có dáng vẻ rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo lạ thường, màu xanh xám trong ánh mắt lấp lánh sáng ngời, mày kiếm nâng lên khiến cậu cương nghị thêm vài phần, cậu mặc đồng phục của đội bóng Barca, ừm, nếu không dơ bẩn như thế này thì Reixach sẽ càng vừa lòng hơn.

“Chào cháu Carlos, bác là Reixach, chủ quản của trại huấn luyện La Masia.” Nhìn cậu bé gật gật đầu, Reixach tiếp tục nói: “Được bạn tốt của cháu mời, bác tới xem cháu luyện bóng, Carlos cháu bằng lòng chứ?”

Carlos trầm tư một hồi, ngẩng đầu nhìn nhìn Tô Thanh Gia, bỗng nhiên cậu đã biết vì sao khoảng thời gian này Bella lại bận rộn như vậy rồi. Để có được cơ hội này khẳng định sẽ không dễ dàng, cậu không muốn làm Bella thất vọng.

“Cháu bằng lòng, cảm ơn bác!” Giọng nói có chút khàn khàn, Carlos cúi chào Reixach một cái. Chủ quản lui ra bên sân, bây giờ nên là lúc biểu diễn của Carlos.

“Carlos cố lên! Cố lên Carlos!” Tô Thanh Gia đặt tay lên miệng làm thành cái loa, tuy khoảng cách khá xa nhưng Carlos vẫn có thể nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô.

Cậu sẽ thành công, nhất định.

Giống như cậu đã từng hứa hẹn với cô bé này ở quảng trường Columbus vậy.

Carlos biểu diễn kỹ thuật đá bóng xuất sắc nhất của cậu trước mặt Reixach, đúng vậy chính là xuất sắc, Reixach đã bị cậu bé chưa đạt chiều cao tiêu chuẩn này làm cho khiếp sợ rồi. Carlos biểu diễn sút vào gôn, không chế bóng, đánh đầu, dẫn bóng không biểu hiện ra lực khống chế hoàn mỹ đối với bóng đá chút nào.

Mặc dù còn non nớt, nhưng dựa vào kinh nghiệm phong phú và từng trải, Reixach biết cậu bé cô nhi này có được ưu thế tốc độ không giống bình thường, khả năng kỹ thuật, kỹ xảo sút gôn, kỹ thuật khống chế bóng vẫn chưa trải qua mài dũa chuyên nghiệp nhưng không hề nghi ngờ rằng đây chính là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, một khối ngọc thô chưa được mài dũa hiếm có.

Ông không chần chờ chút nào mà vỗ tay đi về phía cậu bé thiên tài này, “Carlos, cháu có thiên phú đá bóng cực kỳ xuất chúng, chúc mừng cháu đã đạt được tư cách thử huấn luyện của La Masia. Chúc cháu may mắn!”

“Cám ơn bác!” Carlos lại cúi chào ông lần nữa.

Tô Thanh Gia hưng phấn đến độ nhảy dựng lên, “Carlos, anh thành công rồi, anh thành công rồi! Anh thật lợi hại! Ha ha ha, anh sắp đi La Masia thí huấn rồi! Anh vui không, vui không?”

Carlos gật gù đầu, lộ ra nụ cười sáng lạn, má lúm đồng tiền bên trái gương mặt hăm xuống rất sâu.

“Cô bé phương Đông, cháu chinh phục bác bằng lời nói còn cậu bé đá bóng này, cháu đã chinh phục bác bằng kỹ thuật.” Reixach có chút than thở, hơn nữa là vui mừng.

“Cháu cũng biết bác sẽ không bỏ được viên minh châu này.” Tô Thanh Gia bày ra quả đấm nhỏ với Reixach, cười giống như một tiểu hồ ly.

Reixach lại dò hỏi Carlos một số tin tức cơ bản, ông rất giỏi giao lưu với người khác, đối mặt trước thiên tài ông vẫn luôn hòa ái, ai biết cậu bé này có thể trở thành chân sút vàng tiếp theo trên sân bóng hay không, cuộc đời của cậu giờ mới bắt đầu còn bao điều không biết giống như một trận thi đấu bóng đá, trước khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên thì bạn vĩnh viễn không biết đội nào sẽ giành chiến thắng, nhưng cũng chính bởi vì như vậy nên bóng đá mới tràn ngập sức hấp dẫn, lúc nào mọi người cũng thích kích thích và khiêu chiến.

Ông nhìn cậu bé được huấn luyện thử nhanh chóng bình tĩnh lại, tràn ngập chờ mong.

Thắng không kiêu, bại không nản. Cậu có thứ cần thiết để thành công.

Mặt trời dần dần hạ xuống, Reixach muốn dẫn Tô Thanh Gia rời khỏi cô nhi viện để trở lại La Masia.

Nhìn ra cô cậu bạn nhỏ này có lời muốn nói, chủ quản rất có mắt nhìn đi ra bãi đỗ xe tìm xe trước.

Thấy ông đã đi xa, Carlos ôm quả bóng nhìn cô bé trước mặt, nói: “Cám ơn em, Bella.”

Thật sự, thực cảm ơn, cảm ơn tất cả những gì em đã làm cho anh, giống như là trong đêm tối từ từ treo một ánh mặt trời phá hủy nỗi cô đơn trong lòng cậu vậy.

“Em chấp nhận cảm ơn của anh, nhưng nếu như anh không có bản lĩnh thật sự thì bác Reixach cũng sẽ không cho anh đi huấn luyện thử.” Ánh mắt màu hồ phách của Tô Thanh Gia trong suốt giống nước tuyết mà núi Pyrenees son vừa mới hòa tan, cô vỗ vỗ bả vai Carlos cười giòn nói, “Này, nếu sau này anh công thành danh toại, hãy nhớ rõ người khám phá ra tài năng đá bóng của anh tên là Bella, đã biết chưa?”

Carlos nhìn hình ảnh của chính bản thân mình trong mắt cô, biểu tình có chút kỳ lạ, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, trịnh trọng nói: “Ừ, anh sẽ nhớ kỹ.”

Tô Thanh Gia nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, đến lúc nên đi rồi nên nói với Carlos, “Carlos, thực xin lỗi anh nha, em phải đi rồi, ba em còn ở bên kia chờ em, lần sau gặp!”

Carlos gật đầu, nhìn theo bóng cô rời đi.

Cậu thiếu niên vừa nhận được điều bất ngờ lớn bỗng thả bóng ra, ôm lấy đầu, biểu tình có chút đau khổ mà ngồi xõm trên mặt đất, quả bóng trắng đen “Lộc cộc” vang ra.

Làm sao bây giờ, lần này tóc của cậu rối bù như tổ chim, a a a, Bella đều thấy hết, đều thấy hết.

Carlos ra sức cào cào mái tóc đã hai ngày rồi chưa gội, có khi nào Bella ngửi thấy mùi gì lạ lạ không nhỉ?

*

Rõ ràng Reixach cậu bé thiên tài Barcelona ngẫu nhiên phát hiện này, sau khi trở về ông nhanh chóng bố trí người đến thông báo thời gian huấn luyện thử với Carlos, cũng làm tốt tương quan xong chuẩn bị có liên quan, lúc này La Masia lại sắp nghênh đón đám trẻ ôm giấc mộng bóng đá trên toàn thế giới, ông phải vì Barca mà lựa ra huyết dịch có sức sống tươi mới nhất.

Ngày trước khi đi huấn luyện thử, Carlos gói hành lý rất đơn giản, cậu chỉ mang theo mấy bộ quần áo và một cái hộp, bên trong là một bức tranh, một quả bóng và một ly nước.

Tô Thanh Gia nói hẹn gặp lại với cậu ở trước cửa trung tâm huấn luyện La Masia, từ biệt cô bé búp bê Tây Dương tóc đen, Carlos bước vào trung tâm huấn luyện mà giống như đang bay.

Bởi vì vừa rồi Bella đã tặng cho cậu một cái hôn ——

Cậu sờ sờ má lúm đồng tiền bên trái, chính là chỗ này, cậu còn nghe thấy được mùi hương.

Chinh đón lại chút vui sướng đi theo dòng người, Carlos ôm chặt chiếc hộp trong tay, nhìn nhìn tòa nhà có chút cổ xưa, sau đó bình tĩnh đi vào, ánh mặt trời Tây Ban Nha chiếu xuống mái tóc màu vàng của cậu lỏng lẻo như có kim cương trên đó vậy.

Hôm nay chính là ngày bắt đầu cuộc đời trở thành siêu sao sáng chói, truyền kỳ từ La Masia.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Thời gian tập huấn của Carlos là một tháng, đương nhiên, vào dịp này, nếu cậu biểu hiện xuất sắc, trường học sẽ trực tiếp để cậu trúng tuyển; nhưng đồng thời, nếu biểu hiện không tốt, cậu phải xách hành lý lên, rời khỏi nơi này một cách đàng hoàng từ từ --

La Masia không cần kẻ yếu.

“Nông trại” này sở hữu những cậu bé thiên tài đến từ khắp các nơi trên thế giới, từ tám tuổi đến mười chín tuổi và không bằng nhau, bóng đá trở thành nghệ thuật trong phạm vi của bọn họ, tốc độ, sức mạnh, trí tuệ, tất cả đều hòa hợp rất hoàn mỹ ngay tại hạng mục thi đấu thể thao này.

Trại huấn luyện thanh niên La Masia cực kỳ xem trọng khả năng trời phú của cầu thủ và trình độ nỗ lực của bản thân, tiêu chuẩn chọn nhân tài cực kỳ khắc nghiệt. Để mang lại cho Barca những nhân tài với chất lượng tốt nhất, hệ thống huấn luyện thanh niên được thành lập có mười hai đội theo cấp bậc, từ đội U8 đến đội U19 (chú thích: U8 là Under 8, U19 là Under 19), đối với những cầu thủ được lựa chọn làm tuyển thủ (được lựa chọn để đi thi đấu), dưới điều kiện ngang như nhau, La Masia sẽ ưu tiên cho những đứa trẻ đến từ địa khu Catalonia trúng tuyển, đội bóng phải cam kết trung thành với Catalonia, đây là lời tuyên thệ của Barca mới thành lập.

* Catalonia là một cộng đồng tự trị của Tây Ban Nha, tọa lạc ở miền đông bắc bán đảo Iberia. Catalonia bao gồm bốn tỉnh: Barcelona, Girona, Lleida, và Tarragona

Hoàn toàn khác với lần trước Tô Thanh Gia và ba mình đến thăm nơi này, hai ngày qua, trại huấn luyện thanh niên La Masia người đến người đi, bọn nhỏ mang theo nụ cười khuấy động, không ngừng vuốt ve thâm cò nhân tạo. Chúng quỳ rạp xuống đất, hôn mảnh đất này một cách thành kính – đối với chúng mà nói, việc này có ý nghĩa lạ thường.

Đã là ngày thứ ba đến đây, bọn nhỏ phải vào kiểm tra sức khỏe. Carlos cắn chặt hàm, cậu tự nói với bản thân mình, cậu sẽ trở hết mọi tài năng.

Hạng mục kiểm tra sức khỏe có rất nhiều, những hạng mục cần kiểm tra bao gồm sức mạnh, tốc độ, sự cân bằng, sự chịu đựng. Ngoại trừ những hạng mục thông thường đó, một đứa trẻ chưa thành niên cần phải trải qua việc kiểm tra hạng mục đặc biệt nhất – tuổi của xương.

Con người sinh trưởng phát dục, có thể dùng hai loại “tuổi” để diễn tả, một là tuổi thọ, nói đúng hơn là bình thường chúng ta dựa theo lịch ngày để tính thời gian, cái còn lại là tuổi sinh học, tuổi của xương. Thông qua kiểm tra tuổi xương có thể đoán được sau này thân hình bạn cao bao nhiêu với giá trị sai số nhỏ nhất, đối với một vận động viên bóng đá mà nói, điểm này rất quan trọng.

Đương nhiên, người ta còn có thể hỏi bệnh sử của gia tộc (ý nói trong nhà có tiền sử người bệnh này bệnh kia không), chẳng qua Carlos là trẻ mồ côi nên nhảy vọt qua khâu này. Thế nhưng vẫn còn một vấn đề rất nhỏ, cậu không thể tránh được, ví dụ như mỗi ngày ngủ mấy tiếng, mấy giờ rời giường, chất lượng giấc ngủ như thế nào, có hay nằm mơ không, có gặp trạng thái mất ngủ không, thói quen ăn uống, khẩu vị nặng hay nhẹ.

Kiểm tra tim cũng là hạng mục rất quan trọng, bao gồm các loại kiểm tra điện tâm đồ, tiếng vọng của tim, chuyện này có vẻ giống với mấy khâu kiểm tra quân đội bên Trung Quốc.

Làm xong việc cuối cùng là kiểm tra máu, Carlos dùng bông băng lau ngón tay vẫn còn chảy máu, có hơi đau nhưng không ảnh hưởng, vừa mới rút máu chỉ trong nháy mắt khiến cậu có một loại cảm giác giật mình thanh tỉnh, mấy ngày nay cuộc sống quá tốt, giống như giấc mộng đẹp vậy, cậu không dám tin tưởng.

Cậu sợ rằng tất cả những điều này đều do mình quá khát vọng nên tự huỷ hoại hoặc nghĩ ra, có lẽ từ lúc mới bắt đầu đã không có cô búp bê tóc đen vô ý đi đến sân thể dục nhỏ, cậu chỉ có thể ngắm nhìn thiên sứ cao quý tóc vàng ở trong tủ kính, chịu đựng vận mệnh không công bằng từng chút một.

Nhưng việc rút máu đau đớn đã nói cho Carlos biết, tựa như ánh sáng mặt trời ngày càng lên cao ở Địa Trung Hải, dường như tất cả mọi thứ đều giống nhau nhưng lại có cái gì đó khác biệt.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, nhóm huấn luyện viên sẽ quan sát bọn nhỏ điều khiển bóng, chuyền bóng, năng lực sút vào khung thành. Carlos cầm lấy quả bóng đá mới, cậu phải nắm chặt lấy tất cả thời gian luyện bóng.

Giống như Carlos, Tô Thanh Gia đã trải qua sự kiểm tra đánh giá của mẹ mình. Người phụ nữ xinh đẹp mang dòng máu lai, đẹp đẽ như lửa cay nóng, lúc trở nên nghiêm cần vẫn rất quyết đoán, tuy rằng phần lớn thời gian cô đã bị Tô Tĩnh Khang làm cho choáng váng mơ hồ. (mê trai -.-)

Chóp chóp đôi mắt to màu hổ phách, Tô Thanh Gia cố hết sức để mắt mình trở nên uon ướn một chút, khát vọng như nai con Bambi với ánh mắt có thể hòa tan người đẹp bằng tuyết ngay trước mặt.

Quả nhiên cùng trùng, ha ha ha, hai tay Minh Linh ôm ngực, nói: “Cái chiều này, lúc nhỏ mẹ từng dùng rồi, đối với mẹ của mẹ đã vô dụng, bây giờ con lại xài nó, với mẹ của con lại càng vô dụng.”

So sad, Tô Thanh Gia nhận lệnh tiếp tục luyện tập, trong lúc luyện tập còn bớt chút thời gian để suy nghĩ, hóa ra hồ mẹ có cùng quốc tịch cũng không liên quan gì, việc tuyên truyền cổ vũ giáo dục kiểu phương Tây đúng là nhẹ nhàng cho mọi người, các bạn nên đi tới xem thử.

Buổi chiều, ngủ trưa rồi thức dậy, cảm thấy moe moe* ~~~ Tô Thanh Gia đi rửa mặt, thoa chút dầu hoa hồng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt mềm mại như nước của mình, kéo đôi dép lê màu trắng gạo, bước “đát, đát, đát” xuống lầu.

*Nguyên văn tiếng Trung là manh, họ dùng từ “manh” để diễn tả từ “moe” trong tiếng Nhật, “moe” tức là dễ thương.

Minh Linh sẽ tự mình làm chút trà chiều, đôi khi Tô Thanh Gia cũng giúp cô, hai mẹ một người khéo tay, một người có sáng kiến, cho dù không có soái ca lớn Tô Tĩnh Khang làm bạn, nhưng vào mùa hè nóng bức ở nơi này, hưởng thụ một chồng từng lớp kem ngon, cảm giác thì không cần khen nữa
~>_<~+

Kể từ tuần trước đưa Carlos vào La Masia đến giờ, Tô Thanh Gia bị mất đi thú vui đệ nhất – xem soái ca nhỏ và mấy soái ca được đề cử luyện bóng với nhau.

Cô thật sự rất nhớ cậu, o(〰〰)o haiz, cũng không biết cậu sống thế nào. Cậu thật sự thật sự là một thiếu niên đáng yêu xinh đẹp đó nha, tuy rằng lạnh như băng, nhưng lại đúng lúc chọc trúng chỗ moe của cô.

Ha ha ha, đừng tưởng rằng cô không nhìn ra vì sao ngày đó rời khỏi cô nhi viện, về mặt cậu lại quái dị như thế -- không phải là tóc có hơi giống tổ chim sao, ôi này, tao niên (đây là một từ ngữ mạng, dùng để diễn tả từ “thiếu niên”), cậu không biết rằng có kiểu moe rồi bù à?

Là con gái của một cán bộ ngoại giao kiệt xuất, sát ngôn quan sắc* là kỹ năng có từ trong gen, đáng khen phải không?

*Sát ngôn quan sắc: Thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt

Chẳng qua nói đi nói lại, nhan tức chính nghĩa* đó nha, cho dù là tóc rối bù hay mềm mại, Carlos đều giống như một con cún to ngơ ngác ấy, lại là cún lông vàng nữa chứ.

*Nhan tức chính nghĩa: Là một người biết nhìn mức độ của khuôn mặt, bộ dạng xinh xắn, có thể nói là giá trị nhan sắc với người đó rất cao, gần giống như kiểu trông mặt bắt hình dong.

Thu hồi suy nghĩ của mình, lại nhìn sang sách một chút, sắp đến bốn giờ chiều, Tô Thanh Gia sửa lại túi nhỏ, chuẩn bị ra cửa, cô muốn qua với Lưu Mộng Nhã, chơi búp bê Barbie mà cô mới mua.

Trời ạ nói nhiều, làm một bà di kỳ quái, muốn mặt dày tiếp tục chơi búp bê Barbie cũng phải chơi chung, hay là thi đấu thay đồ cho Barbie thi kỳ quái hơn? Tuy rằng cô cũng có trái tim thiếu nữ, nhưng cô không nghĩ như vậy đâu.

Có vẻ như hồi nhỏ cô không thích chơi búp bê Barbie, cô thích chơi xếp gạch Lego. Thú vị hơn ấy.

*

Báo cáo kiểm tra sức khỏe Carlos đã có, Reixach cảm báo cáo của cậu và đứng cạnh nhóm huấn luyện viên ở đây, xem đội các cậu bé luyện bóng.

Nửa tháng qua, đối với mọi người mà nói quả là không dễ chịu, mỗi ngày đều có người rời khỏi, Carlos trông thấy túi hành lý được họ đeo trên lưng vào lúc đến và cả giấc mộng vỡ tan của họ, bước ra khỏi cửa lớn dưới trời chiều.

Ai nấy đều sợ người rời đi sẽ là mình.

Ngày hôm qua, một cậu bé Argentina cùng đội với Carlos đã rời đi, cậu ấy là người ưu tú của đội Nacional ở địa khu, mái tóc màu lá cọ, đen và khỏe mạnh.

Carlos không còn cách nào khác, cậu chỉ có thể yêu cầu nghiêm khắc với mình hơn. Cậu dậy sớm hơn bất kỳ ai khác, đợi đến khi cậu làm xong mấy việc chạy chậm cho nóng người, kéo đuổi gân cốt vận động, bắt đầu tăng bóng, những người khác mới lục tục xuất hiện.

Nhóm huấn luyện viên xem bản báo cáo cho thấy dinh dưỡng không đầy đủ của cậu bé có vóc người thấp lùn đang thực hiện động tác, cậu dùng hai chân, tăng bóng luân phiên (kiểm tra phát hiện chỗ này cũng khá hài hòa), khi cậu nắm trong tay, quả bóng đá giống như con rối của cậu vậy, nhẹ nhàng tự nhiên, lên xuống đàn hồi giữa hai chân rồi lại nảy lên hạ xuống, lặp đi lặp lại cả quá trình nhàm chán này.

Nhưng ngẫu nhiên, cậu sẽ tăng bóng lên cao, dùng trán, bả vai hoặc cúi người và cố gắng chạm vào quả bóng bằng sức chịu đựng của mình, vùn vùn mây mây... Cậu linh hoạt một cách thần kỳ, vẫn luôn giữ được bóng không rơi.

"Cậu ấy rất có thiên phú (tài năng trời cho)." Reixach nói lời từ tận đáy lòng, đối với cậu bé do một tay mình phát triển, Reixach không hề tiếc lời ca ngợi: "Tin tưởng tôi, cậu ấy sẽ trở thành một siêu sao."

Bernar Jess là huấn luyện viên của đội tuyển có độ tuổi từ mười ba đến mười bốn, ông hươ hươ tò kiểm tra sức khỏe: "Cậu ấy sở hữu một cơ thể rất có tiềm lực, ngoại trừ dinh dưỡng không đủ nên chiều cao bị hạn chế, những chỉ số khác đều gần như hoàn mỹ." Ông nhìn Carlos vẫn đang cố gắng tăng bóng ngoài kia: "Cậu ấy còn nguyện ý trả giá bằng sự nỗ lực to lớn, mỗi ngày đều là người đầu tiên thực dậy luyện tập."

Những huấn luyện viên khác cũng ào ào tỏ vẻ tán thưởng, đối với những học sinh còn lại trong mấy ngày nay, bọn họ rất cẩn thận và cũng rất rộng lượng.

Carlos được gọi vào sân tập, cậu hơi căng thẳng, nhưng gương mặt lại không hề thể hiện điều đó, chỉ có tai phải cậu là hơi rung lên, biên độ rất nhỏ.

"Chào ngài Reixach, chào các huấn luyện viên." Carlos cúi đầu chào họ, mái tóc vàng của cậu hơi bết lại vì mồ hôi, nhưng thoát nhìn vẫn ổn thỏa.

"Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của cháu, Carlos." Reixach mỉm cười với cậu: "Chiều cao của cháu thấp nhất trong số các bạn cùng tuổi, việc kiểm tra cho thấy dinh dưỡng không đủ." Ông quan sát phản ứng của Carlos, cậu lập tức gật đầu, không có vẻ gì là buồn bã mất mát, Reixach hơi kinh ngạc, nhưng ông cũng không mại quan từ*, tiếp tục nói: "Nhưng những chỉ số khác của cháu vô cùng xuất sắc, Carlos, chúc mừng cháu, cháu xứng tuyển rồi! Kì tập huấn của cháu đã kết thúc, đội cháu kí hợp đồng xong, ta sẽ thay mặt lò đạo trẻ La Masia hoan nghênh cháu gia nhập."

*Mại quan từ: Tức là khi nói chuyện đến thời điểm mấu chốt, người nói lại cố làm ra vẻ huyền bí khiến đối phương sốt ruột.

Cậu bé đang cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng mạnh lên, đôi mắt xanh xám lóe sáng rực rỡ, Carlos cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng và nói: "Cháu có thể biết các chỉ số của mình không?"

Bernar Jess rất vui mừng khi nghe thấy có một cầu thủ trẻ lại hỏi vấn đề như vậy, mỗi cầu thủ đều phải nắm rõ các chỉ số cơ bản về cơ thể của mình, dựa trên cơ sở đó các cầu thủ rèn luyện bản thân tốt hơn, ông rất nhiệt tình trả lời vấn đề này: "Thành tích chạy một trăm mét của cháu rất tốt, giống như tia chớp vậy." Ông giơ ngón cái lên: "Cháu còn có hai lá phổi rất lớn, Carlos, điều này có nghĩa là cháu có thể hít vào một lượng lớn khí oxy, chỉ cần cháu tăng cường việc tập luyện sức bền là sẽ có thể chuyển lượng khí oxy này tới toàn cơ thể, rất xuất sắc." Ông lại nói: "Hơn nữa sự phân bố các sợi cơ trong cơ thể cháu cũng tốt lắm..." Bernar Jess giải thích cho cậu từng chút một.

Bản kiểm tra sức khỏe còn kiểm tra cả sự phân bố các sợi cơ, tổng cộng có hai loại, một là cơ nhanh, hai là cơ chậm, hai loại cơ này lần lượt phụ trách hoạt động không có oxy và có oxy của cơ thể người, đây là một chỉ số quan trọng của sức bền. Cơ nhanh có thể sinh ra năng lượng kỵ khí, cung cấp năng lượng cho những hoạt động cần sức bật mạnh mẽ của các cầu thủ như chạy nước rút, nhảy cao, sút bóng vào cầu môn.

Sự phân bố các sợi cơ nhanh và chậm, phần lớn đều được quyết định do di truyền, chính là cái mà người ta hay gọi "thiên phú". Nhưng nếu muốn thay đổi cũng không phải là không thể, chỉ là so với những cầu thủ đã có nền tảng thiên phú mà nói, họ còn kém một đoạn rất xa.

Tỉ lệ giữa cơ nhanh và cơ chậm của Carlos là 31:69. Số liệu nói cho bọn họ biết, đây là một hạt giống tốt.

Những danh từ chuyên ngành và số liệu cụ thể này không nghi ngờ gì đã mở ra cho Carlos một cánh cửa hoàn toàn mới, trước đây khi tập bóng, cậu cho rằng bóng đá chỉ đơn thuần là một môn thể thao dùng sức xông lên, nhưng hôm nay, bỗng nhiên cậu được tiếp xúc với một mặt của khoa học. Thật sự quá thần kỳ. Cậu nhận ra rằng mình còn quá nhiều thiếu sót.

Chào tạm biệt các huấn luyện viên cậu tiếp tục quá trình huấn luyện, trong khi tập luyện cậu nghĩ, liệu Bella có vui không nhỉ? Nhật bóng về, cậu sờ lên kum đồng tiền bên má trái, thời gian qua mỗi khi rửa mặt cậu đều không nhớ lau sạch nơi này, cảm giác vẫn còn rất thơm đó ~~~

----- Tác giả có chuyện muốn nói:

Carlos: Anh là một con cún to đấy, mau dẫn anh đi đi ~~~

Tô Thanh gia:... Chơi bên cạnh Carlos (chạy một vòng): Ặc Ặc Ặc, chủ nhân ta đây lại về chơi này.

Hôm nay tác giả ngốc viết về kiến thức chuyên ngành quá nhiều, viết muốn chết muốn chết, không biết mọi người có thích phổ cập khoa học hay không, nhưng tác giả ngốc cảm thấy, viết ra một truyện ngôn tình khoác áo bóng đá, vẫn cần phải có nội hàm (nội dung bao hàm bên trong) chứ, bằng không thì quyền tiểu thuyết này không tồn tại bởi cảnh đề cậu ấy (Carlos) dựa vào rồi. Hi vọng mọi người đọc ngôn tình đã lâu có thể cho ý kiến ~~~ còn nữa, tác giả ngốc quyết định phải hoàn thành việc nghiêm khắc với bản thân, 11 giờ phải ngủ, mong mọi người chứng giám!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Thu Lệ

Ánh mặt trời rải đầy bán đảo Iberian, biển rộng cuộn lên sóng trắng, thành phố này tỉnh lại từ trong cơn ngủ say.

Hôm nay, đối Carlos mà nói là một ngày đặc biệt, cậu kết thúc cuộc thử huấn dài nửa tháng, lấy được bản hợp đồng đầu tiên làm cầu thủ —— có lẽ về sau cậu sẽ có rất nhiều hợp đồng như vậy, nhưng cái này lại không giống. Cảm giác giống như mới tỉnh đầu.

Tuy rằng một tuần lương của cậu chỉ có 15 đồng Euro, nhưng cậu rất vừa lòng, ít nhất cậu có thể tích góp một chút xíu tiền để mua quà tặng cho Bella, chẳng hạn như chiếc lắc tay trên châu mà cậu đã ngắm rất lâu ở cửa hàng.

Đó là chiếc xích bạc chứa đầy mỹ cảm Phương Đông, theo sự vùng vẫy của Trung Quốc, văn hóa Phương Đông đã bắt đầu được các nhà thiết kế thời thượng chú ý đến, đây là rõ ràng là tác phẩm dây xích được mô phỏng lại từ gió của một nhà thiết kế nào đó, toàn bộ xích bạc rất ngắn gọn, xuyết một viên trên châu d.đ/l;q;d trắng muốt, không lớn nhưng rất mượt mà, dưới ánh đèn chiếu rọi thành công khiến nó như giọt nước nổi trên mặt, xích bạc cũng sáng lấp lánh như kim cương, nhưng bởi vì không phải tác phẩm gốc nên nó cũng không có giá trị kèm theo quá lớn, giá bán là 320 đồng Euro.

Carlos học toán rất khá, nhưng cậu tính đi tính lại nhiều lần vẫn tính 21 tuần cộng thêm một phần ba tuần đều cho ra ——149,33 ngày, gần bằng 150 ngày, điều này còn phải dưới tình huống cậu không tiêu xài phung phí.

Carlos không chán nản, cậu sẽ cố gắng nỗ lực, tranh thủ nâng nào tiền lương, cậu hy vọng khi mùa đông qua đi sẽ mua nó trước lúc đến sinh nhật Bella.

Bởi vì cậu cảm thấy Bella giống như một viên trên châu, trắng tinh mà mỏng lung, tốt đẹp mà đơn giản.

Cậu hy vọng dùng món đồ mà cậu cảm thấy tốt nhất mới xứng với cô bé.

Lúc đứng trước tủ kính nhìn chiếc lắc tay đó, cậu cầu nguyện trước khi cậu tích góp đủ tiền sẽ không bị người khác mua đi, lại lắc lắc thân thể thấy rõ mái tóc của cậu, ừm, tối qua cậu đã gội thật sạch rồi.

Sáng nay, sau khi ký hợp đồng xong, huấn luyện viên cho cậu nghỉ ngơi nửa ngày, cậu ngồi xe buýt rồi xuống ngay trạm xe gần nhà Bella, Carlos chỉ từng ghé qua nơi này một lần, nhưng cậu đã nhớ kỹ con đường này.

Carlos tìm một cái ghế trống bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi, hiện giờ cậu không thể làm gì, nên cậu chỉ muốn đứng đây nhìn nơi Bella sinh sống một chút mà thôi.

Thực ra cậu rất muốn chia sẻ tin tức vui vẻ này với Bella, nhưng cậu không biết đi đâu để tìm được cô bé.

Trái tim Carlos bắt đầu lặng lẽ nhói lên, cậu rất muốn bói bói mái tóc để phát tiết cảm xúc, nhưng lại không nỡ ra tay nên chỉ có thể từ bỏ.

Cứ vừa vui vẻ vừa bế tắc như vậy, bên cạnh cậu có một đôi vợ chồng già đến ngồi xem báo, dựa sát vào với nhau dưới bóng cây rất thích thú. Carlos càng bế tắc lại càng không muốn rời đi.

Cuối cùng cậu nghĩ đến một cách rất tốt để dời đi lực chú ý đó chính là híp mắt ngủ.

Đây là “Sở trường đặc biệt” mà cậu phát hiện vào năm lớp ba, lông mi của cậu rất dài và rậm rạp, vừa híp mắt cuối đầu như có ảo giác đang nhìn xuống dưới chầm chậm, cậu dựa vào cái này đã hoàn thành rất nhiều lần trừng phạt lớp luyện bóng của giáo viên, phạt đứng với cậu mà nói chính là dựa tường ngủ ~~~

Tô Thanh Gia ra ngoài mua hoa tươi, mùa hè nóng bức nhanh chóng lên tới đỉnh núi có nghĩa kỳ nghỉ hè sắp qua đi. Bắt đầu từ học kỳ sau, Tô Thanh Gia sẽ phải đeo cặp sách tiếp thu nền giáo dục tiểu học Tây Ban Nha với các cô bé cậu bé tám tuổi khác —— Nghe thấy tin tức này, trong lòng Tô Thanh Gia sụp đổ.

Cô nghĩ đến những tên nhóc vẫn thích lôi kéo bím tóc củ mấy cô bé và mấy cô nhóc thích thảo luận búp bê Barbie, đột nhiên cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Nếu có thể, cô rất muốn đơn phương tuyên bố cô có thể trực tiếp học đại học, hoặc ít nhất cũng phải là cấp ba.

Nhưng sẽ không có ai quan tâm đến cô, mặc kệ như thế nào đến ngày khai giảng, cô vẫn phải ngoan ngoãn đeo cặp sách minie lên, treo bình nước lủng lẳng lủng lẳng, sau đó bắt đầu học phép cộng trừ trong vòng 100.

Cho nên vì bảo đảm lượng cung ứng mỹ phẩm dưỡng da cho hai người là cô và Minh Linh, cô cần phải tích góp nhiều nguyên liệu cốt lõi hơn trong mùa hè thanh nhàn này.

Không sai, Minh Linh phát hiện hành động bảo vệ da của con gái, đòi hỏi muốn một hộp, sau đó phát hiện hiệu quả rất tốt vì thế mặt dày gia nhập “Kế hoạch dưỡng thành mỹ nhân” của Tô Thanh Gia, về phần nguồn gốc của phương thuốc, Minh Linh cho rằng d/đ"l;q"d rằng đó là do một bà cô đã qua đời của nhà họ Tô cho, hết cách, suy nghĩ của cô chỉ có như vậy thôi, bằng không cũng sẽ không qua nhiều năm như vậy, bây giờ đã là mẹ của người ta rồi mà vẫn còn mê hoa.

Có mẹ ủng hộ, tuy Tô Thanh Gia nói sẽ chế tạo số lượng lớn nhưng vẫn thoải mái không ít, hai mẹ con vừa làm vừa chơi cũng có thể làm hết mấy phurong thuốc còn lại.

Phụ nữ đều yêu thích cái đẹp, o(￣へ￣)o haiz, sao Tô Thanh Gia có thể buông tay.

Sau khi xuống xe, Tô Thanh Gia lắc lắc tay, ừm, cầm một cái túi giấy dai lớn bao quanh hoa cỏ thật sự rất nặng nha, lần trước nhất định vì sĩ diện nên Carlos mới nói không nặng, phụ nữ đều yêu thích cái đẹp, đàn ông trọng sĩ diện chẳng phân biệt tuổi lớn hay nhỏ.

Tô Thanh Gia cảm thấy mình tổng kết rất đúng.

Trong lúc nội tâm đang phun trào, Tô Thanh Gia tùy tiện quan sát xung quanh, đột nhiên bị một đám vật thể màu vàng làm lóa mắt, tập trung nhìn kỹ vào mới phát hiện là Carlos.

Nhưng lúc này không phải anh ấy đang thí huấn trong trại huấn luyện sao?

Trong lòng Tô Thanh Gia có chút lo lắng, nhưng giây tiếp theo cô lại mỉm cười đi qua.

“Carlos, sao anh lại ở đây?” Tô Thanh Gia hỏi.

Carlos nhanh chóng bị tiếng gọi này làm cho giật mình, cậu tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ, lúc nào cậu cũng ở trong trạng thái đề cao cảnh giác, người khác tới gần cậu sẽ căng thẳng, nói chuyện với cậu cậu sẽ không trả lời, giống như một con sói nhỏ bị thương. Giọng nói và mùi hương quen thuộc đã nói cho cậu biết, đây chính là Bella —— người mà cậu muốn gặp nhất hôm nay.

Ngửa đầu, góc độ này có chút ngược sáng, ánh mặt trời chiếu xuống làm cậu có chút không thoải mái, nhưng Carlos vẫn cố gắng trợn to mắt nhìn chăm chăm cô bé đang đi về phía mình.

Cô mặc một chiếc váy mới, rất ít khi thấy cô mặc váy dây, dây nhỏ màu xanh biển vòng quanh cổ, hiện ra đường cong ưu nhã của phần cổ, nửa người trên cũng là màu xanh biển, tơ lụa tinh khiết độc màu dưới ánh mặt trời có cảm giác như nước chảy, phía dưới phần eo buộc chặt, sau đó xòe ra thành làn váy, cánh hoa màu trắng thật lớn tô điểm trên làn váy màu đậm.

Đó là hoa sen Carlos biết, lúc này cậu cũng không thể thương thức thiết kế chiếc váy này, cậu chỉ cảm thấy Bella đang cầm hoa thật sự rất xinh đẹp, hai đầu vai của cô trắng như cánh hoa sen, thật là muốn..... Sờ một cái.

Sững sờ một hồi, khi Tô Thanh Gia đi đến trước mặt Carlos thì Carlos đã đứng lên, đè nén cảm xúc lạ xuất hiện trong lòng, cậu nói: “Hôm nay anh nghỉ nên tùy tiện đi lang thang, không ngờ lại đến đây.”

Tô Thanh Gia nhìn cậu bé đã nửa tháng không gặp, cậu đã cao hơn không ít, xem ra thức ăn ở La Masia không tệ nhỉ, hiện giờ có lẽ cô chỉ đứng tới mũi Carlos. Cô nhìn thiếu niên xinh đẹp đang dùng sức run run tai phải, buồn cười mà chọc chọc cánh hoa trong lòng ngực, “Tùy tiện đi lang thang? Anh có chuyện quan trọng gì muốn nói với em sao?”

Mặt Carlos có chút nóng, đôi mắt cậu thoáng lay động nhưng Tô Thanh Gia cảm thấy đặc biệt đáng yêu, tựa như một con Labrador(*) làm sai chuyện, lông mi chớp chớp, trong lòng bà dè dặt dị vô cùng vui vẻ, cô nói: “Carlos, tay em mới, anh không định cầm giúp em một chút sao?”

(*): Labrador Retriever thường được gọi với tên thân thuộc là Lab là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ chúng thuộc nhóm chó săn mồi (gundog) và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ "labrador" trong ngôn ngữ Bồ Đào Nha, có nghĩa là người lao động.

Thiếu niên xấu hổ khiến lỗ tai run rẩy lợi hại hơn giống mô tơ quạt gió, cậu vội vàng vươn tay ôm lấy hoa từ trong ngực Tô Thanh Gia, Carlos thật sự không chịu nổi ánh mắt của Tô Thanh Gia, hần cúi đầu để lộ mái tóc màu vàng cho cô xem.

“Anh muốn nói với em anh đã thông qua cuộc thí huấn La Masia, anh đã lấy được hợp đồng rồi.” Tiếng nói rầu rĩ của Carlos truyền đến từ giữa bó hoa, còn mang theo vui sướng không thể che giấu, “Bella, em vui không?”

Tô Thanh Gia gật gật đầu, nói: “Vui chứ, em đương nhiên rất vui, em chính là hướng đạo(*) bóng đá của anh nha.” Từ cô nhìn thấy cậu đã biết Carlos nhất định sẽ thông qua thí huấn, bằng không, bằng không cậu nhóc tóc vàng này sẽ vui vẻ vui vẻ như vậy, cô xem cậu có thể nghen bao lâu, chỉ có điều tình huống rất rõ ràng, cậu nhóc tóc vàng thật sự quá kích động, không chịu nổi dò hỏi đã trúng chiêu.

(*): Hướng đạo (Scouting), hay còn được biết với tên là Phong trào Hướng đạo (Scout Movement), là một phong trào thanh thiếu niên có phạm vi toàn cầu với mục đích được nêu rõ là trợ giúp giới trẻ trong việc phát triển tâm linh, tâm trí và sức khỏe để đóng những vai trò xây dựng trong xã hội.

“Từ nay về sau anh sẽ huấn luyện thật tốt, anh sẽ thành công.” Carlos ngẩng đầu, hai má vẫn ửng đỏ, “Chờ..... Chờ anh có danh tiếng, anh sẽ nói cho truyền thông biết em chính là hướng đạo của anh.” Trong đôi mắt màu xám xanh của cậu lộ ra thần thái kiên nghị như hai viên đá quý.

“Em nhất định sẽ chờ đến ngày đó. Đến lúc đó em nghĩ tiêu đề sẽ như thế nào nhỉ, ừm, người phụ nữ đứng sau lưng siêu sao Carlos? Hay là, Bella - một thể hệ Bá Nhạc(*)?” Tô Thanh Gia vừa lòng tám tấc miệng, “Anh trai xinh đẹp, anh thích cái nào. Em cả hai cái đều không tệ lắm nha.”

Carlos nghe thấy lời này thì vô cùng vui vẻ, nhưng lại không biết tỏ vẻ như thế nào, cậu suy nghĩ nửa ngày mới nghen ra một lời: “Anh sẽ không để em đợi

lâu đâu.” Lại cảm thấy giọng điệu không đủ mạnh mẽ, bổ sung thêm một câu, “Em yên tâm”

“.....” Tô Thanh Gia bị dáng vẻ trịnh trọng của cậu chọc cười, chọn tới chọn lui gói giấy dai trong ngực Carlos, cuối cùng lấy ra một cành hoa, “Ha ha ha, Carlos, đừng căng thẳng, em chỉ nói giỡn thôi, không nên tạo áp lực.....”

“Anh không căng thẳng, điều anh nói là thật lòng, anh sẽ không để em đợi lâu đâu.” Carlos nghe Tô Thanh Gia nói có chút nóng nảy.

Tô Thanh Gia có chút dở khóc dở cười, cô đưa cành hoa trong tay đến trước mặt Carlos, “Này, tặng cho anh, coi như là quà tặng em chúc mừng anh tiến vào La Masia.”

Đây là một cành hoa mai màu hồng, có một mùi hương thơm ngát nhưng không nồng nặc. Cành cây vẫn còn tươi mới, trên đó còn có mầm mới muốn nhô ra, có ba bốn đóa đã nở rộ, như người đẹp mặc váy hồng nhảy múa, năm cánh cánh hoa no đủ d/đ;l;q;d nhiều nước, còn có một số nụ hoa sắp nở thẹn thùng giống như đang sợ ánh mặt trời Địa Trung Hải, vẫn còn bao bọc bởi lớp áo ngoài lông tơ màu xanh biếc.

“Cái này là hoa mai, là biểu tượng tinh thần của quốc gia bọn em, gọi là linh hồn hoa mai. Ở đất nước của bọn em hoa mai tượng trưng cho tinh thần bất khuất, kiên cường và không sợ gian nan hiểm trở.” Tô Thanh Gia giải thích cho cậu nghe, ôm bó hoa từ trong ngực cậu về rồi nhét hoa mai vào tay cậu.

Mặc dù Tô Thanh Gia chỉ giải thích qua loa như trong sách giáo khoa tiểu học đã viết nhưng vẫn khiến cho Carlos hiểu rõ và vui vẻ, cậu cẩn thận cầm dưới đầu cành chỉ sợ làm hư đóa hoa mềm mại, “Trở về anh sẽ lấy đồ cắm lên. Cảm ơn em, Bella, anh rất thích quà tặng của em”

Tô Thanh Gia mời cậu vào trong nhà ăn cơm, nhưng lòng hiếu thắng trong xương cốt cậu bé đã từ chối, cậu tạm biệt Tô Thanh Gia, dùng một tay không cầm hoa phất phất.

Không thể không thừa nhận, Carlos cười đến có chút cứng ngắc, nhưng dưới mặt trời mùa hè, thiếu niên tóc vàng cùng với màu hồng của đóa hoa thật sự rất xứng đôi ~~~

Tô Thanh Gia lại yên lặng mà bị nảy mầm rồi.

Hai vợ chồng đang ngồi bên cạnh cũng yên lặng mà dựng ngón tay cái.

“Anh trai xinh đẹp, hẹn gặp lại!” Tô Thanh Gia cũng phất phất tay với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Kỳ nghỉ hè đã đến, việc huấn luyện của Carlos ở La Masia đã từ từ đi vào quỹ đạo, được rèn luyện một cách tốt đẹp cùng với ẩm thực phong phú nhiều dinh dưỡng, đầu của cậu nhóc tóc vàng lại nhảy cao, mái tóc vàng mềm mại thuần thủy cũng như kỹ thuật đá bóng vừa tự nhiên linh hoạt vừa tràn đầy sức bật của cậu trở thành sự tồn tại chói mắt trong đội, huấn luyện viên trên gheo cậu, chỉ có Carlos mới có thể gọi đầu mỗi ngày mà thôi.

Ở La Masia, hệ thống huấn luyện các cầu thủ nhỏ đã rất hoàn thiện, đa số các cầu thủ dưới mười lăm tuổi đều có huấn luyện viên, họ sẽ dạy các cầu thủ nhỏ năng lực điều khiển bóng; để đảm bảo tính sáng tạo của nhóm cầu thủ, tất cả cầu thủ thuộc các đội trong câu lạc bộ, mỗi ngày huấn luyện chưa bao giờ vượt qua giới hạn nhất định. Cầu thủ ở lứa tuổi U8 và U9 một tuần huấn luyện ba lần, cộng thêm thứ bảy có một trận thi đấu. U12 trở lên trong các đội mỗi tuần huấn luyện bốn lần, U16 trở lên mỗi tuần huấn luyện năm lần.

Bọn nhỏ tiếp thu sự huấn luyện ở nơi này không cần phải trả một khoản tiền nào cả, hàng năm câu lạc bộ chi khoảng 1800 vạn Euro để hỗ trợ huấn luyện, trong đó vẫn chưa bao gồm thiết bị và nguyên vật liệu.

Bởi vì trẻ nhỏ trưởng thành cần có sự giáo dục từ gia đình, La Masia sẽ giúp cha mẹ của những cầu thủ xa xứ bằng cách cung cấp công ăn việc làm cho họ, mà Carlos lại là trẻ mồ côi chuyển từ Cô Nhi viện đến tá túc ở La Masia, các huấn luyện viên hy vọng cậu có thể hòa nhập với tập thể -- Bản báo cáo kiểm tra tâm lý của Carlos cho thấy cậu đang mắc phải bệnh trầm cảm ở mức ít-nguy hiểm.

Về điểm này, các huấn luyện viên không hề nói cho bất kỳ ai biết. Cậu còn nhỏ, bọn họ hy vọng La Masia tràn ngập nhiệt huyết và sức sống thanh xuân có thể thay đổi cậu.

Mỗi năm vào tháng tám là lúc mùa giải bóng đá bắt đầu, dưới sự ảnh hưởng của khí hậu Địa Trung Hải, nhiệt độ bán đảo Iberian như bay lên đỉnh núi.

Tô Thanh Gia đang tự hỏi nên tặng quà thể nào cho soái ca nhỏ tóc vàng sắp tới sinh nhật tròn mười một tuổi.

Bà đi kỳ quái cảm thấy hơi rối.

Từ chỗ tu sĩ Rosa, cô hỏi thăm được sinh nhật Carlos -- ngày hai mươi bảy tháng tám, nhưng nữ tu sĩ Rosa cũng nói với cô rằng từ khi Carlos đến Cô Nhi viện vào năm bốn tuổi, cậu đã không nhắc tới sinh nhật của mình nữa, nữ tu sĩ từng kiên trì nhưng không thể lay chuyển được Carlos trở nên quật cường hơn. Sau nhiều năm như vậy, cậu nhóc quái dị của Cô Nhi viện không có sinh nhật, đó cũng từng là cách mà đám nhóc ở Cô Nhi viện thường xuyên dùng để lên công kích cậu.

Tô Thanh Gia hy vọng cô có thể mang đến cho cậu kỷ ức về một buổi sinh nhật tuyệt vời, trên đường nỗ lực cố gắng đạt được ước mơ, thiếu niên giống như một mặt trời nhỏ, cô không hy vọng thời thơ ấu của cậu là một vùng hoang vu, sinh trưởng tốt như một cụm cỏ dại bùng phát. Như vậy thì thật đáng buồn.

Nhưng trong lòng của bà đi kỳ quái vô cùng rồi rầm, cô thật sự không biết phải tặng quà sinh nhật cho cậu như thế nào.

Nga đa khắc (어떻게: Làm sao bây giờ đây), thật sự muốn lẳng lặng suy nghĩ mà.

Bên này Carlos đã đón kỳ nghỉ hè nhưng cũng không vui vẻ, Bella tặng hoa mai cho cậu, cậu tìm huấn luyện viên mượn một chiếc bình pha lê có cổ cực kỳ cao để cắm vào, cậu còn dựa theo những gì mà chủ cửa hàng hoa nói cho mình biết về tỉ lệ tưới nước muối, bỏ thêm cả dịch dinh dưỡng mà cậu xin được, đặt ở nơi có ánh sáng mặt trời chiếu xuống tốt nhất trong ký túc xá. Mỗi buổi sáng thức dậy, cậu đều có thể nhìn thấy đóa hoa màu đỏ lay động dưới ánh mặt trời vàng óng, tâm tình không thể tốt hơn. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, cho dù có tri kỷ chăm sóc, cây hoa mai cũng chỉ sống được một tháng, ngay cả gốc của nó cũng thối rữa cả rồi.

("□)/ (▽) o(~ ~)o

Carlos cảm thấy tim cậu giống như một đóa hoa héo tàn, rơi rụng.

Đều do cậu, thời gian luyện bóng mỗi ngày quá dài, không chăm sóc tốt món quà mà Bella tặng cho mình.

Carlos lại bắt đầu không cảm giác được mình đang gãi tóc rồi.

Đối với Carlos vừa đến độ tuổi U11 mà nói, cậu có một kỳ nghỉ hè nhàn nhã, nhưng cậu cũng không muốn lãng phí, tự mình trình bày xin phép huấn luyện viên, Carlos muốn được huấn luyện cùng nhóm cầu thủ U16 trở lên ở La Masia, mấy ngày trôi qua, nhóm mấy anh trai tứ chi phát triển đã dần quen với việc có một đầu tóc vàng nhỏ luôn luôn tập bóng cùng mình, họ thường xuyên chỉ điểm cho cậu vài chỗ.

Khi nhóm cầu thủ tập đấu đối kháng, Carlos sẽ ôm bóng cầu ngồi quan sát ở khán phòng (phòng dành cho khán giả), cậu xem rất nghiêm túc, cho dù cậu chưa bắt đầu học tập chiến thuật, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại tới việc tìm tòi học hỏi của cậu.

Đối với bóng đá, Carlos có sức lực không thể lý giải một cách bình thường được.

Lại là một buổi sáng tươi đẹp, Carlos thức dậy rất sớm, cậu nhìn chiếc bình pha lê trống không, hơi ừ ừ, nên trả bình lại cho huấn luyện thôi.

Rửa mặt xong, chải tóc gọn gàng, Carlos ăn lót dạ xong rồi đi tới trước sân thể dục, bắt đầu làm nóng mình bằng cách chạy chậm như thường ngày, sau đó bắt đầu luyện bóng.

"Khà khà, nhóc con, cô bạn gái nhỏ của nhóc tới thăm nhóc kia." Oleguer là thành viên của đội U17, cậu ta rất hoạt bát trong đội, thích nói đùa, thấy Carlos ra vẻ khó hiểu, cậu ta hất cằm chỉ chỉ: "Ồ kia kia, bên đó sân, nhìn thấy không? Khi anh vừa mới tăng bóng đã thấy rồi, cô bé tới tìm nhóc. Này nhóc tóc vàng, nhóc tìm được một cô búp bê sứ đó nha, thoát nhìn cô bé không tẻ đâu, lớn lên một chút tuyệt đối là mỹ nữ đấy, nếu như..."

Carlos ôm lấy quả bóng lăn từ đầu xuống vai, chạy rẹt một phát, Oleguer ở phía sau còn hô to: "Này, nhóc con, nhóc đúng là thiếu suy nghĩ mà, này đừng chạy, anh đây còn chưa nói xong mà!"

Thắng "xe" lại rất kịp lúc ngay trước mặt Tô Thanh Gia, Carlos thật sự vui sướng đến mức nhảy cẫng lên: "Bella, em, sao em lại tới đây, anh, anh còn đang huấn luyện." Không xong, nói sai rồi, sao cậu lại ngốc như vậy, cậu nên nói là anh rất vui mừng mới đúng, sao lại ra tới miệng lại biến thành anh còn đang huấn luyện vậy nhỉ? Carlos lại bắt đầu sốt ruột.

"Thì sao, anh đang huấn luyện nên không chào đón em tới tìm anh, anh chê em phiền toái ư?" Tô Thanh Gia nhìn cậu nhóc với lỗ tai phải đang run lên như cái sàng trước mắt, nói: "Hóa ra anh không chào đón em, em đi đây."

"Không, không phải, Bella, anh, anh rất chào đón, chỉ là anh chưa chuẩn bị xong." Carlos vội vàng kéo lấy góc áo của Tô Thanh Gia, cắn cắn khoe miệng, cảm thấy không biết làm sao để đền bù: "Trên người anh đầy mồ hôi, anh muốn đi thay quần áo, tắm rửa một chút. Bella, em đợi lát nữa được không?"

Tô Thanh Gia lắc đầu, nói: "Lại còn muốn chuẩn bị, em đâu phải quái thú gì. Đừng thay quần áo, anh cứ như vậy là được rồi, cậu bé xinh đẹp, anh đẹp trai hết như mặt trời nhỏ vậy. Hơn nữa, trước kia anh huấn luyện cùng em, ngày nào mà chẳng mồ hôi đầy đầu."

Carlos nghe Tô Thanh Gia khích lệ, tim cậu muốn nhảy ra bên ngoài, thế nhưng một giây sau, cậu lại lúng ta lúng túng và nói: "Vậy hôm nay tóc anh có ổn không?" Cậu vận động một hồi lâu, không biết tóc có rối bù hay không.

"Phụt...." Hiếm khi Tô Thanh Gia bật cười một cách không có hình tượng như vậy, đau cả bụng: "Carlos, anh cũng thật là... em không biết nói anh như thế nào nữa." Lại thấy Carlos nghi hoặc mà nhìn mình, Tô Thanh Gia cố nén cười, khụ khụ: "Được được, Carlos, hôm nay tóc anh thật sự rất ổn, không

hề rồi một chút nào. Đẹp trai lắm lắm ~~~"

Cô lấy một chậu Lục La* thủy sinh từ trong túi giấy màu trắng bên cạnh mình ra, nhưng bởi vì nó quá nặng, Tô Thanh Gia không thể lấy được, hai đứa trẻ đành ngồi xổm xuống để xem.

*Lục La (thực vật dây leo xanh quanh năm): Tên khoa học *Epipremnum aureum*, còn được gọi là Trầu Bà Vàng, một loài thực vật có hoa trong họ Ráy (Araceae). Loài này được (Linden & André) G.S.Bunting miêu tả khoa học đầu tiên năm 1964.

Lúc Tô Tinh Khang đưa cô tới cửa, kẻ đó là bác bảo vệ đáng yêu giúp cô bê nó vào trong.

"Thích không?" Tô Thanh Gia nói giống như hiến vật quý: "Đây là quà em tặng anh."

Thứ lỗi cho Carlos vẫn chưa tỉnh táo từ khi cây hoa mai kia chết đi, đầu óc cậu giống như bị ngớ ngẩn: "Cho anh ư, vì sao?"

"Nó tên là Lục La, là một loài thực vật có sức sống rất kiên cường, nó có thể sống trong nước, cũng có thể cắm rễ vào trong bùn đất. Nó cực kỳ dễ sống, chỉ cần có nước là nó thỏa mãn." Tô Thanh Gia không trả lời câu hỏi của cậu mà lại bắt đầu phổ cập kiến thức khoa học tiểu học: "Trong tiếng Hoa, Lục La có nghĩa là cứng cỏi thiện lương, trông coi hạnh phúc."

Khiến cho thiếu niên xinh đẹp hơi ngẩn ra, Tô Thanh Gia đẩy Lục La và cả túi giấy to qua cậu cùng một lúc: "Carlos, đây là món quà sinh nhật đầu tiên em tặng anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Trên sân bóng, các thiếu niên không ngừng chạy qua chạy lại, luyện tập với nhau, Carlos nghe thấy tiếng gió, nghe thấy tiếng hò hét, nghe thấy tiếng nước, nhưng cậu vẫn nghe thấy lời nói chúc phúc rất rõ ràng.

Đối với một cậu bé đã bảy năm không có sinh nhật mà nói, những lời "sinh nhật vui vẻ" này, đối với cậu mà nói vừa xa lạ lại quen thuộc. Rất nhiều lúc, khi bạn học ăn mừng sinh nhật, cậu cũng sẽ theo đuôi mà phụ họa một câu: "Sinh nhật vui vẻ", nhưng lâu lắm rồi cậu chưa từng nghe ai nói những lời ấy với mình, lâu đến nỗi cậu quên mất hôm nay là sinh nhật mình.

Carlos ngẩng đầu, nhìn cô bé nở nụ cười dịu dàng trước mắt, hôm nay cô mặc một bộ quần áo kỳ lạ, cổ áo dựng thẳng lên, cánh tay trắng nõn như bành ngọc lộ ra bên ngoài, nhưng bộ đồ ấy được may rất tinh xảo khéo léo, còn có rất nhiều hoa văn hình chữ, phần chân váy bị xé ra, khi ngồi xổm xuống lộ ra một đoạn cẳng chân trắng nõn. Bella mặc chiếc váy màu đỏ này thật xinh đẹp.

Có lẽ lúc ban đầu, cậu chỉ gạt bỏ việc cùng các bạn nhỏ ở Cô Nhi viện chúc mừng sinh nhật, dần dần không có ai nhắc tới, cậu cũng từ từ quên mất -- mỗi ngày với cậu đều y như nhau, không có gì đặc biệt, đều rất buồn tẻ, nhàm chán, hơn nữa còn lạnh như băng.

"Anh thật sự thích nó, cũng thích cả tên tiếng Hoa của nó." Carlos sờ vào lá Lục LA: "Anh sẽ đặt nó ở nơi có ánh mặt trời chiếu xuống đẹp nhất trong ký túc xá, mỗi ngày đều ngắm nó." Cậu không muốn làm hỏng món quà này.

"Thiếu niên ơi, Lục La ưa tối, nó không thể bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào." Tô Thanh Gia vỗ trán, nhìn về mặt kính ngác của Carlos: "Anh sẽ không cho rằng tất cả thực vật đều phải được nuôi dưỡng dưới ánh mặt trời chứ?"

Carlos gật đầu, đôi mắt to hơi ngưng ngừng. Chẳng lẽ không đúng sao? Giờ học khoa học ở lớp, giáo viên nói thực vật màu xanh cần hấp thụ ánh sáng mặt trời kia mà.

Tô Thanh Gia dờ khóc dờ cười: "Nhưng anh đừng làm vậy, Lục La này phải được đặt ở nơi râm mát, đừng để nó bị hong khô, anh cũng không cần chăm sóc nó đâu, chỉ xem nó có nhanh hết nước hay không rồi thêm vào thôi. Rất dễ nuôi."

Carlos tiếp thu kiến thức gật gù đầu, lại quan sát món quà từ trên xuống dưới: "Anh đây sẽ đặt nó ở đầu giường, có thể chứ?"

"Chỉ cần không bị ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào thì không sao cả." Tô Thanh Gia nghiêng đầu: "Anh cất nó vào ký túc xá trước đi, hôm nay là sinh nhật anh đó, em đã xin phép huấn luyện viên cho anh nghỉ rồi, hôm nay anh phải đi theo em."

Không biết Carlos đang nghĩ đến cái gì, gò má cậu đỏ ửng, tai phải bắt đầu run rẩy: "Này, anh về ký túc xá một chút, cất mấy món đồ rồi sẽ, sẽ đi theo em." Cậu đứng phắt dậy, co cẳng chạy đi.

Chạy năm mươi mét, cậu lặng lẽ chạy ngược lại, nhìn Tô Thanh Gia và nói: "Ban nãy anh vừa luyện chạy vòng vèo." Sau đó bỏ chậu Lục La vào lại túi giấy rồi bê đi.

Lục La rất nặng, cậu chỉ có thể bước chậm, chẳng qua bước nhanh tí cũng được, bởi --- tiếng cười của Tô Thanh Gia ở phía sau thật sự khiến cậu không được tự nhiên.

Tô Thanh Gia: Hưng phấn đến mức quên lấy đồ, vì em hả?

Tác giả có chuyện muốn nói:

Carlos: Ban nãy không phải anh luyện chạy vòng vèo, chỉ là muốn biểu diễn cho em thấy tốc độ mạnh mẽ của anh thôi.

Tô Thanh Gia: ... Không biết xấu hổ à?

Carlos: Em khen anh đi, khen anh đi, khen anh đi.

Tô Thanh Gia:... Khen anh đó.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Thu Lệ

Thừa dịp lúc Carlos trở về ký túc xá, Tô Thanh Gia từ từ đi đến khán phòng xem một đám tiểu thịt tươi trẻ trung đá bóng.

Trở lại khi còn nhỏ, thị lực này thật tốt nha ~~~ cô còn có thể đếm trên xương quai xanh của soái ca đang chơi bóng trước trước kia có mấy giọt mồ hôi. Đáng tiếc còn chưa tới thời đại smart phone, chụp ảnh thần thánh cũng không dễ dàng →_→

Chỉ có điều giấy tiếp theo, cô đã bị Carlos dễ thương trước mặt nổ tung.

Cậu đã thay quần áo, tính chất quần áo thể thao màu trắng mềm mại, lộ ra cẳng chân không thể thẳng tắp hơn nữa, tóc vàng đã được chải sơ qua một chút, đôi mắt màu xám xanh, thoát nhìn giống như một nhân vật truyện tranh đi ra từ thế giới giả tưởng.

“Bella, anh có thể đi theo em không?” Carlos âm thầm cuộn cuộn góc áo, ngượng ngùng mà cúi đầu.

Tô Thanh Gia đứng lên từ khán đài, phui phui sườn xám trên người —— đây là do bà nội Tô làm cho cô, từ lựa chọn vật liệu đến khâu khâu đều không mượn người khác, mỗi chữ “Phúc” trên này đều được khâu bằng phương pháp của nhà họ Tô, từng đường kim mũi chỉ chạy dài chính là tấm lòng yêu thương của một người bà đối với cháu gái của mình.

“Dạ,, hôm nay là sinh nhật anh nên anh quan trọng nhất.” Tô Thanh Gia gật đầu, hít vào một hơi, ừm, đứa nhỏ này còn rút ra chút thời gian tắm rửa một cái? “Nếu không cần đi vòng về nữa thì chúng ta lập tức xuất phát đi.”

Carlos:.....

Tô Thanh Gia dẫn cậu về tới cô nhi viện, ngày hôm qua Tô Thanh Gia đem một ít đồ vật nhờ nữ tu sĩ Rosa đặt trong phòng bếp.

Bởi vì đã làm được gần nửa thành phẩm nên sau khi lấy ra khỏi tủ lạnh, Tô Thanh Gia chỉ chế biến đơn giản một chút thì mì sợi nóng hầm hập và trứng gà đỏ đỏ đã ra lò.

Từ lúc Tô Thanh Gia bắt đầu ra tay thì toàn bộ đầu óc của Carlos đã chấp mạch ngừng hoạt động, cậu ngơ ngác ngồi ở đó không nói lời nào, hai mắt sáng như bảo thạch nhìn Tô Thanh Gia chăm chăm.

“Này, Carlos, còn ngần ngại làm gì hả, mau đến ăn khi còn nóng” Tô Thanh Gia lấy đĩa gỗ đầu của cậu, “Canh gà rất thơm nha.”

Rốt cuộc Carlos hồi phục tinh thần lại từ trong mộng lung, cậu liếm liếm vành môi khô khốc: “Đây là cái gì?”

Canh gà trong vắt và thơm lừng kích vị giác của thực khách, trên mì sợi nhỏ bé rải vài cọng măng màu xanh biết, chỉ có điều làm một cậu bé sinh sống ở Tây Ban Nha, Carlos nhìn sợi mì quái lạ trước mặt không biết làm sao.

“Đây là mì trường thọ, lúc anh ăn.....” Tô Thanh Gia cúi đầu tìm đoạn đầu phía dưới, “Đây, anh hãy bắt đầu ăn từ đây, nhất định không được cắn đứt mà phải ăn hết một hơi luôn, như thế có ý nghĩa sinh mệnh của anh sẽ kéo dài giống như sợi mì vậy.”

“Đây cũng là tập tục sinh nhật của đất nước em sao?” Carlos cảm nĩa hỏi.

Tô Thanh Gia ngọt ngào cười với cậu, mi mắt cong cong: “Đương nhiên rồi, Carlos, đây quà tặng thứ hai, chúc anh khỏe mạnh, bình bình an an.”

Carlos cúi đầu yên lặng ăn mì, lần đầu tiên ăn loại mì sợi quái lạ mà lại ngon như vậy, cậu rất cẩn thận cẩn thận để không làm nó đứt đoạn.

Mãi cho khi húp hết nước, Carlos cũng không dám ngẩng đầu, hốc cậu mắt hồng hồng, cậu không muốn để Bella thấy.

Mì sợi làm không nhiều lắm, Tô Thanh Gia đặt quả trứng gà màu đỏ trước mặt Carlos, “Carlos, đây là quà tặng thứ ba, nó ý nghĩa lột xác sống lại. Anh trai trẻ, anh sẽ thành công ~~~”

Bàn tay trắng nõn đang cầm quả trứng gà màu đỏ, Carlos gật đầu lấy trứng từ trong tay Tô Thanh Gia.

Lột vỏ trứng gà ra, Carlos cầm lên ăn, trong mắt cậu như có ánh sáng vỡ vụn trôi qua, mỗi ngày La Masia đều sẽ cho cậu ăn cơm trứng gà để bổ sung năng lượng, nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy trứng gà có thể ăn ngon đến vậy.

Hơn hai giờ chiều, hai người xuất phát đến đại lộ La Rambla, đối với đường phố tràn ngập hồi ức tốt đẹp này, Carlos vô cùng thích.

Ánh mặt trời rực rỡ nóng rực cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của nhóm nghệ sĩ đường phố, cây ngô đồng cao cao không tiếc rả lông dạ rộng lớn của mình chút nào, những nhành hoa quả rực rỡ muôn màu bị chủ tiệm sáng ý bày ra các loại hình vẽ.

Tô Thanh Gia chỉ 1.5 đồng Euro để mua một hộp bơ salad hoa quả tươi ngon thật to, hai người ăn đến no căng, dầu tây ngọt ngào và nước sốt anh đào vẫn còn tan chảy trong miệng.

Gần quảng trường Plaça de Catalunya là đài phun nước Font de Canaletes thần kỳ, truyền thuyết kể rằng bất kỳ người nào chỉ cần uống nước từ đài phun nước thì một ngày nào đó người ấy sẽ còn trở lại Barcelona.

Lúc này bọn họ đang tản bộ không có mục đích trên đường, cùng chào hỏi với nghệ sĩ trên phố, nghe tiếng truyền đến từ rạp hát, thưởng thức kiến trúc nghệ thuật, mọi người khác biệt màu da cùng tụ tập lại, cuộc sống thú vị diễn ra ở đây vô cùng vui vẻ.

Bất tri bất giác, mặt trời đã xuống núi.

Tây Ban Nha thi nhân Federico García Lorca đã từng nói: “Đại lộ La Rambla đường phố duy nhất trên thế giới tôi hy vọng vĩnh viễn sẽ không có điểm cuối.”

Tuy Carlos vẫn chưa biết câu danh ngôn này, nhưng cậu và vị thi nhân lãng mạn tràn đầy sắc thái này lại rất giống nhau, đều không hy vọng sẽ đi đến cuối đường phố. Nhìn bóng đêm dần dần hiện lên màn trời, cậu có chút mất mát.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Khi còn nhỏ cậu đã từng nghe câu chuyện cổ tích về cô bé lọ lem, vừa đến mười hai giờ đêm thì tất cả hoa phục của cô bé lọ lem sẽ bị trở lại nguyên hình.

Hiện giờ cậu cảm thấy mình giống như “Cô bé lọ lem”, ngày tốt đẹp thậm chí không đợi được đến tiếng chuông đêm khuya.

Đêm từ từ tối hơn.

Tượng đài Columbus nhìn ra biển rộng, đèn trên con thuyền buồm Santa Maria đã sáng lên. Tô Thanh Gia dẫn Carlos đến cạnh bến tàu. (Ghi chú: Santa Maria là con thuyền bôm mà năm xưa Columbus đã đi để khám phá châu Mỹ, hiện giờ đã được phục chế lại và neo ở bến cảng)

“Bây giờ hãy nhắm mắt lại, em muốn tặng anh món quà thứ tư.”

Carlos thành thành thật thật mà nhắm chặt mắt, cậu nhóc tóc vàng vô cùng nghe lời nhắm chặt đến nỗi khóe mắt cũng nhắm lại.

Tô Thanh Gia cười nói: “Không cần chặt như vậy đâu, anh cứ nhắm lại bình thường là được rồi, chỉ có điều không được nhìn lên đấy nhé.” Duỗi tay quơ quơ trước mặt Carlos, ừm, không phản ứng, nhắm tốt lắm.

Một loạt tiếng động sột sột soạt soạt qua đi, Carlos nghe tiếng bật lửa, cậu có chút căng thẳng lại có chút kích động, tai phải không ngừng chuyển động. Hơi lạnh của gió biển thổi phát qua gò má cậu, loáng thoáng có mùi vị mặn mặn.

Chờ đợi một hồi cuối cùng Carlos cũng nghe thấy Bella nói với cậu, “Chia tay ra——” có thứ gì đó đặt lên tay cậu, “Đừng nhúc nhích, bây giờ anh có thể mở mắt ra rồi.”

Ánh nền ấm áp lay động trên tay cậu, cái lồng che đậy khiến cho nó không bị gió biển xâm nhập. Đó là một chiếc đèn lồng xinh đẹp, thủ công khéo léo do đích thân Tô Thanh Gia chọn lựa, người thủ công xếp giấy thành hình dạng của một đóa hoa sen, chín cánh xoay tròn rồi tiếp tục nhuộm màu và chế tạo độ sâu để bảo đảm nó có thể trôi đi rất xa trên mặt nước.

Carlos cảm thấy đèn lồng cậu cầm trên tay cũng phải ướt đầm, ánh nền ấm áp làm nổi bật khuôn mặt của Tô Thanh Gia lên vô cùng xinh đẹp, lông mi thật dài như hai cánh bướm, trong đôi mắt màu hồ phách chứa đầy vui sướng, sóng mũi xinh đẹp tuyệt trần, đôi môi tựa như hai cánh hoa mai.

Mái tóc rối cùng chiếc váy màu đỏ của cô như nàng tiên cá trong truyền thuyết.

“Bạn học Carlos, đây là món quà thứ tư - đèn lồng Trung Quốc, chúc anh tiền đồ rực rỡ, thuận buồm xuôi gió.” Tô Thanh Gia kéo cậu ngồi xổm xuống, “Tuy rằng ở đây là vùng biển nhưng cũng không sao, mau thả đèn lồng xuống đi.”

“Anh có thể mang về không?” Carlos hỏi, “Anh không nỡ, có thể không bỏ được không?”

Tô Thanh Gia nhìn ra cậu thật sự rất thích quà tặng này, suy nghĩ một chút nói: “Là quà em tặng anh, bây giờ đã ở trong tay anh, anh muốn làm thế nào tùy anh, em sao cũng được.”

Nhìn đèn lồng, lại nhìn gương mặt sáng bóng của Tô Thanh Gia dưới ánh đèn, cuối cùng Carlos vẫn nói: “Vậy cứ thả đi.” Tô Thanh Gia cười gật gật đầu, nhìn hai tay Carlos ngâm vào trong nước, sau đó từ từ buông đèn ra.

Thừa dịp cậu vẫn chưa lấy lại tinh thần, Tô Thanh Gia nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu một cái.

Carlos quay lại, gò má bên trái nóng lên, may nhờ bóng đèn mờ mờ nên không nhìn rõ khuôn mặt đỏ bừng của cậu, cậu kích động đến nỗi như muốn nhảy vào trong biển để mát lạnh một chút, cậu xoắn góc áo, “Em, em hôn anh làm gì?”

Tô Thanh Gia cảm thấy bản thân mình giống như vừa cườm hôn một cô dâu nhỏ nhà lành, cô thấy có chút tội lỗi: “Đó là món quà thứ năm em tặng anh, chúc tình bạn của chúng ta thiên trường địa cửu. Thế nào? Anh có thích không?” Có trời mới biết thật ra món quà thứ năm là một chiếc tất đầu gối, hiện giờ cô còn đang cất trong túi đấy.

Đĩ nhiên Carlos rất thích, cậu gật gật đầu, lần này tuyệt đối không thể nói sai, cân nhắc một chút, cậu nói: “Thích, rất thích, Bella, đây là món quà sinh nhật anh thích nhất hôm nay.” Cậu khẽ mỉm cười, trong má lúm đồng tiền chứa đầy mật ngọt, “Chúng ta là bạn bè tốt nhất!”

Tô Thanh Gia thấy Carlos không có phản ứng rối loạn nào thì trong lòng cũng phóng khoáng, nhìn đèn lồng vẫn chưa trôi đi xa, nói: “Carlos, em phải đi rồi, ba em đang chờ em ở bên kia quảng trường, cuối cùng chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn em, Bella, cảm ơn em.” Carlos có chút nói năng lộn xộn, “Bella, đây là sinh nhật vui nhất và được nhận quà tốt nhất từ trước đến giờ của anh. Em mau đi đi, để lát nữa chú lại lo lắng, hẹn gặp lại.”

Chờ bóng dáng Tô Thanh Gia biến mất trong bóng đêm, Carlos nhanh chóng chạy về phía bến tàu, nếu như có huấn luyện viên ở đây đo tốc độ, tin tưởng đây là thành tích tốt nhất của Carlos.

Đèn lồng hình hoa sen vẫn chưa trôi đi xa, chỗ nước cạn trên bến tàu, Carlos nhảy vào trong nước từ từ đến gần đèn lồng.

Nước biển từ mắt cá chân từ từ dâng lên cẳng chân cậu, sau đó bấp đui, khi nước biển ngập đến rốn, cuối cùng cậu cũng lấy được đèn lồng vẫn còn cháy.

Thừa dịp nhân viên trực ban vẫn còn chưa phát hiện ra, cậu nhanh chóng quay trở lại bờ, độ ấm của nước biển không thấp, nhưng ban đêm cả người đều ướt sũng vẫn cảm thấy có chút lạnh.

Những người trẻ tuổi vẫn còn uống rượu tán gẫu, múa hát trong quán bar vẫn đang tiếp tục, tiếng kèn Saxophone truyền đến mỗi một ngã rẽ, Carlos nghe trên cây ngô đồng truyền đến tiếng ve kêu, thổi tắt đèn lồng.

Quà tặng tốt như vậy cậu muốn giữ gìn thật kỹ.

Chờ trở lại La Masia đã là chín giờ, khu ký túc xá này của cậu đều là những đội viên U12 nên nghỉ hè không còn bóng người, trên hành lang đều tối đen. Carlos sờ soạng lên lầu, đẩy cửa ký túc xá ra, lúc bật đèn cậu cảm giác trong phòng còn có những người khác. Theo bản năng cậu ngừng hô hấp, hai tay nắm chặt.

“Happy birthday to you, happy birthday to you. ....” Ánh nến lập lòe, huấn luyện viên Bernar Jess đẩy bánh sinh nhật, phía sau còn có một đám thiếu niên U16. “Chúc cậu sinh nhật mười một tuổi vui vẻ, Carlos.”

Oleguer tiến lên tặng cho Carlos một cái hộp: “Nhóc Tóc Vàng, sinh nhật vui vẻ nha, đây là cô bạn nhỏ của cậu nhờ tôi tặng cho cậu. Cảm lấy.” Sau đó lại đưa một cây kẹo qua ra, hương vị cầu vồng, “Đây là quà tôi tặng cậu, nhớ ăn hết đấy.” Oleguer vung quả đấm, “Không được lãng phí. Cần thận không tôi đánh cậu.”

Bánh kem cũng do Tô Thanh Gia nhờ Bernar Jess mang đến, cô còn nhờ mỗi thiếu niên huấn luyện ở La Masia hãy hát một bài hát chúc mừng sinh nhật cho cậu bé cô đơn này.

Ăn xong bánh kem, các thiếu niên lục tục rời đi.

Carlos mở hộp ra, bên trong là một đôi giày chơi bóng và một tấm thiệp.

Phía trên viết: Món quà thứ sáu, giày chơi bóng, mong nó sẽ giúp anh đá bóng vào khung thành, chúc kỹ thuật đá bóng của anh càng ngày càng nâng cao.

Món quà thứ bảy là bánh sinh nhật cùng với lời chúc phúc của mọi người, chúc anh mãi mãi vui vẻ.

Mong bảy món quà này sẽ bù đắp cho những lần sinh nhật trống vắng trước của anh.

Ký tên: Bella.

Tiến vào mộng đẹp, Carlos nghĩ: cậu không phải là cô bé lọ lem đáng thương, cậu còn có Bella. Cậu không cần lo lắng tiếng chuông sẽ mang hạnh phúc của cậu đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Những ngày hè nóng nực hanh khô đã qua, Tây Ban Nha đón chào một mùa đông ôn hòa* nhiều mưa. Nhờ ích lợi từ vị trí địa lý được trời cao ưu ái, toàn bộ bán đảo Iberia được hưởng thụ sự thoải mái do khí hậu Địa Trung Hải mang đến.

*Ôn hòa: Khí hậu không nóng, không lạnh, không khắc nghiệt.

Thế giới này hiếm khi phân bổ khí hậu theo cách riêng của nó, nuôi dưỡng vùng đất mà nó yêu thích.

Rốt cuộc thì trước ngày 3 tháng 2, Carlos đã tích góp đủ 320 đồng Euro. Trong những ngày ở trại huấn luyện thanh niên, cậu đã cao hơn rất nhiều, gen tốt phát huy được ưu thế, hơn nữa nhờ chịu khó rèn luyện, Carlos đã được phê duyệt gia nhập đội U13, tiền lương của cậu cũng tăng lên với tốc độ cực nhỏ.

May mắn là trong vòng nửa năm qua, chiếc lắc tay ngọc trai kia vẫn luôn nằm trong tủ kính, nhưng vị trí đặt nó đã được chuyển từ chỗ trung tâm dễ thấy sang một góc, phần dây bạc của nó đã không còn lộng lẫy khi ánh đèn chiếu xuống như lúc ban đầu, ngọc trai vốn óng ánh, tròn trịa sáng bóng càng nổi bật sự âm thầm trước những món châu báu khác.

Nhưng trong lòng Carlos, cậu vẫn cho rằng chiếc lắc tay là món quà thích hợp nhất.

Cậu lấy từng chút tiền tích góp trong chiếc hộp đựng giày chơi bóng mà lần trước Tô Thanh Gia tặng mình, đếm đi đếm lại nhiều lần, chắc chắn mình đếm không sai rồi mới cầm xấp tiền giấy thật dày đi đến cửa hàng.

Người bán trang sức trước cửa sổ là một cô nàng quyến rũ, cho dù bây giờ là mùa đông, cô nàng cũng chưa từng mặc áo khoác dày, lớp vải mỏng manh ôm lấy thân hình nóng bỏng, cô nàng nở nụ cười mê người với từng người đàn ông đi ngang qua mình, làn váy đóng đưa rất quyến rũ.

Carlos đi đến chỗ cửa sổ bán lắc tay, dò hỏi: "Xin chào, em muốn mua chiếc lắc này, có thể chứ?" Cậu chỉ chỉ một góc trong quầy kính: "Chiếc này."

Khách hàng là thượng đế, biết đâu tỷ phú sẽ giả dạng thành người thường thậm chí là ăn mày, không thể bởi vì cách ăn mặc khác biệt mà thờ ơ khách hàng. Ngành công nghiệp dịch vụ ở Tây Ban Nha được khen ngợi cũng không phải không có đạo lý.

"Được, đợi chị một lát." Đây là một cô nàng hơn hai mươi tuổi, trang điểm tuyệt đẹp, mùi nước hoa khiến Carlos cảm thấy hơi khó chịu.

Mấy ngón tay sơn màu đỏ bày chiếc lắc mà Carlos yêu thích ra trước mặt cậu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó gần như thế.

Đẹp quá, cậu nghĩ chắc chắn Bella sẽ thích.

"Chiếc lắc tay này là thiết kế mới nhất, phần dây làm từ bạc, viên ngọc trai này đến từ biển cả, nó vừa mượt mà lại sáng bóng, em xem..." Cô nàng giới thiệu và giải thích kỹ càng cho cậu hiểu, tuy rằng thiếu niên tóc vàng còn nhỏ, nhưng cô nàng vẫn tán thưởng nét khôi ngô của cậu.

"Em muốn mua nó, chị có thể gói lại giúp em không? Làm quà sinh nhật ạ." Carlos nghe cô nàng giới thiệu xong, cậu chỉ muốn biết thêm về món quà này, nhằm miêu tả chiếc lắc tay cho Bella nghe.

Lần này trong lòng cô nàng kia không chỉ tán thưởng vẻ ngoài khôi ngô mà còn thương thức sự sáng khoái của cậu: "Được, thưa quý ngài, chúng tôi sẽ gói lại thật đẹp, hơn nữa còn kèm theo một tấm card, ngài thấy được chứ?"

"Có thể."

Cô nàng đưa một tấm card cho cậu, bên trên có hoa hồng ảm áp và mùi hương thoang thoảng, cậu nhận lấy và hỏi: "Em có thể mang về viết không?" Cậu muốn viết cho Bella, không muốn bị người khác nhìn thấy đầu tiên.

"Có thể chứ, thưa ngài. Vậy ngài chờ một lát nha." Cô nàng bỏ chiếc lắc tay vào trong chiếc hộp màu trắng, dùng giấy gói lại thật đẹp, toàn bộ quá trình rất mau lẹ: "Tổng cộng 320 đồng Euro, ngài quét thẻ hay dùng tiền mặt ạ?"

"Tiền mặt." Carlos đưa 320 đồng Euro bằng tiền giấy ra, cô nàng bán hàng hơi xấu hổ nhưng cũng lập tức thu lại về mặt, kiểm tra số tiền.

Đợi cô nàng xác minh xong, Carlos ôm món quà vào lòng thật ngọt ngào, cậu muốn tự tay đeo lắc cho Bella.

Giữa tháng Chín, Tô Thanh Gia vinh dự trở thành học sinh lớp hai chuyển trường ở nơi đất khách quê người, học cùng lớp với Lưu Mộng Nhã.

Thời gian dành cho giáo dục Tiểu học ở Tây Ban Nha tổng cộng là sáu năm, điều này cũng không khác với trong nước (Trung Quốc), cứ hai năm là một giai đoạn, tổng cộng chia làm ba giai đoạn. Trong sáu năm ở đây, học sinh phải học tiếng Tây Ban Nha, Toán học, Khoa học Tổng hợp, Thể dục, Nghệ thuật và Điều khiển cùng với ngôn ngữ thứ hai. Thông thường, người ta sẽ chọn tiếng Anh.

Trong năm cuối của mỗi giai đoạn, nếu thành tích của học sinh không đạt yêu cầu thì phải học lại thêm một năm. "Giáo dục cơ bản bắt buộc miễn phí" được quy định nghiêm ngặt bởi Luật Giáo dục Tây Ban Nha, tại một nơi đầy nhiệt huyết phóng khoáng như thế, việc tư duy hợp lý cũng quan trọng không kém.

Ngoại trừ lớp hai khiến Tô Thanh Gia khó chịu, mỗi ngày trở về nhà cùng Thiên Nga Trắng cũng khiến cô cảm thấy đối phương rất tận tình.

Bởi vì Tây Ban Nha có một quy định, trẻ em dưới mười ba tuổi không được phép tự mình đến trường, cần phải có người lớn đi cùng. Lãnh sự quán bận bịu nhiều việc, một số gia đình đã quyết định sắp xếp để đón con mình tan học.

À đúng rồi, Thiên Nga Trắng tên là Tiêu Vận, học lớp năm, nghe nói là đứa trẻ có tổng điểm kiểm tra trên 9 (Thành tích kiểm tra ở Tây Ban Nha có quy mô 10 điểm), nhưng năm lớp một, lớp hai sẽ không có kiểm tra, Tô Thanh Gia bày ra vẻ mặt "Các anh còn phải kiểm tra đó, thật vất vả" với Thiên Nga Trắng.

Khác với trong nước, một năm học Tiểu học ở Tây Ban Nha có đến ba học kỳ, học kỳ đầu tiên từ tuần giữa tháng 9 đến khoảng 20 tháng 12, được nghỉ đông hai mươi ngày, từ ngày 8 tháng 1 đến tháng 3 nghỉ lễ Phục Sinh một tuần là sẽ đến học kỳ thứ hai, từ sau khai giảng đến khoảng 20 tháng 6 là học kỳ kết thúc, bây giờ là học kỳ thứ ba.

Cuộc sống cứ tiến triển đều đặn như vậy, vượt qua tháng lạnh nhất, sinh nhật của Tô Thanh Gia đã đến.

So với những đứa trẻ được sinh vào cuối tháng 2, Tô Thanh Gia vô cùng may mắn khi được sinh ra vào ngày đầu (ngày đầu tiên của cuối tháng 2), cô không cần phải trải qua sinh nhật bốn năm một lần.

Minh Linh đã bắt đầu chuẩn bị party mừng sinh nhật cho con gái yêu từ sớm, mỗi ngày ngoại trừ lên lớp cô đều đi mua sắm và trang trí, đây là sinh nhật đầu tiên mà cô tự tay tổ chức cho con gái, mấy năm trước đó, cô chỉ có thể nói lời chúc mừng qua điện thoại, sau đó gửi một phần quà cho con.

Tô Thanh Gia chưa từng oán giận cha mẹ, cho dù kiếp trước cô phải phiêu bạt qua năm tháng. Khi còn nhỏ cô từng hâm mộ mấy bạn cùng lớp có ba ba ma ma làm bạn, khi đi học ở bên Anh, cô cũng mong muốn một bên cạnh chắn gió cho mình, sau khi độc lập định cư, cô từng lén rơi nước mắt.

Mỗi ngày ăn cần thăm hỏi, cô đều có thể cảm nhận được sự không nỡ của cha mẹ. Rất nhiều lần không được như ý, bọn họ càng khổ sở hơn cô.

Đương nhiên, cô không dám khóc trong điện thoại cũng vì một nguyên nhân khác, nếu cô khóc, Minh Linh sẽ khóc lợi hại hơn. Nước ngập Kim Sơn* cũng không phải nói quá.

*Trích từ truyện Thanh Xà - Bạch Xà, Bạch Tố Trinh và Thanh Xà dâng nước ngập chùa Kim Sơn.

Minh Linh:.....

Mấy ngày trước, ông bà ngoại đều từ Madrid đến đây. Là một người Trung Quốc căn chính miêu hồng*, được rồi, bây giờ nhập quốc tịch Tây Ban Nha, Minh Úc rất thương đứa cháu gái nói năng ngọt ngào này.

*Con cháu xuất thân trong gia đình cách mạng

À không, gần đây, Tô Thanh Gia làm ra vẻ bán manh* chơi đùa khiến bọn họ thoải mái cười to, lại còn kể chuyện cười khi chơi đàn dương cầm, Tô Thanh Gia chu môi bán tiếng cười dễ như trở bàn tay.

*Bán manh: Tung mồi, tỏ vẻ dễ thương

Thật ra cô cũng biết Carlos không muốn tiếp xúc nhiều với người ngoài, nội tâm của cậu khóa rất kín, nhưng một khi cậu đã gật đầu với bạn thì sẽ móc tìm móc phổi ra đối xử tốt với bạn. Tô Thanh Gia muốn tìm cơ hội để thay đổi sự quái gở trong cậu, nhưng muốn thực hiện lại cực kỳ gian nan.

Dưới sự sắp xếp của Minh Linh và Sonia, ngôi biệt thự nhỏ càng trở nên ấm áp hơn, Minh Úc còn tự mình làm cát giấy, tay nghề của ông ngoại rất tuyệt, cắt tới tận mười hai con giáp, hơn nữa còn có chữ "Phúc" hi hi đương đương được dán trên cửa sổ.

Kiến trúc Tây Ban Nha là pha lê khắc hoa văn đủ màu lãng mạn, bây giờ lại được kết hợp với song cửa sổ truyền thống, vậy mà thoát nhìn cũng rất ăn khớp.

Mấy người cậu của Tô Thanh Gia đưa con cái đến, sau khi sống lại, đây là lần đầu tiên cô gặp anh họ chị họ của mình, ngũ quan của bọn họ hơi giống người phương Tây, đường nét lập thể (ba chiều) sâu sắc, nhưng tổng thể cũng không phụ lòng gen tốt chất lượng của Minh Úc, bọn họ nói được vài câu bằng tiếng Trung Quốc, nghe hiểu được tiếng phổ thông.

Lưu Mộng Nhã, Thiên Nga Trắng và mấy đứa trẻ khác ở Lãnh sự quán cũng tới. Dốc sức vì Trung Quốc ở nơi đất khách quê người, có thể thấu hiểu được tình cảm người đồng hương, nói một cách tương tự, nơi này sẽ cho bạn một chút cảm giác thân thiết, ít nhất bạn không phải ở một mình.

Mấy chú ở Lãnh sự quán tặng rất nhiều quà, Tô Thanh Gia cảm ơn họ, ừm, nhiều quá, đều không thể bỏ xuống được.

Tô Thanh Gia là vai chính trong ngày hôm nay, cực kỳ mệt nhưng cũng rất vui vẻ. Lúc cô đang ăn bánh kem, Minh Linh bỗng đi tới: "Bảo bối, bên ngoài có người tìm con, là một cậu bé tóc vàng cực kỳ đẹp trai, là Carlos sao?"

Suýt chút nữa Tô Thanh Gia đã vui cả người mình vào bánh kem, cô vội vàng nuốt bánh kem xuống: "Con đi xem thử, hy vọng là anh ấy."

"Nhớ mặc áo khoác đó Bella." Minh Linh cầm lấy chén đĩa của con gái.

"Con biết rồi." Tô Thanh Gia mặc váy công chúa, trong nhà ấm áp cũng không lạnh lẽo nhưng bên ngoài còn đang mưa.

Cô khoác áo choàng lông, cầm dù đi ra cửa.

Carlos cầm dù đứng ngoài cửa, vừa thấy Tô Thanh Gia, đôi mắt cậu lập tức sáng lên, trong đêm càng trở nên rạng rỡ.

"Carlos?" Tô Thanh Gia rất vui: "Anh đến rồi ư, mau vào trong đi. Không phải anh nói sẽ không đến sao?" Tô Thanh Gia trêu ghẹo.

Carlos lắc đầu: "Anh chỉ đến tặng quà cho em, tặng xong anh trở về ngay." Cậu hy vọng có thể ở một mình với cô, không phải ở cùng nhiều người như vậy, nhưng Bella và cậu không giống nhau, cô phải đi đến người nhà của mình.

Cậu lấy một chiếc hộp ra từ trong lồng ngực, chiếc hộp được gói trong chú công màu lam kính điện (có thể là hình in trên giấy gói), độc đáo mỹ lệ.

"Tặng em đó Bella, mau mở ra xem đi." Carlos mỉm cười với cô, đôi mắt màu xanh xám trông như những ngôi sao.

Tô Thanh Gia gạt gạt đầu, cẩn thận mở gói quà, mở chiếc hộp màu trắng ra, bên trong là chiếc lắc tay đính ngọc trai rất nhỏ nhưng tuyệt đẹp, thủ công tinh xảo.

Carlos rất muốn vò đầu nhưng lại không được, cậu mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Bella, anh... anh có thể đeo nó cho em không?"

Tô Thanh Gia vươn cánh tay trắng nõn nhỏ, cuộn tay áo lên, để lộ cổ tay đẹp đẽ: "Có thể chứ, đẹp quá đi, đeo vào chắc chắn rất đẹp."

Nhìn cậu bé cẩn thận đeo lắc tay cho mình, đáy lòng cô vừa mừng vừa thương, bây giờ cậu đã cao hơn cô một cái đầu, cô không thể nhìn thấy tóc trên đỉnh đầu cậu nữa rồi.

Lắc tay được thiết kế dạng vòng, cổ tay Tô Thanh Gia như cánh bướm tinh tế động lòng người, Carlos sợ mình sẽ bẻ gãy nó, cậu nhẹ nhàng đeo lắc tay cho cô: "Đeo xong rồi, đẹp lắm em."

Không đợi Tô Thanh Gia nói chuyện, Carlos tiến lên ôm lấy cô: "Bella, sinh nhật vui vẻ, chúc em khỏe mạnh vui vẻ."

Sau đó, sau đó cậu cầm dù chạy đi.

Tô Thanh Gia nhìn chiếc lắc tay, phần dây xích tinh tế quấn quanh đường cong nơi cổ tay càng thêm tuyệt đẹp, viên ngọc trai điểm xuyết hết như một giọt nước đáng yêu.

Nhưng ngay sau đó, cô đã thả tay áo xuống và che lại.

Mở lòng bàn tay ra, bên trong còn có một tấm thiệp chúc mừng in hoa hồng nhỏ. Lúc Carlos chạy đi đã nhét vào tay cô.

"Em giống như ngọc trai vậy."

-- Carlos

----- Tác giả có chuyện muốn nói:

Carlos: Mỗi lần em đeo lắc tay sẽ nhớ đến anh.

Tô Thanh gia:... Ha ha.

Carlos: Em cười, em cười rồi, mau hôn anh một cái đi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

Edit: Thu Lệ

Mưa vẫn đang rơi, Minh Linh bung khay bánh kem tới, bơ mịn màng và bánh kem trộn lẫn vào nhau khiến nụ vị giác(*) hưởng thụ tuyệt diệu.

(*): Khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

“Bảo bối, Carlos đâu? Sao mới đó mà đã không thấy tăm hơi, còn chưa ăn bánh kem mà.” Minh Linh quan sát màn mưa bên ngoài, “Sao mưa lớn như vậy mà không giữ cậu ấy ở lại chơi.”

Tô Thanh Gia hồi phục tinh thần lại trừ trong suy nghĩ, cô che kín cái hộp, “Carlos đi rồi ạ, buổi tối anh ấy còn có việc.” Thấy Minh Linh còn muốn nói gì đó, Tô Thanh Gia vội chạy tới đẩy lưng Minh Linh, “Ồi chào, mommy đại mỹ nhân của con, mẹ mau vào đi không có việc gì đâu. Bánh kem này con ăn thế anh ấy, cũng giống nhau cả thôi.”

Minh Linh đành phải thôi.

Hơn 9 giờ, khách mời đều đi cả rồi, Tô Thanh Gia giúp đỡ dọn dẹp phòng khách một chút rồi trở về phòng.

Cô vẫn chưa mở những món quà khác ra, sợi lắc quần trên cổ tay hơi hơi nóng lên.

Đối với cô mà nói, đây là một chiếc lắc tay đơn giản, lấy một tác phẩm thiết kế sao chép phong cách mà đeo trên tay của con gái của một vị Quan ngoại giao sẽ bị người ta cười nhạo, thậm chí là không tôn trọng với bản gốc của nhà thiết kế.

Nhưng đối với đối Carlos, đây là một món quà đắt giá và tràn đầy thật lòng, cậu chạy đến bất chấp mưa to, thật cẩn thận mà ôm nó trong lòng ngực, không để nó bị nước mưa dính vào một xú nào.

Có thể vì để tích cóp đủ tiền, ngoại trừ báo bóng đá mà cậu thích, ngoại trừ đồng phục bóng đá phải mua hoặc ngoại trừ rất nhiều d.đ;l/q"đ rất nhiều, cuối cùng Carlos đã xem món quà này trở thành trân bảo mà đưa đến trước mặt cô, chỉ vì một cái mỉm cười của cô.

Cậu không hiểu thiết kế, chỉ biết chiếc lắc này rất xinh đẹp mà thôi.

Nhưng cô đã có quá nhiều lắc tay xinh đẹp, mỗi một cái đều rất quý báu, gia cảnh tốt đẹp khiến cô hưởng thụ cuộc sống xa xỉ trong mắt người thường.

Lần này, bà ngoại Sonia tặng cho cô một chiếc vòng cổ trân châu, có viên kim cương thật nhỏ tô điểm thêm, vỏ hộp màu lam của nhãn hiệu Tiffany bao lấy món quà xinh đẹp. Chiếc lắc tay mà Carlos tặng ngay cả một con số lẻ của nó cũng không bằng.

Nhưng cô lại cảm thấy rất quý báu.

Đột nhiên cô hiểu rõ ý nghĩa của một câu nói mà cô đã từng xem rất lâu rồi —— đối với thế giới bạn chỉ là một người bình thường, nhưng đối người nào đó bạn sẽ là toàn bộ thế giới của người ta.

Tô Thanh Gia cảm thấy hốc mắt có hơi ướt, nước mắt mặn mặn lăn xuống khóe miệng.

Thiếu niên này đã mở cả tim mình ra cho cô xem, trên trái tim lạnh băng hoang tàn vắng vẻ của cậu đã nở ra một đóa hoa.

*

Ở Barcelona, thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái mà gió mùa hạ đã thổi đến lần nữa, bức tượng đồng Columbus đối diện tượng thánh nhà thờ lớn, chung cư Casa Batllo tiếp tục ghi lại chuyện xưa Đồ Long.

Tô Thanh Gia đánh Piano có chút mê mang.

Sau khi sống lại dường như tất cả mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ bất ngờ quen biết với cậu nhóc tóc vàng thì chính là cây Piano cầm trước mặt này.

Đời trước, Piano chỉ là một sở trường đặc biệt giống như của tụi trẻ con đời sau vậy, ai ra ngoài mà không mang theo một môn nhạc cụ? Piano chỉ là một môn bình thường, cô cũng không coi Piano là chuyện quan trọng, chẳng qua khi nào rảnh rỗi thì đánh đánh giải trí mà thôi. Cô vẫn thích cuộc sống tự do tự tại hơn, bằng không cũng sẽ không đi làm một tay bút tự do.

Nhưng đời này, dưới sự dẫn đường của Minh Linh, đột nhiên cô cảm thấy mê mang. Cô thích Piano sao? Sau này cô muốn phát triển trên lĩnh vực này sao? Sau này cô sẽ đi trên con đường như thế nào?

Cô không phải là một đứa bé thật sự, nhìn Carlos vì ước mơ bóng đá mà cố gắng phấn đấu, cô bỗng nhiên phát hiện bản thân cần bắt đầu suy xét những việc này.

Có kinh nghiệm phong phú của đời trước, cô quả thực có thể bỏ đi đường vòng ở một số phương diện nào đó, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô sẽ biết bản thân mình sẽ đi trên con đường nào.

Trong cuộc đời có quá nhiều lựa chọn, tựa như Forrest Gump(*) đã từng nói, bạn mãi mãi không biết được viên chocolate tiếp theo sẽ có mùi vị gì.

(*): Forrest Gump là một bộ phim của điện ảnh Hoa Kỳ về cuộc đời của Forrest Gump, một người có chỉ số IQ là 75. Nội dung của bộ phim trải dài xuyên suốt một thời kỳ lịch sử của nước Mỹ.

Tô Thanh Gia bực bội mà gõ gõ Piano, chu cái miệng nhỏ bé lên nằm úp sấp xuống.

“Bảo bối, làm sao vậy? Rất mệt sao?” Minh Linh chạy tới vuốt vuốt mái tóc mềm mại của con gái. “Có chỗ nào không thoải mái sao? Mau nói cho mẹ nghe.”

Tô Thanh Gia cắn môi dưới ngẩng đầu lên, trong đôi mắt ngập nước tất cả đều là hoang mang: “Mẹ, vì sao lúc trước mẹ lại học Piano ạ?” Cô muốn tìm kiếm đáp án từ mẹ.

Minh Linh không nghĩ tới Tô Thanh Gia sẽ hỏi cái này, cô suy tư một chút, nói: “Lần đầu tiên mẹ học Piano là bởi vì giáo viên lễ nghi yêu cầu phải học, nếu không sẽ đánh vào lòng bàn tay của mẹ.” Minh Linh lâm vào hồi ức, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu con gái, “Khi đó giáo viên lễ nghi mà ông d/d;l;q;d ngoại con mời về rất hung dữ, đến bây giờ mẹ vẫn còn nhớ rất rõ bà ấy đánh người đầu biết bao nhiêu đấy, học Piano là môn bắt buộc, lúc ấy mẹ cùng học với hai anh trai, bởi vì mẹ nhỏ nên đánh kém cỏi nhất.”

“Vậy tại sao sau này mẹ lại thích Piano thế?” Trong trí nhớ của Tô Thanh Gia, Minh Linh thích mua rất nhiều rất nhiều đĩa nhạc cổ điển, chỉ cần có cô ở nhà thì tiếng đàn du dương cũng sẽ không ngừng lại, từng nốt nhạc chui vào lỗ tai mỗi người.

Minh Linh cúi đầu mỉm cười, cô cười đến thật xinh đẹp, nhiều năm trôi qua đã lấy đi thanh xuân của cô, nhưng khi cô cười rộ lên vẫn giống như trong bức ảnh “Dàn nhạc hoa”: “Sau đó mẹ từ từ trưởng thành, có một lần trường học kỷ niệm ngày thành lập trường, mẹ xung phong nhận biểu diễn Piano, lúc cúi người chào mẹ nhận được một bó hoa đầu tiên trong cuộc đời, sau đó mẹ cảm thấy đàn Piano rất tốt, tuy rằng khi đánh mẹ cũng căng thẳng muốn chết, còn đánh sai âm nữa.”

“Sau đó từ từ càng học tập mẹ càng ngày càng thích Piano, môn nhạc cụ vua có sức hấp dẫn được mọi người chinh phục, chỉ cần con để tâm cảm thụ.” Minh Linh gõ gõ phím trắng đen, “Bella, mẹ cũng không bắt buộc con đi trên con đường Piano này, mẹ để con học chỉ hy vọng sau này khi con đi về phía trước thì sẽ có thêm sự lựa chọn có thêm một sở trường đặc biệt hơn người khác. Mẹ chỉ hy vọng, con có thể vui vui vẻ vẻ, như vậy là được rồi.”

“Vậy mẹ cảm thấy đối với mẹ, Piano là gì?” Tô Thanh Gia hỏi.

Minh Linh nhíu mày, lại cắn cắn khóe miệng, cuối cùng trịnh trọng nói: “Là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mẹ. Bella, đối với mẹ nó không chỉ là công cụ mưu sinh, là thời thơ ấu và tất cả thanh xuân hòa chung vào nhau mà nó còn là hồi ức của mẹ.” Minh Linh lại lộ ra tươi cười rức rở âm áp, hơi có chút ngọt ngào, “Còn có, nếu mẹ không học Piano, không đi trên con đường này thì mẹ cũng sẽ không đến Trung Quốc cùng với đoàn Hòa nhạc rồi gặp được ba con thì cũng sẽ không có con. Con có thể hiểu không?”

Tô Thanh Gia gật gù đầu, lại nghĩ đến cái gì, nghịch ngợm hỏi: “Mẹ, mẹ xác định nhận được hoa là bởi vì đánh Piano hay mà không phải do mẹ xinh đẹp?”

Minh Linh: .....

Nhìn về mặt quần bách trốn tránh của mẹ, Tô Thanh Gia lướt qua thang âm, thật ra học Piano cũng không tồi nha, cô cũng thích môn nhạc cụ này sẽ mang tới cho cô một bước đệm quan trọng trong cuộc đời.

*

Trải qua sự quấy nhiễu liều mạng và một loạt kiểm tra, Tô Thanh Gia được cho phép lên thẳng lớp 6, cô vui vẻ đến nỗi điên mất rồi, hoàn toàn không rảnh quan tâm đến thực nữ ưu nhã. Cuối cùng muốn rời khỏi lớp 6 chỉ biết tính thêm phép trừ để lên cấp hai giải toán tổng hợp, một thạc sĩ Cambridge như cô cũng xem như bước ra một bước to đấy.

Mà đối mặt với bạn học Lưu Mộng Nhã lưu luyến không rời, cô thể hiện đầu đón đỡ dúi, tỏ vẻ thật ra cô cũng không muốn rời xa cậu, tớ cũng muốn ở bên cạnh cậu mãi đến khi núi không còn sườn, trời đất hòa thành một, nhưng người lớn phải làm gãy đánh uyên ương, cô cũng thật sự không có cách nào. Chỉ có điều người bạn nhỏ cậu vẫn có thể thường đến lớp 6 gặp tớ, ha ha ha.

Sau đó, cô yên lặng đổi cặp sách mini thành một cái thanh lịch.

Trời ạ, bạn có biết để mang một cái cặp sách mini thì bà đi quai gờ cần có bao nhiêu dũng khí không?

Carlos đang tiến hành huấn luyện, kỹ thuật khống chế bóng ngày càng hoàn mỹ khiến cho cậu trở thành nhân vật thiên tài phong cách của La Masia, kỹ thuật đá bóng và khuôn mặt của cậu đều xuất sắc như nhau.

Cậu nghiêm túc chấp hành yêu cầu huấn luyện của huấn luyện viên, rèn luyện phẩm chất mỗi một hạng, mỗi lần kiểm tra sức khỏe, cậu luôn khiêm tốn hỏi thăm số liệu với huấn luyện viên và đội y tế.

Thành tích đo lường 50m bị cậu đổi mới rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn đang không ngừng đột phá.

Tất cả mọi người đều thấy được nỗ lực của cậu.

Carlos không giống như mấy đứa trẻ cấp dưới, xem huấn luyện như một chuyện vặt vãnh, lúc nào cũng tìm cách trốn đi, cũng không giống với một số học sinh cấp trên, ngoài giờ huấn luyện không có việc gì thì đánh nhau khắp nơi.

Mỗi ngày cậu đều rất nỗ lực học tập, bất kể là trường học hay La Masia, cậu đều cho ra bài thi hoàn mỹ nhất.

Cậu tự nói với chính mình, cậu phải làm một người xứng đôi với Bella, nhưng muốn đạt được mục tiêu này, ngoại trừ bóng đá ra thì cậu không còn con đường nào khác có thể đi.

Cậu biết, sau khi khai giảng học kỳ, Bella sẽ nhảy đến lớp 6 cùng khối với cậu, chỉ có nỗ lực cậu mới có thể không bị cô bỏ lại phía sau.

Cuối tuần này, cậu phải đá một trận đấu đối kháng, nếu thành tích không tồi thì cậu sẽ được gia nhập vào đội U14. Thành tích này không phải đối kháng thắng bại hai bên, mà trong trận bóng này cậu có thể phát huy bao nhiêu tác dụng.

Carlos đánh bóng lên thật cao, một cú đánh đầu hoàn mỹ.

Rất nhanh đã đến thứ Bảy, trên thảm cỏ nhân tạo của La Masia đã vây quanh rất nhiều người từ sớm, huấn luyện viên chia bọn họ làm hai đội, một đội màu Vàng, một đội màu Đỏ.

Carlos chọn số 3, đá tiền vệ cánh.

“Carlos cố lên! Carlos cố lên!” Tô Thanh Gia ở ngoài sân hô to, Carlos hy vọng Bella có thể chứng kiến cậu vùng dậy, cậu muốn biểu diễn sự mạnh mẽ của cậu với Bella.

Cậu nhìn nhìn bên ngoài, nặng nề mà gật đầu.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu. Về mặt của Carlos trở nên vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt màu xám xanh lưu ý chặt chẽ nhất cử nhất động trên sân, vì trận thi đấu này mà cậu đã huấn luyện nửa năm, cậu nhất định sẽ biểu diễn kỹ thuật đá bóng của cậu với tất cả mọi người.

Vậy mà sau khi trận đấu bắt đầu năm phút, Carlos chỉ chạy ở khu trung vệ, trên sân bóng cậu không có cảm giác tồn tại chút nào, dẫu cậu không nghĩ ngợi một giây phút nào, nhưng quả bóng là tiêu điểm vận động, trước sau vẫn không giao nhau với cậu.

Không có ai chuyền bóng cho cậu.

Mười phút sau, huấn luyện viên đề nghị tạm dừng triệu tập đội Vàng lại, đội Đỏ tự động điều chỉnh.

“Các em là cùng một đội, vì sao không chuyền bóng cho số 3?” Bernar Jess trực tiếp hỏi thẳng, ông thật tức giận, vị huấn luyện viên ôn hòa này rất ít khi tức giận.

Đội viên U14 cúi đầu không nói gì.

“Trong trận thi đấu tiếp theo, tôi không hy vọng như thế này, đội của các em là mười một cầu thủ chứ không phải mười!” Bernar Jess hung hăng ném áo khoác xuống ghế, “Carlos, chính em tự giải quyết!”

Carlos nhìn những cầu thủ này một chút, nơi này không có lúc nào là không tồn tại cạnh tranh, cậu biết vì sao bọn họ không chuyền bóng cho cậu, không có ai hy vọng một cầu thủ thiên tài sẽ giẫm lên bản thân mình để đi lên.

Carlos ngẩng đầu, cắn răng không nói gì hết.

Trận đấu lại bắt đầu một lần nữa, Carlos bắt đầu hoạt động, lần này cậu chỉ chú ý đến khuyết điểm của đội Đỏ. Cuối cùng cậu cũng tranh bóng thành công.

Dựa vào tốc độ hơn người, thân hình và sức lực mạnh mẽ để tấn công từ xa, cuối cùng sút vào gôn.

Cậu giống như ngọn lửa đang bốc cháy, không ai có thể ngăn cản cậu.

Trọng tài thổi còi lên, công nhận đội Vàng 1:0.

Carlos quay đầu lại mỉm cười với khán đài, sau đó lại dựng ngón giữa với những thành viên đội Vàng đang đi tới.

————— Tác giả có lời muốn nói:

Tô Tình Khang: Nghe nói có người tặng hoa cho em? Nghe nói chính điều này đã kích thích lòng nhiệt tình học Piano của em?

Minh linh: Không có, không thể nào.

Tô Tình Khang: Cậu ta có ta đẹp trai không?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Bóng đá là môn thể thao phổ biến nhất trên toàn thế giới, nó đã dùng sức hấp dẫn của mình để vượt qua những rào cản trong lịch sử, không ngừng làm phong phú và hoàn thiện bản thân; môn thể thao này không những là cả một cuộc đối đầu về thể chất mà còn đấu trí với nhau, chẳng những nhấn mạnh năng lực cá nhân mà còn làm nổi bật sự gắn kết của cả tập thể.

Carlos một đao đến gặp*, cậu mở rộng phạm vi chạy từ hàng tiền vệ ra toàn bộ khu vực, không ai chuyển bóng cho cậu thì cậu tự cướp lấy, không ai giúp cậu chống đỡ thì cậu tự mình xông lên, đám người thuộc đội Vàng đó, cậu không cần đâu!

*Một đao đến gặp (Đon đao phó hội) -> Điển tích từ Tam quốc diễn nghĩa: Tôn Quyền muốn lấy lại Kinh châu, Lỗ Túc bày mưu dụ Quan Vũ đến gặp ở Lục Khẩu và cho phục binh, nếu ông không đồng ý trả Kinh châu thì sẽ giết chết. Nhưng vì Quan Vũ quá uy dũng, vừa thủ thanh long đao trong tay, vừa nắm lấy Lỗ Túc khiến quân Ngô không thể động thủ. Quan Vũ trở về an toàn --> Carlos một mình lao tới.

Hai đội Vàng - Đỏ giằng co nửa tiếng thi đấu, cuối cùng Carlos đã ghi một bàn thắng phá vỡ cục diện.

Bầu trời Barcelona xanh thắm một cách hiếm thấy, quang đăng không mây, mái tóc vàng của Carlos được nắng hun nóng, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Chân mày lười mác của cậu nhướng lên, đáy mắt chứa đầy sự khinh thường xen lẫn cái lạnh như băng, nét cười còn vương trên khuôn mặt thanh tú, thế nhưng ngón giữa dựng thẳng kia lại khiến tất cả thành viên thuộc đội Vàng không tài nào tán thưởng vị tướng nhỏ tóc vàng này được –

Cậu thông báo với những người đồng đội mặc đồng phục giống mình rằng, không có các người, tôi sẽ càng giỏi hơn!

Những thành viên thuộc đội Vàng bị chọc giận liền xông lên phía trước: "Rút ngón tay của mày lại nhé!"

"Thằng khốn kiếp, đừng nghĩ cả đội tao không dám đánh mày!"

"Cút về Cô Nhi viện của mày đi, đừng tới La Masia nữa! U14 bọn tao không chào đón mày đâu!"

"....."

Carlos không hề đáp lại lời bọn họ. Nghe mấy tiếng la hét ấy, cậu duỗi tay ra rồi lắc lư trước mặt các cầu thủ đội Vàng, sau đó xoay ngón giữa lại rồi chỉ thẳng xuống đất.

Mười cầu thủ thuộc đội Vàng đã hoàn toàn bị chọc giận, bọn họ vung nắm đấm, nổi giận đùng đùng vây lấy Carlos.

Trọng tài không ngừng huýt còi, tiếng còi sắc bén tựa như cắt ngang đường chân trời.

Thẻ vàng của trọng tài bị giẫm trên đất, không ai để ý tới ông cả.

Bernar Jess vọt vào giữa sân, Tô Thanh Gia cũng đi theo, cô thật sự lo lắng, sợ rằng Carlos sẽ bị thương.

"Mẹ nó mấy cậu đang làm cái quái gì vậy?! Há? Từng người một đang làm cái khi gì thế?!" Bernar Jess giận dữ kêu lên: "Bản thân các cậu là một đội, muốn đánh nhau phải không? Tương lai các cậu, La Masia dạy các cậu đánh nhau sao? Há?!"

"Đây là trận đấu mà các cậu muốn cho tôi xem ư? Đúng là shit! Không chuyển bóng cho đồng đội mình, đầu óc các cậu bị bệnh à? Cô lập người ta, các cậu thích quá nhỉ!" Bernar Jess lấy thẻ đỏ từ túi trọng tài ra.

"Về phần cậu, Carlos, tôi thừa nhận, một mình cậu phá vỡ cục diện rất lợi hại, nhưng tôi cực kỳ không hài lòng! Bây giờ ngay lập tức, tức khắc tới phòng thay đồ úp mặt vào tường cho tôi!" Trong cơn giận dữ, vị huấn luyện này đã vứt thẻ đỏ vào mặt Carlos bằng lực rất mạnh

"Bây giờ tôi tuyên bố trận đấu này kết thúc, ti số hòa! Carlos, tôi bác bỏ lời thỉnh cầu của cậu, cậu không hợp với U14!" Bernar Jess xoay người đi tới phòng thay đồ: "Giờ thì tất cả mọi người, trừ Carlos, qua bên này tập hợp!"

Trên mặt Carlos có vết màu đỏ do bị ném thẻ, cậu cắn chặt hàm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm có thể thấy rõ những đốt ngón tay màu trắng; ban đầu cậu vốn ngẩng lên, bây giờ lại hơi cúi xuống, cổ hết sức kìm nén cơn giận.

Tô Thanh Gia bước lên phía trước, nghe thấy hơi thở nặng nề của cậu, đây là lần đầu tiên cô thấy cậu luống cuống như vậy: "Carlos, anh ổn chứ?"

Carlos nghe vậy liền ngừng đầu, Tô Thanh Gia thấy hốc mắt cậu đỏ hoe, cặp mắt xám đặc tựa như mưa to sắp kéo đến, mây đen bao phủ cả bầu trời xanh thẫm.

"Carlos, anh nghe em nói, đừng nóng giận cũng đừng quá gấp." Tô Thanh Gia bị đánh về cậu làm cho sợ hãi, cô sợ Carlos sẽ mất kìm chế nên bắt đầu tìm đề tài để nói: "Biểu hiện của anh thật sự rất tuyệt. Carlos à, hôm nay em rất vui khi nhìn thấy anh ghi bàn, anh thật sự làm em ngạc nhiên đấy. À đúng rồi, em tin chắc không bao lâu nữa anh sẽ trở thành siêu sao, Carlos, đến lúc đó em sẽ lấy làm vinh dự vì anh, anh..."

Carlos nhắm mắt, vẻ mặt cậu trở nên bình tĩnh, hàng mi gần như chỉ đợi đến lúc là run. Dưới ánh nắng mặt trời, dấu đỏ trên mặt cậu càng ngày càng sậm, cậu xoay người nhặt tấm thẻ dưới đất lên và nói với Tô Thanh Gia: "Anh không sao đâu, em đừng lo lắng, em về trước đi, hôm nay anh không thể đưa em về được, anh phải úp mặt vào tường rồi."

Giọng điệu của cậu rất bình thản, hoàn toàn không giống ngày thường. Cậu bình tĩnh một cách đáng sợ.

Tô Thanh Gia còn muốn nói gì đó, nhưng lần này Carlos không quay đầu lại nữa mà đi thẳng về phía phòng thay đồ.

Tô Thanh Gia ôm nỗi lo lắng trong lòng về nhà.

Dọc đường về, trong đầu cô chỉ nghĩ tới cặp mắt màu xám của Carlos, cặp mắt ấy tràn đầy sự lạnh băng.

Sau khi trở về, Minh Linh báo với Tô Thanh Gia rằng giám đốc Rexach gọi điện thoại tới nói cho cô biết, Carlos dặn mấy ngày kế tiếp cô không cần phải tới La Masia, cậu muốn chuyên tâm huấn luyện.

Tô Thanh Gia ở nhà đợi ba ngày, sự lo lắng càng tăng thêm một chút, đến buổi sáng ngày thứ tư, cô ngồi yên trên giường một hồi lâu, quyết định xin phép nhà trường để tới La Masia một chuyến.

Mấy đêm nay, cô luôn nằm mơ thấy một giấc mộng, trong mộng Barcelona đổ cơn mưa to chưa từng thấy từ trước đến nay, bầu trời âm u mịt mù không tan, mỗi một đường phố đều bị nước dâng rất cao, đại lộ La Rambla lại bị ngập bởi bùn lầy, cô cảm ô đi trên đường, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

Carlos vẫn luôn chờ cô trước trạm xe bus ở cửa Cô Nhi viện, nước đã dâng đến tận cổ cậu, cậu mở to đôi mắt màu xám tràn đầy tuyệt vọng.

Thế nhưng, mỗi một lần cô sắp chạm được vào cậu, nước mưa đã bao phủ lấy cậu rồi, cô đành nhìn cậu ngập trong nước và mấp máy môi với mình, cậu đang nói: "Adios" (vĩnh biệt).

Mỗi lần như vậy, Tô Thanh Gia đều bị những lời ấy làm cho bưng bít. Barcelona trong giấc mộng của cô đã không còn ánh dương tươi đẹp, chỉ có nước dâng đầy trời. Cả thành phố vô cùng yên tĩnh nhưng cũng rất ồn ào âm ỉ bởi những tiếng động lớn, tiếng mưa rơi che trời lấp đất.

Cô cần phải đến thăm Carlos.

Minh Linh là một người mẹ chu đáo, cô đã nhìn ra mấy ngày nay Tô Thanh Gia vì chuyện của Carlos mà đứng ngồi không yên, thấy rõ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con gái đã gầy đi một chút rồi. Cô giúp Tô Thanh Gia xin phép, đồng thời bảo con có thể về nhà trễ.

Đến La Masia, Tô Thanh Gia cố hết sức tìm kiếm bóng hình Carlos ở sân bóng, nhưng sau khi chạy đi chạy lại ba bốn lần ở sân thể dục, cô vẫn không thấy mái tóc vàng óng ả kia.

"Em đang tìm nhóc Tóc Vàng à?" Oleguer hỏi với vẻ không hề hoạt bát hấp tấp như ngày xưa, cậu hơi im lặng: "Cậu ấy đã bốn ngày không tới tập luyện rồi, mỗi ngày cậu ấy đều ra cửa sớm, nghe nói sau đó trở về rất khuya, không ai biết cậu ấy đi đâu cả."

Oleguer dùng lực nhẹ đá bóng: "Hôm qua anh chào hỏi với cậu ấy, cậu ấy không thêm đề tới anh, cả người, cả người..." Cậu suy nghĩ, tìm từ ngữ thích hợp: "Đúng vậy, hết như cái xác không hồn, giống như không còn tinh thần luôn ấy."

"Nhóm huấn luyện nói sao ạ?" Tô Thanh Gia nghe vậy, cõi lòng càng trầm xuống.

Về mặt Oleguer hơi buồn rầu, giậm chân ngay tại chỗ: "Ôi, nói thật với em, hình như nhóm huấn luyện viên đang thương lượng với giám đốc, tạm dừng việc tập trung đào tạo cho Carlos, bọn họ..." Cậu nhìn sắc mặt Tô Thanh Gia một chút: "Có khả năng bọn họ sẽ vứt bỏ Carlos. Ày, nguyên nhân cụ thể thì anh không biết, ôi, nếu em tìm được nhóc Tóc Vàng thì khuyên cậu ấy đi, cậu ấy chỉ nghe em thôi."

Tô Thanh Gia gạt mình, nói lời cảm ơn với Oleguer.

Tại sao lại như vậy? Cõi lòng Tô Thanh Gia giống như bị bao phủ bởi cơn mưa to trong giấc mộng ấy cùng Carlos.

Tô Thanh Gia miễn cưỡng bình ổn lại tâm tình, cô muốn bình tĩnh, muốn tìm ra nguyên nhân thật sự: "Anh ơi, anh có biết huấn luyện viên Bernar Jess ở đâu không?"

"Biết, em đi theo anh nhé." Oleguer không ngờ cô lại hỏi huấn luyện viên ở đâu, cậu hơi sốt ruột: "Này, nếu gặp huấn luyện rồi em không được khóc nhá, cũng... cũng đừng nói là anh dẫn em tới đó, nếu không anh sẽ bị huấn luyện rất thảm."

"Được, em sẽ không như thế đâu, em chỉ muốn nghe xem tình trạng của anh Carlos. Thật đấy, em đảm bảo." Tô Thanh Gia nói.

Oleguer vừa nhiệt thành vừa ngây thơ đã đưa Tô Thanh Gia đến bên ngoài văn phòng của Bernar Jess: “Tối rồi, ở đây nè, tự em gõ cửa vào nha. Anh đi tập luyện đây.” Cậu bổ sung thêm: “Nhớ rõ, đừng nói là anh đưa em tới nha, nhớ chưa? Cần thận lần sau anh đánh bạn trai em luôn đấy.”

Tô Thanh Gia bỏ lại một ánh nhìn cho Oleguer: “Dạ, em nhớ rồi.”

Oleguer nhận được ánh mắt ấy, cậu chạy đi, dọc đường vẫn luôn suy nghĩ em gái nhỏ này có ý gì, tại sao cậu nhìn mà chẳng hiểu gì nhỉ? Cô quả là giống bạn trai mình, ánh mắt rất biết diễn.

Tô Thanh Gia gõ cửa, sau khi nghe tiếng đáp lại, cô sửa sang quần áo một chút rồi đẩy cửa ra bước vào.

“Xin chào huấn luyện viên Bernar Jess, cháu là Bella. Không biết ngài còn nhớ cháu không ạ?”

Đương nhiên là Bernar Jess có ấn tượng sâu đậm với cô bé vì sinh nhật của Carlos mà xin phép ông, hơn nữa mấy hôm trước ông còn gặp cô trên sân thi đấu đôi kháng. Bernar Jess gật đầu nói: “Tôi nhớ chứ, cháu là bạn của Carlos. Mời cháu ngồi. Muốn uống chút gì không? Nước, sữa bò hay nước trái cây?”

Tô Thanh Gia xua xua tay, nhìn ông: “Không cần đâu ạ, cảm ơn ngài. Cháu nghĩ hẳn là ngài biết mục đích cháu đến đây, vậy cháu sẽ vào thẳng vấn đề, cháu muốn biết cái nhìn của ngài về Carlos.”

Bernar Jess thờ dãi, giọng điệu có hơi tiếc nuối: “Bella, Carlos thật sự rất có thiên phú, rất tuyệt, nếu tập trung bồi dưỡng, cậu ấy sẽ là thể hệ siêu sao mới của Barca...”

“Vậy thì tại sao không tiếp tục tập trung bồi dưỡng cậu ấy nữa ạ?” Tô Thanh Gia cắt ngang lời ông.

“Đây là quyết định của cấp trên, kết quả thảo luận của tất cả chúng tôi.”

“Các ngài thảo luận là có thể quyết định tương lai Carlos, quyết định cả đời anh ấy sao?” Tô Thanh Gia chất vấn, giọng nói của cô khá sắc bén, con giận không kìm chế được mà trào ra khỏi lồng ngực.

Bernar Jess rút một phần tài liệu từ trong ngăn tủ ra: “Lần thi đấu đôi kháng này cháu cũng thấy rồi đấy, cậu ấy hoàn toàn không có khả năng hòa nhập với tập thể, đối với một vận động viên trong ngành chơi môn thể thao tập thể này thì đây là vết thương trí mạng, cháu hiểu chứ?”

Hơn một năm qua, chúng tôi vẫn luôn đặc biệt để ý cậu ấy, kể từ khi tới La Masia cho đến nay, cậu ấy luôn đi về một mình, không nói thêm lời nào với ai, cậu ấy chẳng có lấy một người bạn.” Ông đưa phần tài liệu ấy cho Tô Thanh Gia: “Cháu xem bản báo cáo này đi.”

Đây là một báo cáo kiểm tra tâm lý, Tô Thanh Gia skip đến bước cuối cùng để xem phần chẩn đoán của bác sĩ chuyên môn --

Chẩn đoán xác nhận mắc bệnh trầm cảm ở mức nguy cơ thấp, khó có thể hòa nhập với cuộc sống bình thường. Đề nghị hướng dẫn trị liệu.

Chủ nhân của báo cáo này chính là Carlos.

Cô đọc lại mấy lần, cuối cùng nhắm nghiền mắt, hít sâu một hơi: “Cho nên cũng vì cái này, các ngài liền từ bỏ Carlos đúng không? Cũng vì trận thi đấu lần này, các ngài lập tức nhận định anh ấy không thể sống hòa hợp với các thành viên trong đội đúng không?”

“Bella, La Masia cần phải suy xét rất nhiều, chúng tôi...”

“Huấn luyện viên Bernar Jess, bây giờ cháu muốn biết là phải hay không phải.”

“Xin lỗi cháu, là phải.” Bernar Jess nhìn cô bé bướng bỉnh này, con gái ông cũng bướng bỉnh hết như cô bé vậy, ông rất muốn an ủi cô, nhưng đôi khi sự thật lại tàn khốc đến thế: “Ngay từ đầu khi biết cậu ấy mắc bệnh tâm lý, chúng tôi đã dùng thái độ rất lạc quan, hy vọng cuộc sống ở La Masia có thể thay đổi cậu ấy, nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi đã thất bại.”

Tô Thanh Gia đưa báo cáo lại cho huấn luyện viên: “Cảm ơn ngài, chẳng qua cháu rất muốn biết, ngoại trừ các ngài còn ai biết về bệnh tình của Carlos hay không?”

“Cháu là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng, tôi đảm bảo.” Bernar Jess nói.

Thật ra vị huấn luyện viên này đã lớn tuổi lắm rồi, hơn phân nửa cuộc đời ông đều cống hiến cho đá bóng, ở trại huấn luyện, ông đã gặp rất nhiều thiên tài, có người thành công, có người ngã xuống, nhiều người ôm mộng tưởng nhưng vĩnh viễn không thể bay lượn.

Carlos không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Edit: Thu Lệ

Tô Thanh Gia đi ra khỏi La Masia.

Cô biết loại bệnh trầm cảm ở mức độ nguy cơ thấp này, cô còn từng viết mấy kỳ chuyên mục để giới thiệu về nó nữa.

Thiên tài và kẻ điên bao giờ cũng chỉ cách một đường nhỏ, thông thường những người bị bệnh này có được chỉ số thông minh vượt trội, năng lực nắm bắt và tiếp nhận sự vật bên ngoài rất cao. Đối với người thường, sau khi nhận thức một sự vật hay sự việc nào đó, nếu thời gian dài không tiếp xúc thì sẽ nhanh chóng quên nó đi, nhưng đối với người mắc Bệnh trầm cảm nguy cơ thấp mà nói thì bọn họ sẽ không ngừng lặp đi lặp lại sự việc này trong đầu, và không ngừng cân nhắc những khả năng khác.

Tư tưởng của bọn họ khép kín vô cùng nghiêm trọng, mâu thuẫn không ngừng trở nên gay gắt đồng thời lấy bản thân làm trung tâm.

Tỷ lệ mắc bệnh này còn khó hơn trúng số, di truyền, hoàn cảnh đều có ảnh hưởng nhất định, càng nguy hiểm hơn là nếu không điều trị căn Bệnh trầm cảm nguy hiểm thấp này sẽ dẫn đến một loạt bệnh tật tâm lý nguy hiểm như tự kỷ, đa nhân cách..

Cô có chút vô lực, sau khi được sống lại đây là lần đầu tiên cô vô lực với một việc như thế. Giống như tất cả cố gắng đều không được đáp lại, tất cả vất vả và cần cù đều không lấy được kết quả, tất cả mỉm cười cũng không có ai hỏi thăm.

Tô Thanh Gia lẳng lặng đứng trên bục trạm xe buýt nhìn người đến người đi.

Hiện giờ cô không biết nên đi đâu, không biết nên đi chuyến xe nào, không biết xuống xe ở đâu.

Cô không biết, cô có thể làm gì cho cậu bé dịu dàng mỉm cười ôm hoa trên đường phố đây.

Cô không biết, cô có thể làm gì cho cậu bé đã từng mạo hiểm mưa to cẩn thận tặng quà sinh nhật cho cô đây.

Cô không biết, cô có thể làm gì cho cậu bé đã từng quật cường nỗ lực huấn luyện mong mỗi được chạy trên thảm cỏ xanh.

Cô nhớ trước kia đã từng xem một quyển sách, trong sách có viết: Chúng ta đều mong muốn trở thành vị thần vĩ đại của gió, và sau này trở thành Tôn Ngộ Không. Chúng ta đều háo hức trở thành những anh hùng trong những thời điểm khó khăn, và sau đó trở thành những con gấu đang chờ giải cứu, chúng ta luôn luôn treo từ sau đó trên khoe miệng, và từ sau đó đã trở thành quá khứ..

Lúc nào cuộc sống cũng sẽ cho bạn một cú đau kịch liệt, một cú mất mạng vào lúc bạn lơ đãng.

Tô Thanh Gia muốn giúp đỡ cậu bé cô đơn này, cậu giống như một ngôi sao sống bên ngoài năm ánh sáng, dùng tất cả ánh sáng và nhiệt độ mình có để nuôi dưỡng một gốc hoa hồng.

Một thiếu niên bình dị ảm áp như vậy, tương lai của cậu không nên bị vứt bỏ sớm, cậu vốn nên được tỏa sáng lấp lánh rực rỡ. Cậu không nên bị mọi người khác cô lập, cậu đáng giá sở hữu những thứ tốt đẹp.

Tô Thanh Gia lau nước mắt, cô muốn đi tìm cậu, cô muốn đi giúp cậu, nếu cô vứt bỏ Carlos, vậy thì cậu sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô quay đầu lại, chạy về La Masia.

Reixach rót ly nước cho cô gái nhỏ thành thực, “Cháu vì Carlos sao, bác nghĩ, Bella cháu nên biết chứng bệnh của cậu ấy.”

“Đúng vậy, chủ quản, thực xin lỗi đã tới quấy rầy ngài. Cháu nghe nói La Masia muốn đình chỉ việc bồi dưỡng Carlos phải không?”

“Đúng, mà cũng không đúng.” Reixach kéo ghế qua, “Bella, bác thật sự rất cảm ơn cháu đã khai thác cho La Masia một thiên tài, bác cũng hiểu rõ tâm tình của cháu.”

Thấy sắc mặt Tô Thanh Gia nặng nề, Reixach tiếp tục nói: “Quả thật, chúng tôi thấy được tương lai sáng lạng trên người Carlos, nhưng suy cho cùng thì cậu ấy vẫn tồn tại chỗ thiếu sót.”

“Chẳng lẽ sự sáng lạng của anh ấy không đủ để che dấu chỗ thiếu sót sao?” Tô Thanh Gia hỏi lại.

Reixach gõ gõ bàn trà, “Cháu nói đúng, sự sáng lạng của cậu ấy đủ để che dấu chỗ thiếu sót. Bella, chúng tôi chỉ tạm dừng việc bồi dưỡng cậu ấy chứ không phải vĩnh viễn, lần thi đấu này chỉ là một cơ sở, vấn đề tâm lý của cậu ấy chúng ta vẫn luôn có kế hoạch hướng dẫn, những thứ này đều có bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp chỉ bảo, nhưng bây giờ cậu ấy đã tới một số giới hạn nên chúng tôi chỉ có thể tạm thời để cậu bình tĩnh đã.”

Tô Thanh Gia nhíu nhíu mày: “Vậy nếu anh ấy không thể bình tĩnh lại thì sao? Các bác sẽ thế nào?”

Reixach đan xen hai tay vào nhau đặt trên đùi, “Chúng tôi sẽ mời bác sĩ tâm lý tiến hành trị liệu, cháu cũng biết căn bệnh này rất hiếm nên phương pháp trị liệu cũng rất có hạn. Thiên phú của cậu ấy không cho phép chúng tôi chôn vùi đi kiếp sống bóng đá, Bella, cậu ấy sẽ có tương lai chói lọi ở Barca.”

Tô Thanh Gia nhắm mắt, hít một hơi thật sâu nói: “Anh ấy sẽ bí mật tiến hành trị liệu sao ạ?”

“Hiện giờ, bệnh tâm lý của cậu ấy vẫn là một bí mật, nhưng bệnh trầm cảm gần nguy hiểm rất khó nắm chắc, trong một năm qua chúng tôi vẫn chưa tìm được cách chữa hữu hiệu, nếu cần thiết chúng tôi chỉ có thể công khai trị liệu để tìm kiếm thêm nhiều sự trợ giúp. Rất nhiều đoàn thể sẽ cảm thấy hứng thú với chứng bệnh này.” Reixach nói.

“Tiên sinh Chủ quản! Bác đang xem Carlos như chuột bạch để thử nghiệm sao? Bác không nghĩ đến việc này sẽ trở thành vết nhơ trên người anh ấy sao, một khi anh ấy đi vào tầm ngắm của truyền thông lập tức sẽ trở d.đ;l;q;d thành vũ khí phá hủy anh ấy.” Vào thời đại truyền thông tràn lan, mỗi một chút khuyết điểm đều có khả năng bị phóng đại vô hạn, cô không biết chuyện này sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào với Carlos nữa.

Reixach xoa xoa tay, thờ dãi nói, “Ồ trên con đường này, mỗi người đều nhất định phải mất đi cái gì đó. Chúng tôi đã đặt tiền cược rất lớn trên người cậu ấy. Bella, chúng tôi chỉ cần phải nhìn thấy hồi báo.”

*

Carlos ngồi trên ghế dựa ở quảng trường Columbus, dưới bóng cây ngô đồng cao lớn là ánh nắng vờ vụn, hàm chứa gió biển và tiếng kèn xuất phát của những chiếc thuyền chèo đầy hàng. Nhiều năm trôi qua, cảng nước sâu thuyền tới thuyền đi, chỉ có Santa Maria là vẫn bỏ neo, anh hùng điêu khắc bằng đồng vĩnh viễn không giương nổi cánh buồm.

Mỗi ngày, Carlos đều ngồi trên chiếc ghế dài gần cửa cảng nhìn biển rộng, buổi sáng sẽ có hải âu cất cánh từ đây, chạng vạng ánh trời chiều sẽ nhuộm mặt biển thành màu cam, cậu cứ nhìn như vậy, ánh mặt trời trên đầu cậu không ngừng biến hóa màu sắc và sáng tối.

Trận đấu đối kháng kết thúc lần trước, cậu đã mất đi tư cách gia nhập vào U14, nhóm huấn luyện viên tiến hành huấn luyện đặc biệt cho cậu cũng bị đình chỉ, sau khi chạy mấy vòng quanh sân cỏ, cậu ép bản thân mình tiếp nhận sự thật này —— cậu đã thành một người bị vứt bỏ.

Còn chưa thật sự đi lên chiến trường, một chiến sĩ đã mất đi tư cách chiến đấu.

Carlos nghĩ cậu cũng vờ vụn như đội huấn luyện kia, khác nhau chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Sau khi bị huấn luyện viên Bernar Jess trừng phạt đứng úp mặt vào tường kết thúc, một mình cậu mặc đồng phục của đội Vàng chạy tới quảng trường Columbus. Mãn đêm đã buông xuống, chèn chén say sưa trên quảng trường lại bắt đầu.

Bella từng nói với cậu, Columbus lưu lạc đến Tây Ban Nha, sau ba lần thất bại mới tìm được châu lục mới, cô tin tưởng cậu sẽ thành công.

Mà cậu đã làm cô thất vọng rồi.

Carlos nhìn theo hướng chỉ ngón tay của Columbus đã rất lâu —— trên mặt biển vẫn yên ả trước sau như một, nhưng cậu hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của hy vọng.

Carlos nhặt một hòn đá lên ném vào trong biển, bọt sóng cuộn cuộn màu trắng nhanh chóng vùi lấp hòn đá.

“Carlos, cậu cho rằng cậu giỏi lắm sao? Trong lúc thi đấu chỉ biết phô diễn bản thân, cậu cảm thấy sau này chỉ cần dựa vào một mình cậu là có thể lấy được World Cup FIFA về cho Tây Ban Nha sao?”

“Nếu để cho tôi lựa chọn, tôi thà chọn mười người đoàn kết chứ không cần một mình cậu, cậu quả thực chính là một cục cứt chuột.”

“Tôi muốn bóng đá không phải đơn đả độc đấu, Carlos, vấn đề của cậu quá lớn, có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá.”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá.....”

“Có lẽ cậu không thích hợp với bóng đá.....”

Những lời huấn luyện viên Bernar Jess nói làm Carlos thực sự tuyệt vọng, cậu không biết lúc này cậu nên làm cái gì bây giờ.

Carlos búi búi mái tóc vàng đã mấy ngày không gội, cậu không dám đi gặp Bella, cậu sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Bella.

*

Tô Thanh Gia tìm khắp đại lộ La Rambla, trước khi mặt trời xuống núi cô đã tìm thấy cậu bé tóc vàng đã khiến cô lo lắng mấy ngày qua bên trái bức tượng Columbus.

Cậu ngồi trên ghế, tàn ảnh cây ngô đồng đánh rơi cô đơn đầy đất, ánh chiều tà khiến mặt biển nhuộm thành màu sắc trắng lợt, long trọng giống như lời chào cảm ơn bé mặc.

Cậu cô đơn đến tận đáy lòng.

Tô Thanh Gia nghĩ, đột nhiên cô không dám tới gần Carlos, cậu giống như một thân cây bắt đầu hư thối từ bộ rễ.

Ở một quốc gia tốt đẹp người đến người đi này, lúc nào cậu cũng giống như chỉ có một mình, không người thân, không bạn bè, cậu chỉ có chính cậu.

Trong thế giới nội tâm của cậu là một vùng biển rộng mênh mông vô bờ, một mình cậu lẻ loi trên đảo nhỏ mà xem mặt trời mọc mặt trời lặn, sóng lên sóng xuống.

Gần như cậu không nhìn thấy hy vọng, chỗ xa hơn biển vẫn chỉ là biển.

Tô Thanh Gia nhìn mái tóc vàng của Carlos bị nhuộm thành màu phấn, cô co đầu gối chôn đầu vào thật sâu.

Cô nghĩ cô không giúp được cậu, nội tâm cậu quá cô độc, cô không thể trở thành Moses(*) cứu thế, dẫn dắt cậu đi khỏi Ai Cập rồi băng qua sóng lớn của biển Đỏ để đeo lá ôliu lên cho cậu.

(*): Moses, trong tiếng Việt là Mô-sê hoặc Môi-se, là lãnh tụ tôn giáo, người công bố luật pháp, nhà tiên tri, nhà chỉ huy quân sự và sử gia. Ông cũng được xem là người chép kinh Torah. Trong tiếng Hebrew, ông được gọi là Moshe Rabbeinu.

Ngôi sao mọc lên từ mặt biển, Carlos yên lặng đứng lên nhìn bức tượng đồng một lát, sau đó rời khỏi nơi này.

Tô Thanh Gia không gọi cậu, cô nhìn cậu xuyên qua quán bar náo nhiệt, hiệu sách, nhà kính trồng hoa, cuối cùng về tới La Masia.

Xa xa, cô nhìn thấy đôi mắt của cậu xám xịt đến có chút tuyệt vọng.

*

Hai tuần kể tiếp, Carlos vẫn kéo trạng thái đi sớm về trễ như trước, La Masia ký túc xá dừng chân buổi tối của cậu, nhóm thiếu niên dần dần quên đi sự tồn tại của cậu, nhóm huấn luyện viên nhóm đã từng đau lòng, ngày trôi qua lâu rồi cũng không để bụng nữa.

Chỉ có cây trầu bà trên mép giường của Carlos vẫn còn đang ngày đêm chờ đợi cậu lau chùi.

Carlos không hy vọng trên lá màu xanh của trầu bà dính tro bụi. Cậu hy vọng vừa tỉnh dậy là có thể nhìn thấy màu xanh ngọc bích của nó —— đó là món quà sinh nhật đầu tiên Bella tặng cho cậu.

Oleguer lại mang đến cho cậu một thanh kẹo mút cầu vồng, nhưng cậu không ăn mà đặt ở góc tường cùng với bộ đồng phục của đội Vàng.

Cậu vượt qua hơn nửa thành phố, chạy bộ thẳng đến quảng trường Columbus, trên ghế dài đang đặt bánh mì và sữa bò ngon, còn có một mâm quả táo và dâu tây đã được rửa sạch sẽ, một bình nước lớn —— đủ để cậu ăn trong một ngày.

Đó là Bella chuẩn bị cho cậu, Carlos biết bắt đầu từ thứ năm hai tuần trước, mỗi ngày đều sẽ có đồ ăn đặt ở đây.

Cậu cầm bình nước lên lấy ghi chú dán trên bình: “Carlos, chờ mong anh chạy nhảy trên thảm cỏ xanh.”

Carlos tỉ mỉ nhìn ba lần, sau đó nhét ghi chú vào túi áo ngực, đây là tờ giấy màu xanh biếc thứ mười lăm.

Suy nghĩ một chút, Carlos lại lấy những tờ ghi chú khác trong túi áo ra, màu sắc đa dạng, đối với cậu, mỗi một tờ đều rất quý báu, cậu lật xem rất chậm rất cẩn thận.

Đã hơn nửa tháng cậu chưa gặp Bella.

Cậu rất nhớ cô.

Carlos cầm lấy một miếng dâu tây, nước màu đỏ rất ngọt, ánh sáng mặt trời Địa Trung Hải đã cho nó không gian trưởng thành.

Carlos nghĩ cậu có nên nỗ lực, nỗ lực trở lại chạy nhảy trên thảm cỏ xanh một lần nữa hay không?

Cậu không biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Tô Thanh Gia mặc áo thể thao ngắn tay màu hồng đào phối với váy tennis màu trắng, tóc đen được buộc cao, để lộ vầng trán tròn bóng, trên lưng cô là chiếc ba lô màu trắng. Cô nhìn mình trong gương rồi mỉm cười -- Tô Thanh Gia, cố lên, Carlos vẫn cần mày đấy.

Cô không muốn làm bản thân mình thất vọng, không muốn làm thiếu niên có tái tim chân thành tha thiết kia phải thất vọng.

Ngày hè rực rỡ, chiếc lắc ngọc trai trên cổ tay trắng nõn của cô nghênh đón ánh mặt trời lấp lánh chói rọi.

Trên quảng trường Columbus, "đồng đen" vẫn đứng lặng như trước.

"Carlos, đã lâu không gặp." Tô Thanh Gia ngồi xuống bên cạnh cậu.

Carlos sững sốt một hồi, tất cả mọi niềm kinh ngạc, vui sướng, lo lắng, chán nản đều hiện lên nơi đáy mắt cậu, cậu cầm đĩa trái cây, ắp a ắp ứng nói: "Em... em... Bella, em ăn một chút gì đi."

Tô Thanh Gia lấy hai tấm vé trong balo ra đưa cho Carlos, kể đó cô cầm một quả anh đào lên: "Anh cầm trước đi."

Vành tai Carlos phe phẩy, cậu run rẩy dùng tay nhận lấy. Đây là hai tấm vé vào xem trận đấu giữa câu lạc bộ Barca và câu lạc bộ Atlético de Madrid được tổ chức tại sân Nou Camp trứ danh, thời gian là buổi sáng ngày hôm nay.

Tô Thanh Gia thất cú quả anh đào* rồi nhả cả nó và hột ra, đầu lưỡi cô vô cùng khéo léo: "Chúng ta đi xem trận bóng đi, coi như bầu bạn với em, có thể chứ?"

*Đại khái là ăn trái anh đào xong còn cái cuống trong miệng, dùng đầu lưỡi khéo léo để thất nó thành cái vòng (maybe ~)... Trò này rất lạ... Các bạn có thể xem thử video dưới đây.

"Anh..." Carlos do dự.

"Tôi Barcelona lâu như vậy rồi mà em vẫn chưa đến sân bóng Nou Camp đấy, anh không đồng ý giúp bạn mình hoàn thành tâm nguyện nhỏ này sao?" Tô Thanh Gia nói.

Cậu bé kia cất vé xem bóng vào trong túi, kéo kéo góc áo: "Vây... bây giờ chúng ta đi nhé?"

Tô Thanh Gia cười tươi như một con hồ ly nhỏ, cô thu dọn vài món đồ trên ghế dài, mái tóc được buộc cao của cô đã tác động đến ánh mắt Carlos: "Đi thôi đi thôi, nếu không sẽ không kịp giờ mất."

Màu đỏ và màu lam* kiêu hãnh tại sân vận động rực rỡ này đã tách khỏi bức tường La Masia, Tô Thanh Gia hy vọng nơi đây có thể chứa được một trăm ngàn khán giả, cũng như có thể chứa được Carlos - một cậu bé khác với người thường.

*Màu đỏ màu lam là hai màu chủ đạo trên bộ áo của cầu thủ Tây Ban Nha. Bên dưới là hình chụp các tuyển thủ Tây Ban Nha tại World Cup 2018.

La Liga League (Giải vô địch quốc gia Tây Ban Nha) vừa mới bắt phát súng mở đầu mùa giải, cô không hy vọng một số chuyện chưa được chiếu thành phim đã phải rời sân khấu.

Carlos dè dặt cản trọng theo sau Tô Thanh Gia, dọc đường đi, cậu lén đưa mắt nhìn cô mấy lần, hơn nữa còn dựa vào cửa sổ xe ở ven đường để vuốt lại tóc, mặt nóng đến mức đỏ bừng.

Sân bóng Nou Camp là sân vận động lớn nhất châu Âu. Nơi đây đã tổ chức mấy trăm ngàn trận tranh tài lớn nhỏ, nó là sân nhà quyền thế của giải La Liga. Từng viên gạch viên ngói ở đây đều khắc sâu về huy hoàng rực rỡ của Barca, mỗi một chỗ ngồi là ký ức của nhiều thế hệ.

Nơi này đã mấy lần chứng kiến thời khắc Barca đăng quang huy hoàng ở châu Âu, là Jerusalem trong lòng vô vàn người hâm mộ bóng đá Đỏ - Lam (Tây Ban Nha)

Chỗ ngồi của Tô Thanh Gia và Carlos ở tầng thứ hai của khán đài, ghế ngồi màu lam, toàn bộ sân cỏ xanh đều được thu hết vào tầm nhìn, sắc màu bùng bùng sức sống ấy khiến mỗi người ở đây đều dấy lên ngọn lửa hùng hục từ tận đáy lòng.

Nou Camp được thiết kế rất to lớn, mô hôi lẫn tình cảm mãnh liệt đã rải đầy tòa kiến trúc bằng xi măng cốt thép này để xây dựng nên sân nhà cho Barca. Khán đài Nou Camp được chia làm ba tầng. Tầng một và tầng ba là ghế dựa màu đỏ, tầng hai là màu lam, độ dốc tương đối ít, không gian rất thoáng, chẳng hề có cảm giác chật chội như ở trong lồng chim.

Đối diện chiếc bục dành cho người chủ trì của sân vận động là phần khán đài được người ta dùng ngôn ngữ Catalonia để "khắc" lời răn dành cho câu lạc bộ đã nhiều lần trải qua bể dâu -- “Mes Que Un Club” ("Hơn cả một câu lạc bộ") - (Tham khảo: Internet)

Chín giờ ba mươi sáng, tiếng còi cất lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Trận chiến tranh giành vị trí đầu bảng tràn ngập "khói thuốc súng".

Tiếng la hét rung trời vang lên khắp sân, cho dù người hâm mộ là nam hay nữ, già hay trẻ, khuôn mặt họ đều căng thẳng tới mức đỏ bừng, thậm chí gân xanh cũng nổi lên, dường như bọn họ đã dùng hết toàn bộ sức lực để gào thét cổ vũ, mãi đến khi tiếng hét khàn đi, bọn họ cũng không kịp uống một ngụm nước, sợ mình bỏ lỡ mất hình ảnh ngoạn mục nào đó.

Đây là lần đầu tiên Carlos đường hoàng bước vào sân Nou Camp xem bóng, cũng là lần đầu tiên cậu trông thấy nhiều người vì số phận của quả bóng mà nóng ruột nóng gan đến mức như thế, khác hẳn những tiếng la mớ hồ cậu từng nghe trong ký túc xá. Rõ ràng cậu đã cảm nhận được sự nhiệt tình của người hâm mộ ở nơi này, sóng nhiệt cuộn cuộn khắp tòa sân vận động. Khi Barca đá quả bóng đầu tiên mở màn vào phút thứ năm mươi ba, sân nhà tạm thời đuối kịp Atlético de Madrid.

Nhóm người hâm mộ Barca bắt đầu cất tiếng hát:

“Chúng ta hò hét trên sân bóng,

Chúng ta là người hâm mộ Barcelona,

Chúng ta đến từ bốn phương tám hướng, chẳng phân biệt tuổi hay màu da.

Cờ kia tung bay trên cao,

Tím - Lam là màu của nó,

Đội đang dũng cảm giao tranh.

Chúng ta hãy hô to tên của đội nào,

Barca, Barca, Barca!”

Carlos cũng hòa cùng bài hát với bọn họ, cùng chia vui với những dũng sĩ trên thảm cỏ xanh đã chạy băng băng để mang lại vinh quang cho thành phố này:

“Cầu thủ và người hâm mộ bóng đá đoàn kết bên nhau,

Không gì có thể địch nổi chúng ta,

Chúng ta nhiều lần ghi bàn,

Không ai là đối thủ của các bạn, Barca hùng mạnh không có gì là không thắng.

Cờ kia tung bay trên cao,

Tím - Lam là màu của nó.

Chúng ta hãy hô to tên của đội nào,

Barca, Barca, Barca!”

Gần một trăm ngàn người hợp xướng, vì cầu thủ trong lòng mình mà châm cho họ một liều mạnh mẽ cứng cỏi.

Mỗi một hành động cử chỉ của các cầu thủ đều tác động đến trái tim của mọi người ở đây, Tô Thanh Gia không thể không gân cổ lên để nói chuyện với

Carlos, nếu tiếng của cô quá nhỏ thì sẽ bị bao trùm bởi làn sóng nhiệt tại nơi này.

“Carlos, anh thấy không, bọn họ phối hợp với nhau rất tốt!”

“Phải, bọn họ là Barca, là niềm kiêu hãnh của chúng ta!” Carlos trả lời, cậu rất kích động, có chung niềm vinh dự.

Tô Thanh Gia chỉ tay vào thảm cỏ xanh: “Anh thấy không, số 6, suốt cả trận anh ấy không hề ghi bàn, nhưng lại sút bóng hỗ trợ đồng đội rất nhiều lần, tất cả mọi người đều khen anh ấy. Ngoài ra còn có anh chàng giữ khung thành kia, mỗi một lần anh ấy đều liều mạng chặn bóng, nếu không nhờ anh ấy thì quả bóng ban này đã phá khung thành và bay từ góc trái phía trên vào rồi. Người vừa sút vào khung thành là số 4, anh ấy chọn góc độ quá tuyệt, sức sáng tạo cực kỳ mạnh mẽ.”

Carlos xoay qua nhìn đôi gò má trắng sứ (trắng màu sứ) của cô, đôi mắt xám xanh phản chiếu một màu xanh biếc: “Đúng vậy, nếu thiếu đi bất kỳ ai trong số bọn họ thì cả đội đã không chơi hay trong trận này.”

Cậu đã nhìn ra ý định của Tô Thanh Gia khi dẫn cậu tới đây, rất rõ ràng, cô muốn nói với cậu rằng đồng đội có tầm quan trọng.

Tại nơi cách trại huấn luyện La Masia một bức tường, có thứ gì đó đã lặng lẽ này nọ mà tận đáy lòng Carlos.

Trận đấu kết thúc, cuộc chiến tranh vị trí đầu bảng với tỷ số 2:1 của Barca đã dẫn trước Atlético de Madrid. Các cầu thủ quỳ gối về phía nam khán đài Nou Camp để biểu đạt lòng biết ơn với người hâm mộ bóng đá. Người hâm mộ Barca bắt đầu nhiệt liệt chúc mừng, Tô Thanh Gia và Carlos phải xuyên qua đám người cuộn cuộn mãnh liệt ấy để ra khỏi sân vận động.

Tô Tĩnh Khang mang cơm trưa đến cho hai người, đây là pizza cực kỳ ngon miệng. Trước khi đi, người bố trẻ tuổi còn đưa một cái chai cho Tô Thanh Gia.

Đó là cái chai cổ dài rất bình thường, nhưng dưới đáy chai lại có một quả bóng đá được làm rất tinh xảo.

Tô Thanh Gia lắc lắc sợi xích (từ chiếc lắc) trên tay, liếc xéo cậu: “Anh đoán xem em phải làm gì để lấy nó ra?”

“Anh...” Carlos nhìn chằm chằm vào ánh sáng bạc trên tay cô, đáy lòng thấp thỏm.

“Đây là một cái chai, chỉ khi thêm nước vào thì quả bóng mới trôi lên từ dưới đáy.” Tô Thanh Gia nhìn mắt cậu: “Bây giờ em sẽ cùng anh nhờ người qua đường đổ nước, nhưng anh phải nhớ kỹ, mỗi người chỉ có thể cho anh một ly nhỏ mà thôi.” Tô Thanh Gia lấy cái ly nhỏ ra, có vẻ như chỉ đựng được vài giọt nước.

Carlos cảm thấy không biết làm sao cả, cậu chống lại cái ly này theo bản năng, ánh mắt lóe lên.

“Carlos.” Tô Thanh Gia dùng tay giữ chặt đầu cậu: “Anh nghe em nói, anh chỉ là sợ giao tiếp với người khác, sợ bị người ta làm tổn thương, nhưng Carlos à, thế giới này cũng không đáng sợ như vậy đâu. Anh xem, em đồng ý đến bên anh, sau đó chúng ta trở thành bạn bè rất thân, không phải sao? Khi người khác không đồng ý đến bên anh, anh cũng có thể học cách đến bên họ vậy.”

Tô Thanh Gia đặt ly vào tay cậu: “Carlos, em sẽ đi cùng anh, anh hãy tin em và làm em tin anh, được chứ?”

Trong thế giới của những người mắc bệnh trầm cảm ở dạng nguy cơ thấp, việc bài xích toàn bộ nhân tố không rõ ràng là bản năng của họ, bọn họ có một sự miễn cảm vượt quá sức tưởng tượng với thế giới này.

Tô Thanh Gia muốn đưa cậu rời khỏi bờ biển hiu quạnh, Tân Đại Lục ở phương xa tựa như xứ Phù Tang.

Muốn trở thành một cầu thủ bóng đá nổi tiếng, Carlos phải học cách hợp tác với team, nhưng trước đó cậu cần học cách làm sao để giao lưu với người khác, xây dựng team, hòa nhập với team.

Bây giờ cô dùng tới một biện pháp xưa cũ, nhưng ít ra đó là một loại phương pháp mà ngành tâm lý học công nhận rằng nó hữu hiệu trong việc trị liệu chứng ngại giao tiếp bằng ngôn ngữ.

Carlos trông thấy bóng dáng của mình nơi đáy mắt cô, châu ngọc sáng bóng vây quanh thân hình cô gái nhỏ đứng dưới bóng cây.

“Vây em... không cần đi đâu.” Carlos đã nghe thấy chính mình nói như vậy.

Tô Thanh Gia thở phào một hơi nhẹ nhõm, đây là một cách rất cũ kỹ, nhưng ít ra cho đến bây giờ nó còn hữu dụng.

Nhóm người hâm mộ bóng đá đang bàn luận viên vông ngay trước cửa sân Nou Camp, trận đấu vừa rồi khiến bọn họ mất một hồi lâu mà vẫn chưa thể bình tĩnh lại. Trên thực tế, bọn họ có thể bàn luận một hơi không ngừng nghỉ trong suốt mấy ngày liền, mãi đến khi trận đấu kế tiếp bắt đầu.

Carlos khó khăn khi nói chuyện với người qua đường, cậu chưa bao giờ nhờ người ta giúp đỡ. Muốn mở miệng rất khó.

Tô Thanh Gia đi theo bên cạnh cậu.

Nhìn cậu giữ chặt người qua đường, xem cậu mở miệng nói câu đầu tiên, nhìn cậu rót nước vào ly rồi đổ vào cái chai có cổ dài.

Tiết trời ngày hè nóng nực, mái tóc vàng của cậu rũ xuống trán, mồ hôi nhanh chóng làm quần áo ướt đầm.

Dần dần, Carlos thành công trong việc nhận được quà tặng (nước) từ rất nhiều người. Quả bóng đã nổi lên phía trên một khoảng. (trong chai)

Tô Thanh Gia mua một ly kem viên Vani, phía trên được rắc sô cô la, đó là một ly kem rất lớn, cô cầm hai cái muỗng, mỗi người ăn một miếng, tay Carlos không tiện, cô đành dứt cho cậu ăn.

Ngọt quá. Carlos liếm môi một chút, lau lau mồ hôi trên trán.

Mãi đến chiều, Carlos đã đưa nước vào khoảng hai phần ba, quả bóng nổi trên mặt nước, chai thủy tinh trong suốt khúc xạ ánh sáng bảy màu cầu vồng.

Tại cửa vào La Masia, bác bảo vệ nhận được bữa tối ngon miệng và một cốc bia to ướp lạnh đang tỏa ra bọt khí, đối với bác mà nói không thể nào tuyệt hơn nữa.

Huấn luyện viên Bernar Jess mà cậu đã nhiều ngày không gặp đang đi về phía cậu, trên tay ông cầm một chiếc ly với kích cỡ bằng ly của Carlos, bên trong chứa đầy nước.

“Cậu bé, cậu không cần nhờ tôi đâu, tôi sẽ cho cậu nước luôn.” Khi Carlos còn đang vô cùng ngạc nhiên, Bernar đã đổ nước vào: “Nhưng bọn họ yêu cầu cậu phải xin lỗi.”

Dựa theo phương hướng mà ngón tay Bernar Jess chỉ dẫn, Carlos trông thấy một đám người vừa quen thuộc vừa xa lạ -- đó là các thành viên thuộc đội Vàng mà nửa tháng trước đã mâu thuẫn với cậu, tổng cộng có mười người.

Bọn họ đứng bên cạnh đèn đường, mỗi thành viên đều cầm một cái chén nhỏ trong tay.

Carlos quay đầu sang nhìn Tô Thanh Gia, Tô Thanh Gia mỉm cười với cậu, hươ hươ cánh tay trái, chiếc lắc trên tay cô rục rờ lấp lánh.

Cậu siết chặt cái chai trong tay, bước về phía các thành viên đội Vàng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Thu Lệ

Chú bảo vệ cửa đã uống hết một ly bia lớn, chú ấy thỏa mãn mà đánh cái ợ.

Lỗ tai của Carlos hơi giật giật, lông mi dưới ánh mặt trời vô cùng rõ ràng.

Hai bên cửa giằng co như vậy cả buổi cũng không nói gì.

Carlos hút vào mấy hơi thở, nhưng lời nói trước sau vẫn không nhả ra.

“Cậu cam ròi à? Không nói xin lỗi tôi sẽ vứt hết nước này đi cho xem.” Sau một lúc im lặng thật lâu, một cậu bé cao gầy mở miệng, cậu là đội trưởng Garcia.

Carlos không nói gì, cậu liếc mắt nhìn Garcia một cái.

“Không phải cậu rất giỏi kéo sao? Còn dựng ngón giữa với chúng tôi nữa?” Sau khi nhận được ánh mắt khinh thường của Carlos, đội trưởng có chút tức giận.

Carlos nhìn nhìn bình thủy tinh, không nói.

“Nói chuyện với cậu đó!” Garcia rống giận, “Cậu con mẹ nó xin lỗi cho tôi!”

“Đừng vậy, xin lỗi nhanh lên!” “Tiểu tạp mao mau nói xin lỗi!” “Đừng lãng phí thời gian của bọn tôi!” Những đội viên khác cũng nói theo.

“Mày là một tên sao chổi, khó trách bắt kẻ ở cô nhi viện hay La Masia cũng không có ai giúp mày.” Garcia nghiêng đổ cái ly trong tay, từng giọt nước chảy xuống mặt đất nóng hổi nhanh chóng biến mất không thấy, “Con mẹ nó đáng đời mày chỉ có một mình, ngay cả ba mẹ mày cũng không cần mày! Tao không thể nào đưa nước cho mày, tự lấy trên mặt đất đi!”

Những đội viên khác cũng sôi nổi noi theo, chỉ một chút nước như vậy hoàn toàn chóng mất ánh mặt trời Barcelona, chỉ trong thời gian ngắn đã bốc hơi không thấy đâu.

“Bây giờ, tao trả lại dẫu tay này cho mày. Kẻ thất bại đáng thương!” Garcia ngẩng đầu, tay phải giờ ngón giữa sau đó đảo ngón tay lại.

Carlos nhìn nước đổ dưới mặt đất bốc hơi lên hung hăng đầy Garcia, sau đó ném thật mạnh bình thủy tinh cổ dài bên cột đèn đường.

Cùng với tiếng nước chảy và thủy tinh vỡ vụn, Carlos nhặt quả bóng lên ngẩng đầu nhìn chăm chăm Garcia được đồng đội đỡ lấy, lạnh lùng nói: “Tôi không cần các người cũng có thể thành công.”

Cậu quay đầu nhìn cô bé mặc váy thể thao, lần đầu tiên cậu thấy cô trang điểm như vậy thật xinh đẹp, cậu cũng không kịp giải thích.

Nhưng cậu biết cậu đã làm cô tổn thương.

Cậu không nói gì mà đi thẳng vào trại huấn luyện.

Khi mọi người làm sai chuyện gì đó, lúc nào cũng muốn trốn tránh, trốn vào trong chính mai rùa của mình, dùng vỏ ngoài chắc chắn của mình để chống lại gió bụi.

Mặc dù việc này sẽ chỉ làm mọi chuyện càng thêm hỏng bét.

Mầm chối non trong lòng Carlos đang lặng lẽ khô héo.

Tô Thanh Gia kiểm chế nước mắt không cho bản thân bật khóc, cô khom lưng xin lỗi huấn luyện viên và những đội viên, sau đó rời khỏi nơi này.

Tóc cô có hơi rối loạn, có vài sợi nghịch ngợm rơi xuống vỗ về khuôn mặt cô.

Từ đầu đến cuối cô không thể làm chúa cứu thế của cậu được bởi vì trong tay cô không có quyền trọng uy nghiêm.

Carlos trở lại phòng, cậu không bật đèn, ánh trời chiều xuyên thấu qua cửa sổ nên chỉ còn hình ảnh mờ mờ.

Trong lòng cậu dường như đang tồn tại một con quỷ, khiến cậu không thể khống chế được kích động.

Thật sự giống như trên sân bóng ngày hôm đó, những tiếng chửi rủa, những tiếng quát lớn, những ánh mắt lạnh nhạt của bọn họ, mọi người cô lập cậu khiến cậu không thấy được ấm áp.

Cậu muốn thử giao lưu với người khác, kết bạn bè với người ta, cậu cũng muốn cố gắng hòa nhập vào tập thể.

Những gì Bella làm cậu đều hiểu, cậu đều biết, cậu bằng lòng phối hợp với cô, cậu bằng lòng kiểm chế bản thân, nhưng cuối cùng cậu thật sự làm không được.

Cậu chưa nói với bất cứ ai nguyên nhân ba mẹ cậu qua đời, cho dù là Bella.

Trong một cơn mưa rất to, mặt đường trơn trượt, xe bọn họ bất hạnh đâm vào rào chắn lẫn xuống triền núi, cậu nằm trong lòng ngực mẹ nếm mùi tanh mặn.

Sau đó cậu bò ra cầu cứu người qua đường, cậu đứng giữa đường chặn từng chiếc xe chạy qua, nhưng mà mỗi tài xế đều chỉ biết đẩy cậu qua một bên rồi lập tức lái xe rời khỏi. Bọn họ cách nội thành quá xa, không có ai bằng d.đ;l/q/d lòng chờ cậu đến buồng điện thoại báo cảnh sát hoặc là gọi đường dây nóng cấp cứu.

Dường như những lời cầu xin cả đời cậu đều nói hết ra lúc đó. Cậu ôm ba mẹ, nghe thấy tiếng máu chảy cực kỳ giống với tiếng mưa.

Trong trí nhớ có nỗi đau khắc sâu nhất, cậu chỉ có thể khóa chặt bản thân mình trong vỏ cứng, cậu nghĩ không đi tiếp xúc thì sẽ không có tổn thương, không hy vọng thì sẽ không có tan biến.

Nữ tu sĩ Rosa đã từng dẫn dắt những đứa trẻ trong cô nhi viện học tập “Phúc Âm Matthew(*)”, bên trong có một câu cậu nhớ rất rõ ràng, lớp xương thơ ngăm xương đã sớm tiêu tán giai điệu, nhưng nhiều năm qua cậu vẫn không dám quên câu nói đó.

(*): Phúc âm Mátthêu là một trong bốn sách Phúc âm trong Tân Ước viết về cuộc đời, sự chết và sự Phục sinh của Chúa Giê-xu. Ba Phúc âm còn lại là Phúc âm Mark, Phúc âm Luke và Phúc âm John. Trong tiếng Việt sách này được gọi là Tin lành theo Thánh Ma-thi-ơ hoặc Tin mừng theo Thánh Mátthêu

Trong sách nói: “Nếu mắt phải của anh làm cớ cho anh sa ngã, thì hãy móc mà ném đi; vì thà mất một phần thân thể, còn hơn là toàn thân bị ném vào hỏa ngục.

Nếu tay phải của anh làm cớ cho anh sa ngã, thì hãy chặt mà ném đi; vì thà mất một phần thân thể, còn hơn là toàn thân phải sa hỏa ngục.”(*)

(*): Trích trong Phúc âm Mátthêu Chương 5: 29 - 30

Carlos ôm chặt cây trầu bà ngồi dưới nền giường, có lẽ Bella sẽ không quay lại nữa, những ký ức lấp lánh đó sẽ dần dần tắt đi trong đầu, sau này cô bé thiên sứ thích mặc váy, có mái tóc màu đen như tơ lụa đó sẽ có nhiều d/đ;l;q;d bạn bè hơn, cô sẽ không đau lòng vì bọn họ, không cần vì bọn họ mà khổ sở, bọn họ sẽ chọc cô cười, tặng cho cô lắc tay xinh đẹp, cậu sẽ trở thành quá khứ không tốt đẹp đã trôi qua của cô.

Mà cậu, Carlos cười khổ dựa đầu vào giường nệm, cậu sẽ chăm sóc cho chậu trầu bà này thật tốt.

Có một số người không dám quên mất ký ức, có một số người lại không muốn nhắc tới quá khứ.

Đột nhiên có người gõ cửa, không chờ cậu từ chối Oleguer đã đi vào, cậu bung mâm tiện tay mở đèn.

“Này, đã như vậy còn không chịu đi ăn cơm, muốn học sự quang hợp của thực vật à.” Oleguer ngồi xuống bên cạnh cậu, thiếu niên 17 tuổi khiến không gian có vẻ nhỏ hẹp hơn.

Tồn một lúc Carlos mới thích ứng với ánh sáng, cậu không nói gì.

“Haiz, nói cậu đấy, cơm cũng đã mang đến cho cậu rồi, ăn chút đi.” Oleguer đưa mâm cho.

Carlos chỉ ôm chặt chậu trầu bà trong tay.

Oleguer bừa bãi đặt mâm xuống mặt đất, sau đó đoạt lấy chậu trầu bà trong ngực Carlos, “Này, chậu cây này của cậu có thể làm cơm ăn đấy.” Lại bung mâm cơm đưa vào trong tay cậu, “Mau ăn cơm.”

Thấy Carlos không cử động, cậu cũng đã quen, một mình ở bên cạnh lải nhải: “Haiz, không phải cậu sẽ đóng cửa ăn năn chứ. Cậu đừng như vậy, còn không phải chỉ bị mắng hai câu thôi sao, lúc mới đến tôi và đồng đội cũng như nước với lửa, sau đó cũng không làm theo tốt nữa!” Cánh tay dài duỗi ra, vỗ vỗ Carlos đầu, “Carlos, nói thật cậu như vậy thật sự làm bạn gái cậu tổn thương rồi.”

Oleguer đặt chậu trầu bà về lại chỗ cũ, vừa đi vừa nói: “Mấy ngày nay, đều không thấy bóng dáng cậu, nhưng mỗi ngày Bella lại chạy đến La Masia, ngay cả trường học cũng không đi, tôi nghe nói cô bé đã cầu xin huấn luyện viên Bernar Jess và mấy tên nhóc cậu đặc tội mấy ngày, mới làm cho bọn họ đồng ý phối hợp với cô ấy để giúp cậu.”

“Haiz, cậu biết những người đó dẫn đồng ý như thế nào không?” Oleguer dùng chân nhướn mày, “Cô ấy nhặt bóng cho bọn họ hơn mười ngày, mỗi ngày chạy tới chạy lui dưới ánh mặt trời gay gắt, ai u uy, ôi chào ngay cả tôi cũng thay đau lòng cho bạn gái cậu.”

Tay Carlos run lên, Oleguer nhanh tay lẹ mắt mà giữ lại, “Này, kích động như vậy hả, tôi có lòng tốt lấy cơm cho cậu, đừng để đồ nhả, đồ rồi không còn gì để ăn nữa đâu.”

“Mấy ngày nay cô ấy đều ở La Masia?” Carlos mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, rất lâu rồi cậu không uống nước.

Oleguer bẻ ngón tay, nói: “Cậu ăn cơm trước đi, ăn xong rồi tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Carlos cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu và, chỉ mất hai ba phút đã ăn xong rồi, “Anh nói mau!”

“Haiz, cũng không biết hai người các cậu thế nào nữa, ngày đó không phải thiếu chút nữa đánh nhau với bọn họ sao? Bella đi tìm huấn luyện viên Bernar Jess vài lần, không biết hai người đã nói gì mà sau đó huấn luyện viên nói có thể cho cậu đá lại một lần đấu kháng nữa, nhưng với điều kiện trước tiên là mấy d/đ;l;q;d người Garcia phải đồng ý.” Oleguer thở dài, “Sau đó bạn gái cậu đã đi tìm bọn họ, Garcia nói nếu Bella bằng lòng nhặt bóng cho bọn, chờ bọn họ vừa lòng rồi mới đồng ý.”

“Hôm nay, cậu ném chiếc bình trước trại huấn luyện coi như Bella bạn trước bạn sau mấy ngày nay đã hoàn toàn ngâm nước nóng rồi.” Oleguer buông tay, “Hôm nay tôi thấy Bella đã khóc.”

Carlos nghe cậu nói một câu, đáy lòng lập tức trầm xuống một phần, nghe thấy Oleguer nói Bella khóc, Carlos hoàn toàn hoảng sợ, “Cô ấy, cô ấy khóc, tôi, tôi đi tìm cô ấy.”

Oleguer giữ chặt Carlos, “Này, cậu muốn làm gì hả! Bây giờ cậu đi tìm Bella thì có ích lợi gì, sẽ chỉ làm cô ấy càng thêm tổn thương mà thôi.”

Carlos dừng bước chân lại, đứng vậy, nhất định Bella không muốn nhìn thấy cậu.

Oleguer bung mâm không đứng lên, “Carlos, cậu hãy suy nghĩ lại thật tốt đi, vì cậu cũng vì Bella.”

Đóng cửa, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh lại.

Ngày 27 tháng 8, sau một tháng Tô Thanh Gia lại đi vào La Masia lần nữa. Bầu trời vẫn trong xanh như cũ, chú bảo vệ vẫn thích lấy bia làm nước uống.

Hai ngày trước, Tô Thanh Gia nhận được giấy chuyển phát nhanh cùng thành phố mời cô đến xem trận bóng đối kháng của U14 La Masia.

Còn kèm theo danh sách đội hình hai bên.

Số 3 của đội Vàng là Carlos.

Tô Thanh Gia nhìn cả buổi, suýt chút nữa đâm thủng giấy mời.

Bà đi quái gỡ cân nhắc rốt cuộc có nên đi hay không? Sau đó bắt đầu không ngừng rối rắm.

Đến phút cuối cùng vẫn kết thúc kiếp sống nghỉ hè là dựa vào giường, thức dậy sớm một chút chọn chọn lựa lựa trong tủ quần áo, cuối cùng thay một bộ váy chiffon tay lỡ —— lần trước cánh tay phơi nắng bị thương của cô vừa mới đỡ, cô không muốn bị trầy da nữa.

Sau khi hỏi thăm chú bảo vệ, Tô Thanh Gia lập tức đi thẳng đến sân bóng.

Ngồi trên khán đài, liếc mắt một cái đã thấy Carlos đang làm nóng người bên ngoài sân, không có cách nào, ai bảo mái tóc vàng của anh trai nhỏ có chức năng đặc biệt, lông lánh đến nỗi không muốn thấy cũng không được, hưởng chí, ừm —— giống như gọi rất sạch sẽ.

“Này, Bella.” Thoạt nhìn Oleguer rất hưng phấn, chạy tới từ lối đi nhỏ bên phải, sau khi đã chạy tới chừng trăm thước, mặt không đỏ hơi thở không gấp ngồi xuống bên cạnh Tô Thanh Gia, “Tiểu mỹ nữ lại đẹp lên rồi nha, được lợi cho tên nhóc tóc vàng. Haiz, nhận được thư mời nên đến chứ gì.”

Tô Thanh Gia giờ giờ giấy mời trong tay lên, “Vâng, thư mời ở đây, anh muốn xem à?”

“Stop, anh nhìn thư mời làm gì, thư mời này anh đã xem không biết bao nhiêu lần, nói cho em biết, lúc tên nhóc tóc vàng kia viết thư mời đã bị anh phát hiện, ha ha, còn giấu giấu diếm diếm không cho anh xem” Oleguer chỉ chỉ Carlos đang làm nóng người, “Trong bụng tên nhóc này thật đen tối, không phải chỉ lấy d/đ; q/d trong túi quần áo cậu ta ra xem một chút thôi sao? Vậy mà cậu ấy lại nói với huấn luyện viên của anh là hôm trước anh lên đi ra ngoài không chịu luyện tập, làm hại anh bị luyện tập tăng thêm. Này Bella, nhất định em đừng để cậu ta lừa đấy.”

Tô Thanh Gia nén cười, làm bộ vô cùng gian khổ, nói: “Dạ dạ, đã biết, em sẽ cẩn thận, chỉ có điều em không xấu xa như anh.”

Oleguer bỗng chốc bùng nổ, “Anh không xấu xa, anh là người tốt! Nhất định rất tốt! Tụi em đều là người xấu chỉ biết bôi nhọ người tốt! Một anh còn giúp các em như vậy!”

Tô Thanh Gia: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Edit: Mavis Clay

Beta: Thu Lệ

Oleguer bị tập luyện thêm tiếp tục lái nhái đồng dài oán giận việc Carlos không trọng nghĩa, bên này nhóc tóc vàng đã làm nóng người xong, từng thành viên đội Vàng đội Đỏ tụ tập lại bên sân, nghe huấn luyện viên dặn dò.

Nói không quan tâm thì chính là giả, Tô Thanh Gia duỗi thẳng cổ nhìn xung quanh.

Ngoài dự kiến của Tô Thanh Gia, lần này ai trong đội vàng vẫn mong ước nỗ lực hơn? Mười một cầu thủ tính cả Barnar Jess cùng nhau chòng bòn tay lên nhau, "Vamous (Cố lên)!" Tiếng hô cùng lúc với những bàn tay chạm xuống với nhau.

"Này, cổ em sắp thành cổ hươu cao cổ rồi, mau thu lại đi." Oleguer có chút ghét bỏ nói.

Tô Thanh Gia lườm cậu, "Thu cái gì mà thu, cổ em ở trên người em, anh quản được sao?" Tập hợp xong, cầu thủ đi ra sân bóng, Carlos nhìn thoáng qua khán đài, môi mỉm cười nhàn nhạt.

Vừa đúng lúc đó ánh mắt Tô Thanh Gia vô tình chạm phải ánh mắt cậu, gương mặt cô nóng nóng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lại bị Oleguer cười xấu xa bắt được, cô tức giận nói: "Bây giờ em đang mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút. Ngồi xem như vậy, tầm nhìn cũng rất tốt."

Càng giải thích càng loạn, Tô Thanh Gia cố tình xem nhẹ tiếng cười của Oleguer và gương mặt nóng nóng của mình. Thật là, vậy mà vừa rồi cô lại bị một đứa trẻ chưa tới vị thành niên hạ gục một cách kỳ lạ, thật đúng là tội lỗi, tội lỗi mà.

Nhưng mà, đôi mắt của cậu ấy thật đúng là xinh đẹp mà. Oa oa oa! Mái tóc màu vàng đặt trên dáng người đó thật đúng là đẹp trai mà. Oa oa oa! Gương mặt đúng là tinh xảo mà. Oa oa oa!

Trong lúc Tô Thanh Gia ở bên này đang vừa háo sắc vừa thăm than tội lỗi, tiếng còi đã thổi lên, trận thi đấu bắt đầu rồi.

Nửa trận đầu thể lực hai đội ngang nhau, nhường nhịn thăm dò, không hện mà cùng áp dụng tư thái phòng ngự, Carlos chỉ chạy ở phạm vi trung vệ nhỏ. Nửa trận sau, tình huống đột nhiên thay đổi, Carlos đã tích được thể lực bắt đầu chạy có hiệu quả, dựa vào tốc độ và sức bật, Carlos và đội vàng bắt đầu phản công mạnh mẽ.

Tốc độ của Carlos vô cùng mau lẹ, xẹt qua mắt từng người của đội đỏ, cậu như một con báo lẩn bóng thâm nhập vào vùng cấm, chính xác nhanh gọn.

Trái ngược với nhóm cầu thủ U14 này, Carlos đủ cao nhưng không đủ khỏe, Carlos thông minh xảo diệu lợi dụng sự di chuyển mau lẹ tinh anh như gió của bản thân, dẫn bóng qua người, không hề chạm phải người của đội đỏ, sau đó lập tức chạy về phía khung thành của đối phương.

Tốc độ dẫn bóng của cậu phải nói cứ như một tia chớp, tóc vàng trên trán bị thổi tung bay, thiếu niên trình diễn một màn suất sắc và lưu loát cho những đội viên trên sân, người đứng bên sân, cho mọi người xem.

Cùng lúc đó, hậu vệ đội đỏ bắt đầu chặn lại, lực bùng nổ của cậu rất mạnh, trong chớp nhoáng đã song song với Carlos, Carlos không chần chừ, dùng động tác giẫm xe đạp hóa giải sự tiến công của chân phải hậu vệ vươn ra.

Hai người người truy kẻ đuổi, cầu thủ đội vàng cũng bày thế trận, triển khai tiến công ba tuyến, nhưng Carlos lại không hề chuyển bóng cho đồng đội.

Tim Tô Thanh Gia như nhảy lên tới cổ họng, chuyển đi, mau chuyển đi! Carlos, anh mau chuyển bóng đi!

Nhưng Carlos đang chạy vội trên sân không thể nghe thấy tiếng kêu trong lòng của cô, trung vệ đội đỏ nỗ lực cướp bóng, Carlos chạy gấp rất nhiều trở ngại, nhưng trong khoảnh khắc trung vệ tiếp xúc với bóng, Carlos kéo lại trái d/đ;l;q;d bóng bên chân trái anh ta – ngựa về đường cũ. Carlos thành thạo dùng chiêu đó vượt qua người khác, tiếp tục băng băng chạy lên trước.

Giờ khắc này, hầu như tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay cho cậu, biểu hiện của thiếu niên này thật đẹp đẽ.

Thủ môn của đội đỏ cũng bị cậu bé này làm chấn động, đáng người cao lớn duỗi tay ra, từng giọt mồ hôi trên trán to như hạt đậu nhỏ xuống, bắt đầu hoảng loạn.

Đúng lúc đó Carlos cong lưng đưa chân sút bóng, thủ môn cơ hồ dùng sức lực toàn thân đoán góc độ mà cậu đá tới, nhưng ngoài dự đoán bóng lại rơi xuống chân của Garcia.

Cầu thủ trẻ tuổi kia từ bỏ cơ hội tiến bóng, làm một màn giả mê hoặc mọi người, sau đó đẩy quả bóng ra, đưa cho người vẫn luôn canh giữ bên sân đội trưởng đội vàng – Garcia.

Không thể không nói chiều này của Carlos rất tốt, mặc dù vừa rồi Carlos sút thẳng vào gôn cũng rất nắm chắc phần thắng, nhưng thời gian dài chạy nhanh có thể khiến cậu phán đoán sai, vì vậy cậu chuyển bóng cho đồng đội cũng đang ở một vị trí tuyệt vời, không thể nghi ngờ đó chính là một quyết định chính xác. Đây không chỉ thể hiện đó là một cầu thủ trưởng thành mạnh mẽ lấy hay bỏ quyết định, d/đ;l;q;d càng thể hiện cậu là một trung vệ tuyệt hảo có tầm nhìn – cậu có thể hạ quyết định chỉ trong vòng vài giây, chuyển bóng cho đồng đội đắc lực nhất. Phải biết rằng, trong sân bóng rộng lớn phải nắm chắc vị trí mỗi người, đây được coi là hiểu biết quý báu nhất của cầu thủ.

Garcia được Carlos chuyển bóng quả nhiên không làm đồng đội thất vọng, vị đội trưởng này nhanh chóng tìm được đúng góc độ, sút thẳng vào khung thành. Vào!

Garcia chạy đến ôm chầm lấy Carlos, những cầu thủ đội vàng khác cũng chạy tới, mười mấy người vây quanh nhau.

Bọn họ lại làm động tác tay chụm lại với nhau, "Vamos" Tiếng hô làm hốc mắt Tô Thanh Gia bắt đầu ẩm ướt.

Hai tháng trước, trong lúc thi đấu Carlos vẫn còn bị xa lánh, cứ như là một mình chiến đấu với hai mươi một người, vậy mà bây giờ, cậu bé tóc vàng kia đã có thể nở nụ cười sáng lạng dưới cái ôm của đồng đội.

Sau khi kết thúc nửa trận còn lại, đội vàng đánh bại đội đỏ với tỉ số 1:0, lần trước chưa phân thắng bại cuối cùng lần này đã có kết quả.

Carlos đi về phía khán đài, vươn hai tay làm động tác ôm, hân hạnh cười với Tô thanh Gia, lúm đồng tiền bên má trái đung đầy màu hồ phách mật ong.

Tô Thanh Gia kiềm chế nước mắt nhìn cậu múa may đôi tay, cười lại. Qua đi hai tháng khỏi mùa che kín không thoải mái, dường như đều đã hóa thành tro bụi chiếu lên sân bóng La Masia, một ít nhập vào sân cỏ, hóa thành thổ đường tâm bồ cho thực vật.

Đôi mắt trong suốt của Carlos phản chiếu bầu trời ngày hè, xanh trắng như ngọc bích mỹ lệ.

Ngoài phòng thay quần áo, Bernar Jess ôm chầm lấy Carlos, vị huấn luyện viên dễ gần rất ít khi nổi giận này đã ôm Carlos đến khó thở, "Làm tốt lắm Carlos, tôi biết cậu sẽ không làm đại gia đình chúng ta thất vọng. Tôi thu lại lời nói lần trước đã nói với cậu, Carlos, cậu rất thích hợp với bóng đá, cậu sẽ sáng tạo ra triết học bóng đá thuộc về riêng mình." Ý cười toát ra từ đáy mắt ông, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng vì vậy mà nhú nhú lại với nhau, "Còn nữa, Carlos, thực xin lỗi."

Tay phải Carlos nắm lại đầm nhề lên ngực huấn luyện viên: "Huấn luyện viên, cảm ơn bác!" Lúc rút lại còn bồi thêm một câu, "Còn nữa, huấn luyện viên, đáng người rèn luyện không rồi."

"Ha, thằng nhóc này." Bernar Jess dờ khóc dờ cười, kéo kéo áo khoác mình lên, "Để cậu chiếm tiện nghi."

Garcia cũng đầm nhẹ một quyền lên ngực huấn luyện viên, "Huấn luyện viên, đáng người tốt thế mà, sao không thoát y chúc mừng đi?"

Nhìn Bernar Jess ra vẻ thê sồng chết bảo vệ trình tiết bộ ngực, đội viên đội vàng ôm bụng cười to.

Oleguer và Tô Thanh Gia đi tới, Oleguer đã rống vọng tới từ xa, "Này, huấn luyện viên, chú còn chưa nói tên nhóc Tóc Vàng có thể gia nhập U14 hay không đây!"

Tiếng cười ngưng bật, Bernar Jess nhìn một lượt các đội viên của đội vàng, sau đó chộp lấy bả vai Carlos, sửa sang lại bộ đồ cầu thủ có chút hỗn độn của cậu, "Chúc mừng cậu, Carlos, chúc cậu thành công gia nhập U14, tôi hy vọng, cậu ở lại đây sẽ ngày càng tiến bộ hơn." Nói xong, vỗ mạnh lên vai Carlos, "Mấy thanh niên các cậu từ từ nói chuyện đi, tôi chuẩn bị chuyện thắng tiến cho cậu."

Garcia bước tới đứng trước mặt Carlos, nhìn thiếu niên có chiều cao giống cậu, cởi bộ đồ cầu thủ ra, "Đến đây chúng ta trao đổi, vua bóng đá cô nhi viện." Trong giọng nói của cậu đều là ý cười, cậu cởi bộ đồ cầu thủ ướt mồ hôi trên người ra, không còn khí thế giương cung bạt kiếm.

Carlos ngây ra mất một lúc, cũng nhanh chóng cởi áo cầu thủ của mình ra, "Chúng ta trao đổi, đội trưởng U14."

Cùng là bộ cầu thủ màu vàng trao đổi trong tay hai người, sau đó lại mặc lại vào người đối phương.

Cầu thủ trao đổi áo bóng đá là biểu đạt hữu nghị trong nhóm, thể hiện hành động ngưỡng mộ nhau, có đôi khi là vì kỷ niệm, nhưng nhiều lúc đơn giản chỉ là thưởng thức, không mang theo bất cứ lập trường hay khuynh hướng gì.

Mặc vào quần áo mang theo mồ hôi bản của đối phương, là thể hiện sự tôn kính với đối thủ. Tuy rằng có phát sinh mâu thuẫn giữa hai bên, nhưng, giống như tình huống lúc này của Carlos, không phải không thể.

Garcia nhún vai, cảm nhận áo cầu thủ này, "Hơi nhỏ đấy, Carlos, xem ra nhóm huấn luyện viên phải sửa thực đơn dinh dưỡng cho cậu. Còn nữa..."

Tay phải Garcia nắm thành quyền rồi giơ lên, Carlos nhướng mày, cũng nắm tay phải lại, nắm tay hai người chạm vào nhau, những đội viên khác cũng chạm quyền với Carlos.

"Gặp lại sau, chúng tôi về tắm rửa trước, toàn thân bẩn thỉu hôi muốn chết." Garcia thổi phì phì, nhìn Tô Thanh Gia, "Hô, không quấy rầy cậu với cô bạn nhỏ này nữa. Ê, cô gái Trung Quốc, lần trước để em nhặt bóng là anh không đúng. Lần sau mời em ăn kém nhé!"

"Muốn mời cũng để tôi làm." Carlos đẩy cậu đi, "Đi đi đừng nhiều lời nữa."

Tiền những thành viên đội vàng xong, Carlos kiềm nén xúc động vò đầu, tai phải hơi run run, mặt cũng hơi đỏ bừng.

Tô Thanh Gia đứng im đó không nói lời nào, đôi mắt lưu li chớp chớp.

"Hai người các cậu làm ra vẻ gì đấy, không phải đang làm hòa sao?" Hoàng đế không vội thái giám đã gấp, Oleguer nghĩ sao nói vậy lại nhai: "Haiz, Carlos, coi cậu kia, trông ngóng cô nương người ta tới, còn đứng đó khó xử, còn không mau tới xin lỗi?"

Mặt Carlos càng đỏ hơn, y hệt con tôm luộc, còn im lặng hơi rụt rụt cổ. Thi thoảng ngược mắt lên nhìn Tô Thanh Gia, nhưng một hồi vẫn không dám làm gì.

Tô Thanh Gia vung tay qua, ngăn cái miệng đang líu riu của Oleguer, "Anh im miệng, còn nữa hiện giờ không có chuyện của anh, mau ra ngoài đi. Nếu không em sẽ đi nói cho huấn luyện của anh, hai ngày nay anh huấn luyện thêm cũng lên đi ra ngoài."

Oleguer trừng mắt: "Anh... anh có đâu, em đừng đổ oan cho người tốt chứ?"

"Vậy ai đã nói với em bên kia thành phố có một cô em cấp dưới mới đến rất đoan trang?" Tô Thanh Gia nghiêng đầu nhìn cậu, "Cho nên, còn không mau lui ra, cẩn thận em để lộ chuyện xấu của anh ra ngoài đấy."

Oleguer giật nhẹ khóe miệng, chân bước cách xa Tô Thanh Gia ba mét, "Anh khinh, không ngờ tâm địa của em cũng xấu như vậy. Y hệt như cậu bạn trai nhỏ của em, rốt cuộc hai người có phải cùng một nhà tới không thể. Anh thấy đúng như vậy lắm."

Lại nhìn sang Carlos đang hậm hực không thể chui vào trong bộ quần áo của mình oán giận: "Carlos, cậu là đồ trọng sắc khinh bạn, tình bạn của chúng ta xem như chấm hết! Hừ!"

Ngẩng đầu hừ hừ, lại nói với Tô Thanh Gia: "Chấm hết! Chấm hết! Chấm hết!!!"

Tô Thanh Gia:.....

Carlos:.....

Tác giả có lời muốn nói:

Carlos: Tại sao phải nói ba lần chấm hết?

Oleguer: Bởi chuyện quan trọng phải nói ba lần!!!

Tô Thanh gia: ....

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Edit: Thu Lệ

Không khí trong phòng thay quần áo bên này rất tốt, thoải tan không ít khí nóng. Chỉ có Carlos vẫn cảm thấy mặt thật là nóng, nóng hừng hực như ánh mặt trời sắp thiêu đốt mái tóc vàng của cậu.

Cuối cùng thiếu niên 17 tuổi tràn đầy hooc – môn thích lái nhái cũng đã rời đi, Tô Thanh Gia cảm thụ mùi quạt gió, đôi mắt quan sát khắp nơi nhưng nhất quyết không chịu rơi vào người có đôi mắt trông mong như Labrador(*).

(*): Chó tha mồi Labrador thường được gọi với tên thân thuộc là Lab là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ chúng thuộc nhóm chó săn mồi và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ "labrador" trong ngôn ngữ Bò Đào Nha, có nghĩa là người lao động.

Trong lòng Labrador lo lắng nhưng không dám mở miệng, chỉ có thể giật giật lỗ tai.

Tô Thanh Gia thật sự bị ánh mắt đáng thương như nàng dâu nhỏ của Carlos làm cho không đành lòng nên đi ra phía trước.

Carlos như dựng tóc lên, ánh mắt lấp lánh còn mang theo sóng nước sáng bóng vội vàng bật nhảy, đôi mắt màu xanh thăm tươi đẹp long lanh, mái tóc vàng dựng thẳng đón gió rêu rao hai cái rồi lại hạ xuống.

“Anh chạy cái gì mà chạy? Sợ em ăn thịt anh à?” Tô Thanh Gia quạt gió, trong lòng phiền phiền, cái gì vậy, sao càng ngày càng nóng chứ?

Carlos lại yên lặng lui bước chân về, mỗi bước đi lại liếc nhìn Tô Thanh Gia một cái, thấy Tô Thanh Gia không có phản ứng gì mới đi bước tiếp theo, thật vất vả mới trở lại chỗ cũ, lúc này không chỉ mặt đỏ mà đầu cũng chôn xuống thật thấp, “Em. ....”

Giọng nói giống như ruồi bọ, Tô Thanh Gia phân tích cả buổi cũng chưa nghe rõ, chỉ có thể nhích lỗ tai đến gần một chút, “Anh nói cái gì? Vừa rồi không nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa không?”

“Em. ....” Giọng nói càng thêm nhỏ, chỉ ưm ưm a a trong yết hầu giống như bị ai chẹn họng lại vậy.

Tô Thanh Gia hoàn toàn không có cách, chỉ có thể buông tay, “Thiếu niên, anh có thể nói lớn tiếng hơn chút nữa không? Ít nhất cũng phải để em nghe thấy tiếng chứ.” Khí nóng trong lòng Tô Thanh Gia từ từ dâng lên, trời nóng khiến thể xác và tinh thần cũng đều nóng.

Carlos ngẩng đầu hít sâu vài hơi, cuối đáng vẻ như sắp bước lên ngọn đầu đài, ngay cả khi đan điền(*) cũng bị cậu điều ra, kết quả vừa hé miệng đã thấy Tô Thanh Gia nhìn mình không chớp mắt, giọng nói đã hoàn toàn trút ra, “Em thật xinh đẹp.”

(*): Đan điền là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyệt đạo trên cơ thể người

Ít nhất lần này cũng nói từng chữ rõ ràng, tuy rằng tiếng hơi nhỏ nhưng Tô Thanh Gia vẫn nghe thấy, không biết như thế nào tự dưng trong lòng bỗng thấy mát lạnh, toàn bộ bức bối nóng này đều bị tiêu diệt, còn có cảm giác thấm vào ruột gan.

“Cảm ơn đã khen, biểu hiện hôm nay của anh cũng rất tuyệt.” Trên mặt Tô Thanh Gia có chút nóng hổi, thầm nghĩ bản thân mình là bà di quái gở lại vì câu khen ngợi của một tên nhóc đã mặt đỏ? Thật là. ....

Thật là xấu hổ ^*(-)*^

Carlos nhìn cô bé trước mặt chỉ cao đến ngực cậu, chiếc váy chiffon màu vàng làm nổi bật lên làn da vô cùng mềm mại, mái tóc dài màu đen thật dày xoắn đến eo bị gió thổi bay lên thành độ cong thật đẹp, trong ánh mắt màu hổ phách không còn khó chịu nữa mà tràn ngập vui vẻ, môi cô nhếch lên, gương mặt có chút hồng hồng.

Tầm mắt lặng lẽ chuyển qua cánh tay, tay áo lờ mờ bao lấy cánh tay Tô Thanh Gia, trong lòng Carlos hiện lên tự trách —— không biết vết thương do phơi nắng của Bella đã đỡ chưa, đều tại cậu không tốt, nếu cậu suy nghĩ thông suốt sớm hơn thì Bella cũng sẽ không bị thương vì nhật bóng giúp mấy người Garcia.

Thật ra chuyện này cũng không hoàn toàn trách Carlos, vốn dĩ làn da của Tô Thanh Gia non mịn như trẻ con, hiện giờ mỗi ngày đều dùng các loại kem bảo dưỡng, trải qua ngày rộng tháng dài, làn da tuyết trắng toàn thân d/đ;l;q;d càng thêm mịn màng, chỉ cần phơi người dưới ánh nắng một chút là bị rạn da, chứ đừng nói chỉ là nhạt bóng dưới ánh nắng mặt trời.

Tuy rằng mỗi lần ra ngoài Tô Thanh Gia đều sẽ bôi lót một lớp nước hoa hồng toàn thân, sau đó là một tầng kem hoa nhài và son trà, cuối cùng mới bôi một lớp kem chống nắng nhưng vẫn sẽ bị thương.

Lần trước quả thật hành động của Carlos có chút không đúng, dù cho ai cũng sẽ không chịu được động tác si nhục như vậy, Tô Thanh Gia cũng hiểu, cho nên vì muốn mấy người Garcia bằng lòng tiếp nhận Carlos, Tô Thanh Gia mới đồng ý nhạt bóng hai tuần cho bọn họ. Cho dù có một số thành viên sẽ cố tình đá bóng ra thật xa, Tô Thanh Gia vẫn không oán trách.

Cứ phơi nắng mỗi ngày như vậy, tuy rằng sau khi về nhà Tô Thanh Gia đều sẽ bảo dưỡng thật tốt nhưng cũng không chịu nổi việc lăn lộn cả ngày, vùng da trên cổ và cánh tay đều bị rạn, khuôn mặt thì đỡ hơn, bởi vì đội mũ nên chỉ hơi đau đớn mà thôi.

Carlos nghe Oleguer nói mỗi ngày Bella đều phải đi nhạt bóng, cậu đã bắt đầu lo lắng cho làn da của Bella, ở chung lâu như vậy, cho dù cậu không hiểu các bạn nữ đi nữa thì cũng biết, làn da của Bella rất mềm mại, có đôi khi lực d/đ;l;q;d tay cậu hơi mạnh một chút thì tay của Bella cũng sẽ hồng lên, mỗi lần đi ra ngoài chơi Carlos đều sẽ chọn chỗ che chở để cho Bella đi, hoặc là giúp Bella che bớt ánh nắng.

Với thị lực rất tốt của mình, Carlos nhìn kỹ làn da của Tô Thanh Gia qua lớp vải chiffon hơi trong suốt, ừm, không có dấu vết gì. Lại quan sát khuôn mặt của Tô Thanh Gia một hồi, xác định không bị sưng đỏ mới bỏ qua.

Tô Thanh Gia bị Carlos nhìn với ánh mắt nghiêm túc và mãnh liệt cảm thấy như thiếu đốt, quay mặt đi nói: “Mấy ngày không gặp đã biết lời ngon tiếng ngọt khen bạn gái, thật là không biết xấu hổ.”

Lời nói này khiến Carlos căng thẳng, cậu vội vàng vàng kéo góc áo Tô Thanh Gia, nói: “Anh. .... Anh không phải, anh không có. Anh. .... Anh chỉ cảm thấy em xinh đẹp.”

“Còn nói không có, lại đang nói bừa nhiều hơn nói thật rồi.” Tô Thanh Gia lui một bước, để cho góc áo mỏng manh đáng thương thoát khỏi móng vuốt của Carlos.

Carlos sừng sốt một hồi, nói bừa nhiều hơn nói thật? Rốt cuộc là nói bừa hay nói thật chứ? Cậu nhóc tóc vàng có chút loạn. Chỉ có điều cậu thật sự cảm thấy Bella rất xinh đẹp nha, cuối cùng cũng nói ra lời khen ngợi mà mấy lần gặp trước chưa nói được, làm lòng cậu thoải mái không biết bao nhiêu.

Ông trời đã tặng cho cậu một búp bê Tây Dương có mái tóc màu đen, bất kể như thế nào cũng đều xinh đẹp như vậy, êm ái mờ ảo giống như một giấc mộng.

Sắp xếp lại suy nghĩ một chút, Carlos mới quay lại vào vấn đề chính: “Bella, cảm ơn em vẫn bằng tôi xem anh thi đấu. Thật sự, cảm ơn em.”

Tô Thanh Gia bị đôi mắt xanh thẳm của cậu hấp dẫn, cả hốc mắt dịu dàng sâu xa như ảnh thu nhỏ của Địa Trung Hải. Cô gác chuyện tầm mắt qua một bên, nói: “Không cần cảm ơn, anh cũng đã viết thư mời, em còn có thể không tới sao?”

Lúc này, thế nào Carlos cũng không nhận được vượn tay vò đầu, cười đến ngốc nghếch, nói: “Hi hi, hi hi, đúng vậy, thư mời, thư mời.”

Tô Thanh Gia cảm thấy bản thân mình đang bị con chó ngốc to xác trước mặt này khóc lóc, cô liếc Carlos một cái rồi nhét thư mời vào trong ngực cậu, “Còn làm bộ làm tịch viết thư mời gì đó, gọi điện thoại nói với em một tiếng không được à, thật là, anh thật sự cho rằng em sẽ không quan tâm đến anh nữa sao?”

Carlos cảm thư mời trong ngực lên, không ngừng vò đầu, “Anh. .... Anh chỉ sợ em không bao giờ quan tâm đến anh nữa. Bella, Bella. ....”

“Ôi, ôi, chuyện gì?” Tô Thanh Gia bị cậu kêu đến không được tự nhiên, giọng điệu của cậu rất nhẹ nhàng, đây là đang làm nũng?

“Bella, em tha thứ cho anh nhé?” Carlos dùng đôi mắt xanh thẳm tràn đầy mong đợi nhìn chằm chằm Tô Thanh Gia, thấy Tô Thanh Gia quay mặt đi, lại có chút nóng nảy lầm bầm lầu bầu: “Bella, anh biết là anh không tốt, anh không nên ném vỡ cái chai kia, anh không nên tức giận lung tung, mấy ngày nay anh rất nghiêm d/đ;l;q;d túc hòa nhập với bọn họ, em cũng thấy rồi đấy, anh và bọn họ đã kết làm bạn bè, đúng, hiện giờ anh rất lợi hại.”

Sợ Tô Thanh Gia không tin, còn cố gắng kéo áo bóng đá trên người, “Em xem, Bella, Garcia còn trao đổi áo bóng đá với anh nữa, em nói xem có phải hôm nay biểu hiện của anh rất tốt không? Huấn luyện viên đã cho anh gia nhập U14, anh thành công rồi. Bella, em đừng giận anh nữa được không?”

Tình bạn của con trai cũng giống như con gái, lúc nào mới bắt đầu cũng có chút không thể hiểu được, có đôi khi đánh nhau lung tung một trận nói không chừng chính là bạn bè tốt, mặc kệ Carlos đã thuyết phục Bernar Jess thế nào để được đối kháng lại một lần nữa, cũng mặc kệ Carlos đã kết tình bạn bè với mấy người Garcia như thế nào, nhưng tất cả những điều này là Tô Thanh Gia hy vọng muốn nhìn thấy.

Tô Thanh Gia vòng tay trước ngực, hằm hằm hồ hồ nói: “Được được, tha thứ anh, không giận anh nữa.” Lại đẩy đẩy ngực Carlos, “Anh cách xa em một chút, trời ngày hè mà gần như vậy nóng muốn chết.”

Carlos cầm lấy thư mời bắt đầu quạt gió, cười ngốc nghếch, nói: “Bella, anh quạt giúp em, như vậy có đỡ hơn chút nào không?”

Tô Thanh Gia đáp một tiếng, lại giống như nghĩ tới cái gì đó, lấy một cái hộp từ trong ba lô ra, “Này, 27 tháng 8, quà sinh nhật của anh.”

Tay quạt gió của cậu nhóc tóc vàng thả chậm tốc độ, cuối cùng ngừng lại, cậu đưa hai tay nhận hộp quà nhìn về phía Tô Thanh Gia, hai mắt trở nên mềm mại.

Trên sân bóng, gió thổi tới mang theo hơi nóng hầm hập, nhưng Carlos lại cảm thấy nơi này rất xinh đẹp, cậu ngốc nghếch mà đứng một hồi rồi đưa một tay lên ôm Tô Thanh Gia vào trong lòng ngực, động tác mềm nhẹ, Tô Thanh Gia có thể cảm nhận được tâm tình của cậu.

Có nước mắt rơi xuống cổ Tô Thanh Gia, vải dệt chiffon cũng nhanh chóng bị ướt.

Trong nháy mắt cô ôm lại cậu, Tô Thanh Gia nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói giống như lông chim xẹt qua chỗ nước cạn của Địa Trung Hải——
“Bella, em có thể tới đây chính là món quà sinh nhật tốt nhất đối với anh.”

Thời tiết rất nóng, nhưng lần này Tô Thanh Gia không muốn đẩy cậu bé này ra chút nào, cô cứ lẳng lặng để cậu ôm như vậy, trong lòng giống ăn mơ chua, chua chua ngọt ngọt.

Rốt cuộc Carlos đã học được lời ngon tiếng ngọt ở đâu, nếu lớn tiếng nói cho mấy cô bé nghe, khẳng định có một xe tải cô bé bằng lòng chết chìm trong vũng nước biển đó.

Thật lâu sau, Carlos mới buông cô ra, trên mặt cậu đã không còn nước mắt, chỉ có lông mi bị nước mắt làm ướt nhẹp lộ ra vẻ yếu ớt của cậu, giọt nước trong suốt thật nhỏ đang treo trên lông mi.

Dường như tất cả tổn thương lúc trước đều bị chôn vùi, hai người cứ anh một câu em một câu mà nói chuyện, hai tháng xa cách cũng không mang đến lạnh nhạt, ngược lại là có rất nhiều rất nhiều muốn kể cho nhau nghe.

Ừm, chỉ có điều đa số thời gian là Tô Thanh Gia nói, Carlos vẫn thích lắng nghe và ngẫu nhiên trả lời.

Tiền Tô Thanh Gia xong, Carlos trở lại ký túc xá, cậu cẩn thận mở hộp đóng gói ra—— đó là một hộp nhạc màu xanh da trời, bên trong có mười người nhỏ bé đang xoay tròn, giai điệu là bài “El Cant del Barç(Bài ca của Barç)” quen thuộc.

Carlos thương thức từ trên xuống dưới một hồi rồi trịnh trọng đặt trên tủ đầu giường.

Suy nghĩ một chút, cậu cởi áo bóng đá trên người xuống xếp lại rồi bỏ vào một cái hộp, và một tờ giấy: “Chiếc áo bóng đá trao đổi đầu tiên đến từ đội trưởng U14 La Masia – Garcia”.

Đây không phải là chiếc áo bóng đá trao đổi duy nhất của cậu, mà chỉ là chiếc bắt đầu.

Tắm rửa xong, Carlos cầm lấy hai cây kẹo que cầu vồng trên bàn đánh giá hồi lâu, cuối cùng xé mở hai vỏ kẹo chồng lên nhau ăn luôn.

Oleguer thật là thích đưa kẹo que, một cây là an ủi thời kỳ Carlos ở dưới vực sâu, một cây là quà sinh nhật giống y như năm trước.

Carlos yên lặng nguyên rửa nhà xưởng sản xuất kẹo que này mau mau đóng cửa.

Thật là ngọt đến rụng răng.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Mavis Clay

Beta: Thu Lệ

Giải bóng đá vô địch quốc gia Tây Ban Nha(La Liga) diễn ra trong khí thế hừng hực, mỗi ngày Tô Thanh Gia có thể thông qua báo chí xem truyền thông quảng bá và dự đoán quán quân của trận tranh đấu lần này. Lúc này bà ngoại Sonia và ông ngoại Minh Úc lại đang ầm ỹ với nhau, mỗi ngày Minh Linh đều nhận được điện thoại từ Madrid, hai người người già mấy chục tuổi kia có thể là nhai đông dài không ngừng trong điện thoại với con gái cả một giờ.

Nguyên nhân cũng không kỳ lạ mấy, Sonia là fan trung thành của Real Madrid, Minh Úc là khách quen của khán đài nam Nou Camp. La Liga league cũng xem như một trận ôn ào nhỏ, nếu như vừa đến Derby hai người còn có thể vì Real Madrid và Barca mà làm một trận, đương nhiên sẽ không đánh nhau, chẳng qua chỉ nháo nhào mà thôi, nhưng vì ủng hộ tỉ số bọn họ không ngừng gọi điện thoại thuyết phục con gái và những người không xem trận bóng đứng về phía mình.

Thực sự Tô Thanh Gia rất muốn nói với hai người già này rằng là không cần, cô biết kết quả của của kỳ League lần này, Real Madrid sẽ đoạt giải quán quân.

Nhưng cũng chả làm được cái gì, cô không dám nói, mà nói ra cũng chẳng ai tin cô.

Cô vẫn nên chăm chỉ luyện tập dương cầm đi thì hơn.

o(╯╰╯)o Haizzz, tiểu mỹ nhân đưa tay nâng má, trẻ con thời nay thật là, lúc nào cũng phải đứng đầu.

Nhưng mà, một điều bình thường khiến cô vui vẻ là, chỉ mấy ngày nữa thôi là cô đã có thể cấp xách vào lớp 6, tương lai tốt đẹp đang chờ đón cô, vĩnh biệt hai năm cấp một nhé.

Ở bên này, Tô Thanh Gia còn đang ở nhà nhân nhả hưởng thụ kỳ nghỉ hè không có bài tập về nhà, luyện đàn dương cầm, uống trà chiều, không có việc gì làm nữa thì cùng Lưu Mộng Nhã chơi búp bê Barbie, cuối tuần thăm nhóc Tóc Vàng, thực đúng là không thể sung sướng hơn.

Còn Carlos thì đang cực khổ rèn luyện nâng cao kỹ năng đá bóng. Vì được thăng vào U14, để đuổi kịp tiến độ của mọi người cậu cần học nhiều thứ hơn, kiến thức về bóng đá rất rộng rãi. Từ thứ hai đến thứ sáu Carlos đều không hề nhàn rỗi, huấn luyện viên lập ra một chế độ huấn luyện mới tinh lấy thân thể của cậu làm tiêu chuẩn để đề cao sức chịu đựng, thể lực là lực tiến của thân thể.

Đương nhiên những điều đó vẫn có thể tiếp thu, nhưng điều làm Carlos đau đầu nhất chính là thực đơn mà chuyên gia dinh dưỡng sắp xếp cho cậu.

Carlos dùng muống chọc chọc thức ăn không biết là loại thức ăn gì mà có dạng giống như cháo trong chén đang đặt trước mặt.

Nghe nói nó giàu năng lượng protein, có thể bù lại cho quá trình phát triển nhanh nhưng thân thể lại gầy yếu của cậu.

Vì vậy, Carlos chỉ có thể mặt không cảm xúc cố nuốt vào, mà bình thường vốn mặt cậu đã không biểu lộ nhiều cảm xúc rồi.

Cậu ăn rất lẹ, qua loa, không thèm nhắm hương vị của nó ra sao, hoàn toàn trút vào hết, lúc ra khỏi nhà ăn đi đưa cơm còn nán lại nhìn cậu, càng nhìn càng cảm thấy vừa mắt, nghĩ chắc thiếu niên này rất thích ăn, lần sau để chuẩn bị cho cậu nhiều thêm tý.

Trên sân bóng, Carlos và đồng đội luyện tập sút bóng vào gôn.

Qua sự kiện đối đầu lần trước, ngoại trừ Carlos bị ngưng bồi dưỡng ra thì những thành viên gây chuyện khác cũng bị trừng phạt nghiêm khắc. Bóng đá là hoạt động theo đội nhất, không ai hy vọng bị trở thành bàn đạp, phục vụ thái tử độc sách, nhưng một khi đã tới sân bóng lớn, cho dù các người có bất hòa thế nào đi nữa đều phải tạm thời nhượng lại một bước.

Cậu cho rằng ở trong đội bóng thì quan hệ nhất định phải tốt sao?

Làm gì có!

Cầu thủ lên tranh đấu quá nhiều, huấn luyện viên cũng chỉ nhắm một con mắt mở một con mắt cho qua, chỉ cần đừng khó ra mặt là được. Trước mặt truyền thông, tất cả mọi người đều là anh em tốt, tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, ngủ cùng một người phụ nữ.

Được rồi, chuyện này hơi đi xa một chút, nhưng hành động của Carlos lần trước có hơi quá, thẳng thừng giơ ngón giữa ngay sân bóng, đó là ý phang thẳng mặt, hơn nữa phía trên cũng thăm phê bình cái bệnh này của cậu. Lúc Reixach đi dạo vòng quanh, chỉ có thể tạm thời điều Carlos xuống rèn luyện trước.

Nhưng bọn Garcia cũng chẳng dễ chịu gì, huấn luyện cộng chạy mấy vòng khiến bọn họ mệt đến nằm la liệt, ngày ngày còn phải chứng kiến gương mặt đen của Bernar Jess mắng.

Nhưng cuối cùng bọn họ đều là những thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết bất tận, chẳng phải chỉ là giơ ngón giữa thôi sao? Chuyện này lớn tới đâu chứ. Carlos chủ động theo chân bọn họ xin lỗi việc này là xong rồi.

Đó là những gì Carlos giải thích với Tô thanh gia, Garcia cũng không mặt mũi nói Carlos đánh với mười người bọn họ một trận.

Hỏi kết quả sao?

Kết quả chính là mười người bọn họ bị treo, đội trưởng phải đổi thành Carlos làm.

Carlos cảm thấy nắm đấm mới là đạo lý, nhưng cậu muốn biểu hiện cho Tô Thanh Gia thấy rằng, cậu chính là một cậu bé biết nghe lời.

Về điều này, Garcia thăm nghĩ: Cậu đúng là một tên nhóc có tâm cơ!

Chỉ có điều sau trận đối kháng ngày 27 tháng 8, Garcia hoàn toàn nể phục Carlos, cú chuyển bóng tuyệt vời đã khiến Carlos là trung tâm của cả đội vàng.

Tháng chín, mùa tựu trường. Nhiệt độ trên bán đảo Iberian bắt đầu giảm xuống, cây ngô đồng bên đường đã bị nước mưa tắm nhiều lần rồi.

Đề chúc mừng Tô Thanh Gia lên lớp, đã tặng cho cô một chiếc túi màu trắng, vật liệu bằng da, thủ công vô cùng tinh tế, ngoại trừ cái nơ bướm bằng kim loại nho nhỏ ra thì không còn bất kỳ trang trí gì, vô cùng đơn giản và hào phóng. Ánh mắt của Tô Tĩnh Khang thực không tồi.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, ăn xong Minh Linh cố tình chiến trứng gà thành hình trái tim cùng với một ít thịt xông khói, bỏ vào túi xách trên lưng của Tô Thanh Gia rồi lên xe.

Mấy đứa nhỏ Lãnh sự quán cũng ở gần đây nên đã thống nhất dùng một chiếc Suv đưa đón mọi người đi học.

Lưu Mộ Dung Nhã vô cùng vui vẻ nhào tới, qua nhiều ngày ở chung với nhau, cô gái nhỏ ngày trước còn ngại ngần bây giờ đã lộ vẻ hoạt bát, tuy rằng việc thích chơi búp bê Barbie vẫn luôn bị Tô Thanh Gia thâm lên án trong lòng, nhưng không thể không nói, cô bé có tính thẳng thắn này thực đáng yêu.

Cô cực kỳ thích bóp gương mặt cô gái được mỹ thực Barcelona dường béo này.

Thiên nga trắng Tiểu Vận ngẩng đầu, trong ánh mắt là sự không kiên nhẫn, hai nam sinh bên cạnh đang gây gổ nhau, nguyên nhân chính là hôm nay ai sẽ đưa Tiểu Vận đi học.

Tô Thanh Gia thích thú quan sát, diễn như vậy nhìn nhiều không hề cảm thấy chán chút nào, quái lạ sao lại có cảm giác tên nhóc kia quen quen thế nhỉ.

Cậu bé trai tên là Hạ Nhạn Minh, mặt tròn, còn lại là Chu Sách, mặt chữ điền, cả hai đều khá cao giống nhau. Tô Thanh Gia nghĩ một hồi, cảm thấy thân hình cao của hai cậu bé kia làm chướng mắt thiên nga trắng.

Cuối cùng hai người bọn họ đều chỉ tới tai thiên nga trắng.

Tóm lại, thiên nga trắng lớp 6, Hạ Nhạn Minh và Chu Sách lại chỉ vừa mới lên lớp 5, hai cậu bé lại phát dục hơi thua một cô bé.

Tô Thanh Gia nghĩ, nếu đổi lại là cô, cũng không muốn ngày nào cũng được một cậu bé còn lùn hơn cả mình đưa tới lớp học.

Trường học này là một trường học tinh anh, thu nhận rất nhiều học sinh quốc tế, thời gian tập hợp gần như trùng với Đại Hội Liên Hợp quốc. Tính ra Tô Thanh Gia tự xưng là tiểu thiên tài ngôn ngữ cũng không thể không thừa nhận, rõ ràng chỉ là một từ đơn giản, vì sao lại có thể phát âm được nhiều cách kỳ lạ như vậy?

Trước khu lớp 2, Lưu Mộ Dung Nhã lôi kéo Tô Thanh Gia không để cô đi, thiên nga trắng hừ một tiếng rồi đi, kéo luôn cả hai tùy tùng nhỏ.

"Cậu nhất định phải đến thăm tớ đây!" Lưu Mộ Dung Nhã chu gương mặt mắt bao, lông mi hơi ánh ánh.

Tô Thanh Gia giờ tay phải lên thành số bốn, "Tớ đảm bảo, tớ hứa, được chưa?"

Lưu Mộ Dung Nhã nhìn cái tay kia, lại nhìn biểu tình của Tô Thanh Gia rất trịnh trọng, cô bé mới ảm ứng nói: "Được, đây là do cậu nói không được đấy, cậu mà dối ý, mũi cậu sẽ dài ra như mũi heo của Trư Bát Giới."

Tô Thanh Gia chọc mũi, chiếc mũi tinh xảo bị cô chọc dòn thành đồng, "Xem mũi tớ có giống như mũi heo không, hả?"

Bánh bao nhỏ bị chọc cười, không kéo tay Tô Thanh Gia nữa, "Nói chắc đấy, giữa trưa cậu tới tìm tớ rồi chúng ta cùng ăn cơm nhé, đừng đi với Tiểu Vận kia, nếu không tớ sẽ không để ý tới cậu đâu. Còn nữa buổi chiều cậu phải ở đây chờ tớ, chúng ta cùng nắm tay nhau về."

"Yes sir, quan lớn, như vậy được rồi chứ?" Tô Thanh Gia hành lễ.

Lưu Mộ Dung Nhã nghĩ ngợi, sau đó lấy một món đồ trang trí từ trên chiếc cặp Barbie màu hồng nhạt của mình ra, "Cho cậu này, đây là món đồ mà tớ thích nhất."

Tô Thanh Gia nhìn chằm chằm vào chuỗi búp bê Barbie nhỏ, nhất thời không dám duỗi tay.

"Cho cậu này, không cần cảm động quá đâu, mau móc lên đi, nếu không tớ sẽ hối hận đấy."

"..."

Cô bé, tôi thực sự không cảm động, tôi thực sự không muốn đeo lên đâu.

Đợi đến lúc Tô Thanh Gia cúi đầu cho Lưu Mộ Dung Nhã đeo vào cặp xong, cô bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn món đồ trang trí đang lúc lắc ở khóa cặp, đầu có chút đau.

Cái cặp này rõ ràng không hề hợp với món đồ trang trí này mà.

Nhưng đến khi Tô Thanh Gia đi vào phòng học, cô mới nhận ra thế giới của mình lại sụp đổ thêm một chút...

Sao chưa từng có ai nói với cô rằng, thiên nga trắng cũng học ở lớp này vậy?

Trời ơi hai mươi mấy người, muốn xem nhẹ cũng không xem nhẹ được, huống chi, cả lớp chỉ có cô và thiên nga trắng là cùng đáng về người châu Á, thật

là...

Thật đúng là nghiệt duyên mà.

Bởi vì tuổi nhỏ, đáng người lớn nên thầy giáo xếp cho cô ngồi ở hàng đầu, Tô Thanh Gia chống lại ánh mắt ngạo mạn của thiên nga trắng, làm một bài tự giới thiệu với bạn học, sau đó yên lặng trở lại chỗ ngồi.

Bởi vì một năm trường học đổi lớp một lần, nên ban cán sự lớp đều được tuyển chọn cẩn thận.

Tiêu Vận vừa đi lên đã áp đảo mấy đứa trẻ muốn làm lớp trưởng khác, cô hơi ngẩng, cằm hơi héch, ánh mắt nhìn thẳng, những cục cưng khác đều bị hù dọa hết cả.

Lời cô tranh cử cũng thật khí phách, tài ăn nói trẻ con ngoài thực không tòi.

"Chào mọi người, tớ là Cicely Á, đến từ Trung Quốc, một quốc gia thần kỳ mỹ lệ, tớ thích kết giao bạn bè, thích giúp đỡ mọi người, tất cả thành tích của tớ trong mấy năm học đều là 9, trước đây vẫn luôn giữ chức lớp trưởng, nếu các bạn chọn tớ, tớ sẽ cống hiến thật tốt cho mọi người, cố gắng xây dựng lớp ngày càng tốt hơn... Cảm ơn!"

Liên tiếp có mắt người nữa cũng lên phát biểu, nhưng không còn ai dám nói mình muốn tham gia chọn lớp trưởng, có lẽ đã bị thiên nga trắng dọa hết rồi. Nhưng trẻ con phương Tây tương đối hướng ngoại, vui vẻ thể hiện bản thân, thể chế giáo dục giúp bọn chúng đi tìm thứ mà mình thực sự thích thú, cũng càng được phát triển toàn diện.

Blablabla... Thầy giáo bảo Tô Thanh gia là người duy nhất không tranh cử lên đọc phiếu.

Tuy rằng Tô Thanh Gia không thích Tiêu Vận, nhưng lúc bỏ vẫn cho cô ta một phiếu.

o(╯╰╯)o Haizzz, ai bảo chúng ta là đồng hương chứ.

Cuối cùng ban cán sự đã được công bố, không ai khác chính là Tiêu Vận. Thiên nga trắng lại bước lên phát biểu lời hứa đoạt giải, cũng thể hiện quyết tâm và thái độ của bản thân, nhận được một tràng pháo tay.

Tô Thanh Gia cũng cảm thấy vui vẻ, dù sao thì cô bé cũng là con gái của Đại Trung Hoa, nhưng mà nếu như lúc đi ngang qua cô thiên nga trắng không hừ một tiếng thì càng tốt.

Lại nói, hình như từ mà thiên nga trắng nói với cô nhiều nhất chính là hừ.

Tô Thanh Gia càng nghĩ càng ón.

Quái lạ, suy nghĩ cả buổi cũng chẳng hiểu nguyên nhân tại sao thiên nga trắng lại có thái độ thù địch như vậy với cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Thu Lệ

Học kỳ I của năm lớp 6 đã trôi qua trong các loại kinh sợ và vui mừng, lễ Phục sinh đã đến cận kề, trường học chỉ nghỉ Tết âm lịch.

Carlos học tiểu học ở nơi cách La Masia không xa, sau khi tiến vào trại huấn luyện, được sự đồng ý của cậu trại huấn luyện giúp cậu chọn trường học này, phần lớn những "tiểu tướng" khác cũng học ở đây.

Thành tích của Carlos cũng khá tốt, không làm nhóm huấn luyện viên quá lo lắng, nhưng không phải là rất xuất sắc. Thật ra toán học và khoa học cậu học rất khá, nhưng có thể đây là lệch môn trong truyền thuyết nên các môn khác Carlos chỉ ở mức đạt mà không thể nào tiến lên nổi.

Vì cái này, Tô Thanh Gia người Trung Quốc còn phải dạy thêm văn học cho anh trai huyết thống Tây Ban Nha thuần khiết vào mỗi cuối tuần.

Nhưng Carlos thiết tình không có thiên phú văn học, râu ông nọ cắm cằm bà kia đó là chuyện thường xuyên, một câu thơ ca cậu có thể trộn lẫn nhiều bài thơ khác vào, hơn nữa, càng làm cho Tô Thanh Gia sụp đổ chính là ———

Học kỳ này tổng cộng đến bốn bài thơ nha!!!

Tô Thanh Gia dùng tất cả các biện pháp, nhưng cũng chả làm được cái gì, anh trai nhỏ vẫn làm theo ý mình, không những thế vào cuối thời gian còn viết

sai hết tất cả tác giả.

Khi lật xem phiếu điểm của Carlos, Tô Thanh Gia nhìn điểm 5 chông chát (5 điểm là điểm đạt tiêu chuẩn), vô cùng cảm thấy điểm này đều do giáo viên nể mặt mà cho.

Carlos còn cứng cổ không chịu nhận, cậu chỉ toán học, khoa học và ngoại ngữ thứ hai phía trên:

“Mấy cái này anh đều 10 điểm, 10 điểm! Cả lớp, không, cả năm lớp chỉ có mình anh max điểm!”

Tô Thanh Gia:.....

Tôi đã nuôi một đứa con trai gấu rồi!

Tuy rằng Carlos học vẫn không được tốt, nhưng bất ngờ là Carlos có thiên phú về ngôn ngữ, tuy rằng không thể so sánh với tiểu thiên tài ngôn ngữ Tô Thanh Gia nhưng học tiếng Anh mấy năm nói ra cũng rất tốt, đối thoại d/đ;l;q;d bình thường cũng có thể trôi chảy, có đôi khi Oleguer lắc lư trước mặt bọn họ, Carlos sẽ chuyển thành tiếng Anh để nói chuyện với Tô Thanh Gia.

Oleguer chỉ có thể bị phẫn(đau buồn + phẫn nộ) bỏ chạy, không có biện pháp, ai kêu bảo tiếng Anh của cậu chỉ lất đắt mấy từ chứ. Hoàn toàn nghe không hiểu được không?

Úc hiếp cậu có đúng không, hừ, chờ, chờ cậu, chờ cậu.....

Chờ cậu học xong rồi hãy nói.....

Mười hai tuổi Carlos cao rất nhanh, ở trong đám bọn trẻ 14 tuổi cũng không kém còi chút nào, mái tóc vàng chói và đôi mắt màu xám xanh của cậu trở thành tình yêu đầu tiên của mấy bạn gái nhỏ, càng đừng nói khí chất đặc biệt trên người cậu, vào lễ hội Saint George's là ngày trong học bản cậu được nhiều chocolate và thư tình nhất.

Nhưng từ trước đến nay cậu chưa từng tặng lại hoa hồng cho bất cứ ai, cũng không nhận bất kỳ lá thư nào của bạn nữ tặng cho cậu.

Cho nên đến bây giờ, rất nhiều bạn nữ đều còn ảo tưởng có thể nhận được một nhánh hoa hồng tươi đẹp còn mang theo những giọt sương trong suốt của anh chàng nhỏ tuổi lạnh lùng này, vào lễ hội Saint George's, các cô sẽ đến đại lộ La Rambla chọn một quyển sách đặc biệt nhất tặng cho cậu.

Chỉ có điều, vào sinh nhật của Tô Thanh Gia, cậu đã rồi rầm rất lâu cũng không biết tặng quà sinh nhật gì cho cô.

Hoa hoa đại thiếu Oleguer ở bên cạnh lăm nhăm cái gì mà “Cậu không cần tặng gì cả, hôn cô ấy một cái là được rồi”, hoặc là “Tặng cậu cho cô ấy”, còn có “Đưa cô ấy đi ngắm sao ngắm trăng, từ cảm kỳ thư họa nói tới triết học nhân sinh”

blablabla.....

Sau khi nói một tràng, Carlos vẫn lựa chọn sử dụng một cái trong số đó, cậu chọn một đóa hoa hồng đỏ vừa tươi đẹp vừa thẹn thùng không có gai, đây là đóa hoa đẹp nhất sau khi cậu chạy khắp tiệm bán hoa trong thành phố, còn có những giọt sương trong suốt lấp lánh đọng lại trên cánh hoa trong mùa khí hậu d/đ;l;q;đ ẩm áp nhiều mưa, cậu hy vọng đóa hoa này có thể tô điểm thêm cho cuộc sống của Tô Thanh Gia, bất kể là đặt trong bình hoa ở phòng cô hay là cứ lẳng lặng mà nằm ở trong hộp như vậy.

Carlos cảm thấy, Bella đã làm hâm nóng tâm hồn giống như đóa hoa hồng này vậy.

Cùng vượt qua những năm tháng lạnh như băng này của cậu.

Cậu lặng lẽ hy vọng, sau này có thể nhìn thấy đóa hoa hồng này nở rộ.

Sinh nhật năm nay của Tô Thanh Gia, Carlos vui vẻ đến nhà cô, cậu và người nhà bạn bè cô cùng nhau chia sẻ chiếc bánh kem vị dâu tây, lúc ánh đèn tắt, cậu nhìn thấy gò má đang cầu nguyện của Bella bị ánh nến chiếu ra ánh sáng nhu hòa, tinh tế như ngọc, giống như đóa hoa hồng xinh đẹp tươi tốt đang nằm trong hộp kia vậy.

Carlos cũng hy vọng trong lời cầu nguyện của cô có sự tồn tại của cậu, ngay cả khi thuận tiện nhắc tới thôi cũng được.

Hiện giờ càng ngày càng cậu càng thích câu nói của nữ tu sĩ Rosa, một người phải có chờ đợi, có chờ đợi mới có thể mong mỏi.

Lẳng lặng ăn bánh kem, Carlos nghĩ đến giáo lý mà giáo viên đã dạy cậu khi đi học, cậu lại nhớ đến câu nói kia lần nữa ——

“Nếu mất phải của anh làm cơ cho anh sa ngã, thì hãy móc mà ném đi; vì thà mất một phần thân thể, còn hơn là toàn thân bị ném vào hỏa ngục.”

Carlos học được những lời chân lý này, chúng ta phải lấy ý chí và nghị lực cắt đứt đi tội ác trong cuộc sống, không để cho hắc ám ăn mòn tâm hồn chúng ta.

Cậu nghĩ, chỉ cần Bella có thể luôn đi cùng cậu, cậu nhất định sẽ không rơi vào vực sâu, cậu sẽ không để cho linh hồn nhiễm màu đen.

Bởi vì trong giấc mộng của cậu, sau khi lớn lên Bella sẽ mặc váy cưới màu trắng, bước từng bước một đi về phía cậu.

Thiên sứ thiêng liêng và tốt đẹp cỡ nào chứ.

*

Về gốc cây hoa hồng kia, khụ khụ, tha thứ cho bà di quái gở không suy nghĩ nhiều như vậy, đặt dưới cánh mũi người người, tìm cái bình thủy tinh cắm vào rồi đặt trên bàn trang điểm.

Tô Tĩnh Khang yêu con gái như mạng cũng không phát hiện đóa hoa hồng này có điểm đáng ngờ, vẫn luôn nghĩ là do Minh Linh đặt ở đó.

Một tuần sau, hoa hồng đã nở bung bị Tô Thanh Gia ngắt hết toàn bộ cánh hoa để làm nguyên liệu chế biến mỹ phẩm dưỡng da.

Lễ Phục sinh đã đến, Tô Thanh Gia muốn đi thăm hỏi một vị sư phụ dương cầm ở gần chung cư Bartlow, vị sư phụ này rất nổi danh và được hâm mộ trong giới Piano quốc tế, càng là một thiên tài kiệt xuất ở Tây Ban Nha.

Sư phụ Louis đã từng khiêu vũ với bà ngoại Sonia của Tô Thanh Gia.

Trong những năm tháng hỗn loạn đó, Sonia đã phát qua ký ức của bao người, lúc vén làn váy lên khiêu vũ đã nổi lên cơn sóng trong lòng bao anh hào.

Đương nhiên Louis không quỳ gối dưới váy Sonia, bởi vì cẩn thận xem lại ông chính là anh họ của Sonia.

Lúc trước, Minh Linh cũng từng được ông chỉ dạy.

Theo số tuổi lớn dần, ngón tay của Tô Thanh Gia cũng bắt đầu dài ra, chiều ngang lớn hơn, kỹ xảo diễn tấu cũng bắt đầu phong phú lên, nhạc khúc cấp mười cũng có thể khống chế vô cùng hoàn hảo, càng làm cho Minh Linh kinh ngạc chính là cô nghe thấy tiếng đàn của con gái có cảm tình tràn đầy.

Đối một người nhạc giả mà nói, chỉ thuần thực diễn tấu thôi vẫn không đủ, không có sức lực đánh động lòng người, âm nhạc chỉ có thể là một giai điệu đơn giản không đi vào tâm linh.

Có rất nhiều người học Piano không phải không khống chế được những kỹ xảo đó, mà bởi vì bị cảm tình hạn chế. Minh Linh cũng ở một trong số đó.

Nhưng từ kỹ thuật diễn tấu của Tô Thanh Gia cô có thể thấy được kim cương sáng rực.

Làm một người mẹ, cô không hy vọng thiên phú của con gái bị mai một, không muốn nhìn con gái thành rỗng chỉ hy vọng con gái thành phượng. Minh Linh chỉ đơn thuần hy vọng con gái có thể lấp lánh như những ngôi sao ở lĩnh vực của mình.

Tuy Tô Thanh Gia có chút mê mẩn, cô không biết bản thân mình có phải muốn đi lên con đường này dương cầm này hay không, nhưng điều duy nhất có thể tin tưởng đó là cô không chán ghét dương cầm, có đôi khi cô còn rất thích.

Sau khi lấy được sự đồng ý của con gái, Tô Tĩnh Khang và Minh Linh dẫn con gái đến trước cửa phòng bậc thầy âm nhạc tiến hành “Phòng vấn”.

Trên đường lái xe đến chung cư Bartlow, đứng vào lễ Phục sinh nên du khách rất đông.

Tô Thanh Gia nằm úp sấp trên cửa sổ xe nhìn chung cư Bartlow xẹt qua trước mặt, cô đã đi qua mấy lần, có vài lần là đi cùng người nhà, có hôm chủ nhật là đi cùng Carlos đi.

Khắp chung cư Bartlow đều điều khắc hình rồng thần thoại, giá chữ thập hình ống khói đại biểu cho anh hùng, vậy nóc nhà là sóng lưng rồng, ban công là hoa hồng do máu rồng hóa thành.

Đây là tác phẩm của thiên tài kiến trúc Gaudi, tòa chung cư này khiến cho chuyện tình yêu mạo hiểm biến thành sự tồn tại có thể chạm đến.

Trong lúc còn đang cảm thán sự tươi đẹp của Bartlow thì xe đã chạy đến nơi.

Tô Thanh Gia sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi xuống xe.

Nhân viên làm việc dẫn bọn họ đi đến phòng đàn, Louis đang ở cửa sổ ngắm phong cảnh.

Tô Thanh Gia thấy bức màn màu vàng cam chạm rồng khắc hoa bị thổi bay, Louis nghe tiếng xoay người lại.

Ông đã già rồi, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, tất cả mọi người đều không thể trốn khỏi sự ăn mòn của năm tháng, bất kể là Sonia mỹ lệ, Minh Úc thần bí hay nhà dương cầm trước mặt này.

Nhưng theo năm tháng khí chất trên người ông lắng đọng lại trở nên thuần phát hiện hậu, áo khoác ngoài bao bọc thân thể cao ngất của ông, một quý ông anh tuấn tràn đầy sức quyến rũ.

Tô Tĩnh Khang kịp thời ho khan một tiếng, khiến Minh Linh si ngốc ở bên cạnh hoàn hồn lại.

“Chào mọi người, chào công chúa Anna đáng yêu.” Louis chủ động chào hỏi, trên người ông không có cảm giác thanh cao của một nhạc công cổ điển, Tô Thanh Gia có ấn tượng đầu tiên về ông rất tốt.

“Chào ngài.” Tô Tĩnh Khang bắt tay ông, “Xin lỗi đã quấy rầy, tôi là Vincent, là chồng của Anna, còn đây là con gái của chúng tôi, Bella.”

Hiển nhiên Louis rất thích Tô Thanh Gia, ông khom lưng hôn lên má Tô Thanh Gia một cái.

“Con là bé gái xinh đẹp nhất mà ông đã từng gặp. Ông nghĩ khi con trưởng thành nhất định càng xinh đẹp hơn bà ngoại con.”

Tô Thanh Gia cong cong mi mắt, giọng nói ngọt ngào, nói:

“Cảm ơn ông đã khích lệ, ông cũng là nhà dương cầm anh tuấn nhất mà con đã từng gặp, tuy rằng con chỉ từng gặp một nhà dương cầm.”

Louis bị cô chọc cho cười ha ha, không khí thoáng chốc trở nên tốt hơn, ông nói:

“Tin tưởng ông đi, ngay cả khi con từng gặp nhiều nhà dương cầm đi nữa thì ông vẫn là người anh tuấn nhất trong nhóm nhà dương cầm đó.”

Tô Thanh Gia chu chu miệng, đáng yêu nói:

“Vậy chờ con trưởng thành thì trong nhóm người đánh đàn, người xinh đẹp nhất không phải là con sao?”

Tất cả mọi người đều bị Tô Thanh Gia chọc cho không chịu được, Louis đành phải cười nói:

“Được được, người xinh đẹp nhất chính là con, xinh đẹp thứ hai là đàn dương cầm.”

Thiện cảm của Louis đối với Tô Thanh Gia từ từ tăng lên, nghỉ ngơi một lát ở phòng nghỉ, hai bên bắt đầu nói vào vấn đề chính.

Louis đã từng chỉ dạy rất nhiều người, ông là một nhà dương cầm hào phóng, cũng không chèn ép người trẻ tuổi có thiên phú mà ngược lại còn trợ giúp bọn họ, Minh Linh chính là trong số đó.

Lúc còn trẻ, Louis anh tuấn phong lưu, ông từng hôn môi rất nhiều người đẹp trên giá Piano, ngón tay thon dài từng cởi bỏ rất nhiều bộ trang phục lộng lẫy.

Người đàn ông phong lưu khắp nơi đến bây giờ vẫn còn độc thân, ông nói ông hưởng thụ cảm giác tự do này, những người phụ nữ xinh đẹp đó mang đến cho cảm giác vui sướng và linh cảm sáng tác.

Cho tới bây giờ, ngọn lửa này vẫn chưa từng tắt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit: Thu Lệ

Đến Lễ Phục Sinh, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều chơi đùa vui vẻ, nhóm chú hề sẽ ăn mặc trang phục rực rỡ phe phẩy đạo cụ trong tay, để chúc mừng Jesus sống lại và sức sống mới, mọi người sẽ tặng những quả trứng được tô điểm màu sắc cho bạn bè, gió mùa ôn hòa sẽ thổi mùi hương thịt dê nướng vào ngàn gia vạn hộ.

Louis cũng không phải một là một tín đồ Cơ Đốc(*) thuần túy, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc ông thích ngày hội làm say lòng người này.

(*): Kitô hữu hay Cơ Đốc nhân, tín hữu Cơ Đốc là người theo niềm tin giáo lý của Ki Tô Giáo.

Trên tay ông nâng rượu vang đỏ, mùi hương, màu sắc xinh đẹp nổi lên gợn sóng kéo dài.

Sau khi trò chuyện qua loa, Louis bảo Tô Thanh Gia đưa tay ra cho ông đánh giá, Tô Thanh Gia còn nhỏ khó khăn lắm mới qua sinh nhật mười tuổi, ngón tay của cô vô cùng mềm mại, thon dài giống cây hành như trong sách nói, dưới ánh đèn thủy tinh chiếu xuống gần như có thể thấy rõ từng mạch máu màu xanh đang chảy bên trong.

“Bàn tay thật xinh đẹp.” Louis nói, “Chiều dài rất tuyệt, nhưng lực độ không đủ.”

Dương cầm được xưng là “vua của các loại nhạc cụ”, tuy rằng đánh mỗi một phím đàn cũng không cần bao nhiêu lực, nhưng nếu diễn tấu một khúc thơ

văn hoa mỹ thì người đánh dương cầm cần phải vận động từng cơ bắp trên toàn thân, tích tụ lực lượng trên cổ tay, mỗi lần ông đung vào, mỗi một lần đàn đều cần phải khống chế tinh chuẩn, như vậy mới có thể đàn tốt.

“Bản hòa tấu Piano số 3” của Rachmaninoff(*) được xưng là khúc dương cầm khó đàn nhất trên thế giới, đàn tấu nó trở thành thách thức bản thân của rất nhiều người. Nhưng vì sao người làm được đã thiếu càng thêm thiếu?

(*): Sergei Vasilievich Rachmaninoff là một nhà soạn nhạc, nghệ sĩ piano và nhạc trưởng người Nga.

Thứ nhất, ở chỗ bọn họ không cách nào tái hiện ý chí cứng như sắt thép mà trong bản hòa tấu muốn biểu đạt, nếu như không có kinh nghiệm phong phú, tình cảm dồi dào, hay sự từng trải vượt trội thì không cách nào lĩnh hội được ý chân thật trong đó.

Thứ hai, ở chỗ bọn họ không có lực lượng mạnh mẽ và thể lực dồi dào như vậy.

Đúng vậy, không có thể lực dồi dào và lực lượng để bọn họ khống chế bài nhạc này. Ở phương diện này, đàn ông mạnh hơn phụ nữ.

Cho nên, một lượng lớn nhà dương cầm nổi tiếng trên thế giới vẫn luôn là đàn ông cũng chính vì nguyên nhân này.

Tay của Tô Thanh Gia quả thật rất xinh đẹp, chiều ngang cũng đủ, nhưng Louis cũng thấy được, Tô Thanh Gia sẽ bị thể lực hạn chế.

Louis thả tay Tô Thanh Gia về chỗ cũ, bàn tay của một ông già 60 tuổi lại rất nhắn mịn, gần như không có nếp nhăn, càng đừng nói đến đôi mắt, lúc ông cầm tay cô, cô cảm nhận được trên tay ông ẩn giấu lực lượng to lớn.

“Bella, hãy đàn cho ông nghe một khúc đi, đàn khúc mà con muốn đàn nhất ấy.” Louis dẫn bọn họ đến phòng đàn.

Dưới ánh mắt cổ vũ của ba mẹ, cô ngồi xuống trước Piano, giơ tay lên thử âm một lần, tiếng Steinway(*) thuần hậu mượt mà lại véo von rung động vọng lại trong căn phòng.

(*): Tên của một hãng đàn Piano.

Cô mỉm cười nhìn Louis, ngẩng cao cần cổ với đường cong tuyệt đẹp.

Tiếng đàn nhẹ nhàng phiêu dạt dần dần vang lên, một nốt nhạc nhảy lên rồi đến những nốt khác, bắt đầu hợp tấu ô nhịp mấy lần rồi lại tiếp tục tăng tốc nhiều ô nhịp.

Những ngón tay của cô nhảy nhót trên phím đàn đen trắng, tốc độ rất nhanh, ngón tay trắng nõn mềm mại như cánh bướm đang bay vọt vọt lộn với con lốc.

Bản nhạc này tên là “La campanella(Tiếng chuông nhỏ)”, ba người bên cạnh vây xem vô cùng kinh ngạc, mặc cho ai cũng không thể tưởng tượng được Tô Thanh Gia sẽ dùng khúc nhạc có mức độ khó khăn trên thế giới để phô bày thiên phú của mình.

Tuy bản “La campanella” sửa đổi này không dài, nhưng nó là khúc dương cầm có yêu cầu rất cao đối với sự thể hiện âm nhạc, năng lực hiểu và sự thành thạo, là một trong những khúc dương cầm được cho là khó nhất trên thế giới, tuy rằng xếp hạng không cao lắm nhưng cũng đủ để nói rõ trình độ khó khăn này.

Louis vừa mới cẩn thận quan sát tay Tô Thanh Gia, trong những cô bé cùng tuổi thì tay cô không lớn, nhưng ngón tay rất dài, chẳng qua vì hạn chế về số tuổi nên kích cỡ bàn tay vẫn chưa thể nhẹ nhàng lướt qua quãng tám, d/đ;f;q;d hướng hồ trong lúc nói chuyện ông cũng có tìm hiểu, cô bé này chỉ mới học dương cầm được sáu năm, chính thức học tập cũng mới hai năm ngắn ngủn mà thôi, Louis rất lo lắng.

Nhưng đầu ngón tay Tô Thanh Gia di chuyển ra tiếng nhạc đã nói cho bọn họ biết lo lắng là dư thừa, cô nắm giữ âm tiết rất khá, dương cầm giống như một đứa bé biết nghe lời phát ra tiếng vang có quy luật dưới bàn tay cô.

Rất nhanh khúc đàn năm phút đồng hồ đã sắp hết, cảm giác trào dâng mãnh liệt vẫn còn quanh quẩn ở âm cuối, Tô Thanh Gia thu tay lại sau đó đứng lên cúi người chào cảm ơn.

Cô không mặc váy nhưng cũng không cản trở cô làm động tác này vô cùng ưu nhã, áo khoác lông màu trắng nhẹ nhàng phát động, Louis giống như nhìn thấy một nữ vương nhỏ tuổi.

Không ai nghĩ cô làm như vậy, nhưng Tô Thanh Gia vẫn chào cảm ơn vô cùng tự nhiên, cô xem căn phòng đàn nhỏ nhỏ này giống như sân khấu của chính mình, Louis và ba mẹ cô chính là khán giả.

“Bóp bóp bóp.” Nét mặt anh tuấn từng trải của Louis lộ ra nụ cười, ông dẫn đầu ba người cùng vỗ tay.

Tô Thanh Gia lại cúi chào cảm ơn lần nữa.

“Quá tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời!” Louis nói với cô, “Thiên phú của con làm ông kinh ngạc. Nếu che kín mắt ông lại thì ông sẽ tưởng đây là một vị nhạc công trưởng thành đang đàn tấu trước mặt ông.”

“Hy vọng ông thưởng thức vui vẻ, thưa ngài.” Tô Thanh Gia đi tới.

Louis vỗ vỗ huyết Thái Dương, nhìn hai người Tô Tĩnh Khang và Minh Linh nói: “Ôi, không biết tôi có vinh hạnh trở thành thầy dạy dương cầm cho cô bé nữ vương này không?”

Minh Linh đầu tiên là bị màn đàn tấu ca khúc “La campanella” làm choáng váng đầu óc, lúc sau tỉnh lại lại nghe thấy tin tức tốt này, trời ạ, quả thực cô muốn ngất xỉu.

Thượng đế, Amen, Phật Tổ, ai tới nói cho tôi tất cả những điều này đều là sự thật sao?

Vẫn là Tô Tĩnh Khang tương đối vững vàng, anh nhìn con gái rồi trả lời: “Thưa ngài, chuyện này còn phải xem ý kiến của Bella, chúng tôi tán thành quan điểm của con bé vô điều kiện.”

Trong đôi mắt màu xám của Louis để lộ ra ánh sáng cơ trí, ông gật gù đầu, nói: “Vậy thì nữ vương nhỏ, con bằng lòng làm học trò của ông chứ? Ông sẽ dạy kiến thức về dương cầm cho con càng thêm phong phú, hãy tin tưởng ông.”

Tô Thanh Gia mỉm cười, vui sướng đến rối tinh rối mù, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm túc như lúc đánh đàn, “Đương nhiên rồi ạ, con rất vui khi được làm học trò của ngài, thưa ngài.”

Tô Thanh Gia nhẹ nhàng đặt tay trong ống tay áo rộng rãi, ngón tay đau đớn làm cô không dám có quá nhiều động tác.

Đương nhiên Louis cũng đã nhìn ra, chiều ngang của tay cô vẫn còn chưa đủ, cho nên chỉ có thể dùng tốc độ càng nhanh để chiến thắng, điều này sẽ khiến ngón tay cô cảm thấy đau buốt, làm Louis kinh ngạc không chỉ kỹ xảo diễn tấu của cô mà còn có cứng cỏi cổ nền đau đớn của cô.

Một học trò vừa có thiên phú vừa có nghị lực thì ai sẽ bằng lòng để cô ấy chạy mất chứ?

Louis an ủi cô vài câu rồi sai trợ lý đưa cô đến phòng y tế, nơi đó sẽ có thợ mắt – xa chuyên nghiệp xử lý vấn đề ngón tay giúp cô.

Tô Tĩnh Khang và Minh Linh cùng Louis nói chuyện về vấn đề giảng dạy Piano, đi ra khỏi phòng đàn Tô Thanh Gia thở hổn hển một hồi.

Nói cô không căng thẳng là hoàn toàn lừa gạt người ta, có trời mới biết cô ngồi trước Piano sừng sốt một hồi lâu cũng không biết đàn cái gì, Louis cũng không phải là lão hồ gấu chỉ dọa người mà thôi, ông sắc bén d/đ;l;q;d chỉ ra thiếu sót của cô, như vậy nếu cô không biểu diễn thiên phú cường đại của mình trước mặt Louis thì người chỉ từng nhận một học trò này sẽ không nhận cô là người học trò thứ hai nữa.

Đạo lý thà ít mà tốt này áp dụng ở bất cứ nghề nghiệp nào cũng được.

Cho nên những ca khúc cô chuẩn bị từ trước đều trở thành phế thải, ngồi trước Steinway ngày người một hồi, trong đầu Tô Thanh Gia bỗng nhiên hiện lên mái tóc vàng óng ánh của Carlos, cậu roi mờ mờ trên sân bóng, dần bóng lộn vào khu vực cấm.

Bỗng nhiên cô hiểu rõ, sở dĩ cô thích cậu nhóc Carlos này, không phải vì cậu xinh đẹp mà bởi vì cậu có một lòng quyết tâm và tin tưởng “Dù cho đối mặt với ngàn vạn người, tôi cũng dũng cảm bước tới”.

Tuy cậu sinh sống dưới tầng lớp thấp nhất của xã hội, nhưng không bao giờ từ bỏ giấc mơ mình theo đuổi, hình ảnh cậu buộc bao cát chạy qua chạy lại là ấn tượng ban đầu của cậu đối với cô.

Tuy cậu luôn độc lai độc vãng nhưng không che dấu dã tâm của mình đối với bóng đá, Tô Thanh Gia biết cậu thức dậy sớm nhất, huấn luyện cũng khắc khổ nhất.

Tuy cậu gặp phải thất bại nhưng vẫn kiên quyết không buông tay, cho dù bị giễu cợt, bị tạm dừng huấn luyện, nhưng Tô Thanh Gia biết một ngày nào đó cậu sẽ trở lại sân bóng, bởi tình yêu thương nồng nhiệt của cậu.

Sở dĩ cô chú ý đến cậu bé này ở cô nhi viện, ngoại trừ đau lòng còn có thứ gì đó trên người cậu mà cô đang thiếu hụt, cậu có lòng theo đuổi, quyết tâm và kiên trì.

Cậu giống như một quả bóng lửa làm cho cô không nhìn được mà lao đầu vào.

Lúc nâng tay lên cô nghĩ, có lẽ cô cũng hy vọng mình sẽ đứng cao hơn trên sân khấu, chẳng qua cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thực hiện giấc mơ của mình như thế nào mà thôi.

Cuộc sống an nhàn khiến cho cô học được buông lỏng.

Lúc tay hạ xuống, Tô Thanh Gia dứt khoát thay đổi khúc đàn, cô nghĩ lần này cô không muốn để cho cơ hội trôi qua trước mặt cô như vậy, cô muốn biểu diễn khả năng xuất sắc của bản thân cho Louis xem giống như Carlos đã từng biểu diễn trước mặt Reixach vậy.

Cô vẫn luôn có thiên phú tốt đẹp, hơn nữa sống lại một đời cô có được sự từng trải và kinh nghiệm mà người bình thường không thể có.

Là một cô gái nhỏ mười tuổi, cô cũng đủ làm cho người ta kinh ngạc.

Tô Thanh Gia thả lỏng trước mặt thợ mắt – xa, ngón tay không có sức lực.

Đời trước cô đã từng luyện bài nhạc này, thật ra lúc ấy chỉ đàn chơi nhưng cũng luyện tập rất thật lòng, có lẽ luyện tập khoảng hơn một năm mới đàn tốt, lúc rảnh rồi cô cũng thường xuyên biểu diễn một phen.

Cô luyện tập cách đặt cổ tay ngang hàng và cong xuống khi tiếp xúc với phím đàn, độ cao cánh tay phải duy trì trong phạm vi vừa phải.

Thực ra cô có thể lựa chọn khúc “Dream of love” của Liszt, độ khó của bài nhạc này không cao lắm nhưng tình cảm lại dư thừa, đây là điểm mạnh của cô.

Nhưng Tô Thanh Gia vẫn là lựa chọn “La campanella”, giống như Carlos vậy, có người nghi ngờ ý thức tập thể của cậu, cậu sẽ dùng một đường chuyển bóng để củng cố địa vị quan trọng của cậu.

Hiện giờ, Tô Thanh Gia bị nghi ngờ về phương diện sức lực, thì cô cần phải biểu diễn cho Louis xem, cô có năng lực và tiềm lực trở thành học trò của ông.

Tuy rằng tay cô không đủ dài, nhưng khi bắt đầu điệp khúc cô có thể xử lý với tốc độ nhanh, để sau khi đầu ngón tay chuyển qua sẽ được giảm ngắn. Đây là khi cô dạo quanh diễn đàn gì đó nghe người ta nói ở đời trước, cô vô cùng may mắn vì đời trước bản thân cô cảm thấy thú vị nên đã thật sự thử nghiệm một chút.

Cơ hội luôn đến cho người có chuẩn bị.

Tô Thanh Gia hơi giật giật đầu ngón tay phải, cảm thấy không còn đau như trước nữa, thợ mát – xa bôi cho cô một lớp thuốc mỡ nóng nóng, từ từ thấm thấu vào da.

“Cô bé, bây giờ vẫn chưa thể cử động được nhé!” Thợ mát - xa khẽ khuyên nhủ.

Tô Thanh Gia gật gật đầu, “Dạ được, làm phiền bác.”

Lắc tay trên châu trên cổ tay trái lộ ra, Tô Thanh Gia cảm thán, Carlos ở La Masia không ngừng nỗ lực cũng không ngừng tiến bộ, cô cũng không nên rơi xuống.

Nhìn hai tay của mình, về sau có lẽ cô thật sự sẽ trở thành một nghệ sĩ dương cầm, cô cũng có giấc mộng của mình chờ đợi cô thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Thu Lệ

Kỳ nghỉ Lễ Phục sinh kết thúc, làn gió mùa hè khô ráo nóng bức thổi đi làn gió ôn hòa của mùa đông, lần nữa nắm mảnh đất này trong tay, hoa tươi bắt đầu trải rộng từ vịnh biển đến toàn bộ bán đảo Iberian.

Học kỳ thứ ba cũng theo đó mà đến, Carlos không vui một chút nào.

Bởi búp bê tóc đen Tây Dương có nhiều nhiệm vụ hơn, không thể cuối tuần cũng ở cùng cậu, cậu rất khó chịu. ☹️

Tuy rằng cậu cũng cảm thấy Bella đàn dương cầm rất xinh đẹp, tuy rằng cậu không biết thưởng thức nhưng ít ra cũng biết tiếng đàn đó rất tuyệt vời, hình ảnh những ngón tay của cô lay động trước Piano quả thực như công chúa trong truyện cổ tích.

Nhưng cậu sẽ không cười ngửa, ít nhất hiện tại sẽ không, những hoàng tử và kỵ sĩ trong truyện cổ tích đều sẽ cười ngửa.

Cậu có chút lo lắng.

Carlos ở phòng học chống cằm làm bài thi văn học, linh hồn nhỏ bé đã sớm bay đi xa, cậu đang tự hỏi thế nào mới có thể làm cho Bella ở cùng cậu nhiều hơn, cho dù dạy thêm môn văn học mà cậu ghét nhất cũng được.

“Carlos, xin chú ý đây là kỳ thi thử giữa kỳ của cậu.” Thầy giám thị nói bên tai khiến cậu giật mình, đương nhiên trên mặt cậu vẫn không có biểu tình gì, đáng vẻ như rất bình tĩnh.

Cậu cầm lấy bút lần nữa, bắt đầu viết lên bài thi.

Tác giả của câu thơ này là?

Ừm, Carlos cảm thấy cậu cần phải viết sai đáp án này.

Học kỳ này kết thúc, kiếp sống tiểu học của Tô Thanh Gia và Carlos cũng sẽ chấm dứt, bọn họ sẽ lên cấp hai.

Giáo dục Tây Ban Nha quy định bốn năm trung học cơ sở, nội dung giáo dục cơ bản giống như tiểu học, nhưng thời gian đi học phải nhiều hơn tiểu học gần một tiếng.

Sắp được nói tạm biệt bậc tiểu học, Tô Thanh Gia vô cùng vui vẻ, điều này có ý nghĩa khoảng cách cô đến tự do lại gần thêm một bước. Thành tích của cô vô cùng xuất sắc, thế cho nên thiên nga trắng càng ngày càng d/đ;l;q;d chán ghét cô, thật ra hiện giờ cô hiểu rất rõ, bất kể con gái bao nhiêu tuổi thì lòng ghen ghét lúc nào cũng vô cùng mãnh liệt.

Tuy rằng thành tích của Carlos bị lệch môn nghiêm trọng, nhưng điều may mắn là Carlos vẫn có thể đạt được điểm tiêu chuẩn.

Điểm này làm bà đi quái gở vẫn thực yên tâm.

Nhưng một tuần sau, khi Carlos cúi đầu cầm bài thi văn học 3 điểm đưa cho Tô Thanh Gia thì Tô Thanh Gia hoàn toàn nổ tung.

Thiếu niên, mạch máu não của cậu bị đứt à? o_o

Những..... Những đáp án này là cái quỷ gì hả?

Tô Thanh Gia nhìn bài thi tràn đầy gạch chéo, lại nhìn Carlos dùng sức giật giật lỗ tai phải, thật sự hận sắt không thành thép.

“Hiện giờ em chỉ muốn yên lặng, đừng hỏi em yên lặng là ai.” Tô Thanh Gia vững vàng thanh âm, nói.

Carlos: “.....”

Cho nên yên tĩnh là ai? Carlos nhện xúc động muốn cào tóc, ánh mắt thực vô tội.

Nếu vào ngày bình thường, có lẽ Tô Thanh Gia sẽ bảo Carlos ngồi xỏm xuống một chút, sau đó sẽ vuốt vuốt mái tóc vàng mà ngày nào cậu cũng gọi, cảm giác siêu tóc, trong lòng siêu thoải mái.

Nhưng hôm nay, Tô Thanh Gia cảm giác như chính con trai mình nuôi lớn cầm kết quả như vậy tới gặp người lớn, trong lòng nhét vào không được.

Cô rất muốn phê bình Carlos một chút, nhưng nhìn cậu căng thẳng đến nỗi dùng sức giật giật lỗ tai, khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt ẩm ướt, Tô Thanh Gia lại không quá nhẫn tâm.

Suy đi nghĩ lại vẫn nói: “Như vậy đi, về sau mỗi cuối tuần em đều sẽ tới giúp anh bỏ túi kiến thức văn học, anh nhất định phải học cho tốt nếu không sẽ lưu ban!”

Tuy giáo viên Tây Ban Nha không đối xử nghiêm khắc với học sinh như ở Trung Quốc, bọn họ gần như nuôi thả, nhưng nếu không đạt tiêu chuẩn, trường học vẫn sẽ cưỡng chế để cậu tiếp tục học tập nội dung cũ, cũng chính là lưu ban.

Trong lòng Tô Thanh Gia thầm nói xin lỗi Louis, o(╯╰╯)o haiz, thầy Louis anh tuần à, xem ra buổi tối thầy chỉ có thể ở cùng với con nhóc là em đây trong phòng dạy đàn rồi, cô chỉ có thể mặc niệm thay người đẹp quyền rũ có nốt tàn nhang nhỏ trên mặt mà thôi.

Đối với quyết định này, đương nhiên Carlos rất vui vẻ nhưng cậu không cười, chỉ thành thành thật thật mà trả lời: “Ừm được, anh sẽ cố gắng.”

Có trời mới biết cậu giật giật lỗ tai hoàn toàn không phải căng thẳng mà là chột dạ, những đáp án đó đều do cậu cố ý điền sai, hừ, ai bảo Bella thể ở cùng với cậu chứ.

Lúc Bella xem bài thi, cậu rất sợ bị nhìn ra dấu vết xóa đáp án đúng trên bài thi.

Chẳng qua cũng may, tất cả kế hoạch đều rất thuận lợi.

Mỗi tuần học bù là lúc Carlos vui sướng nhất, trong cổ họng Tô Thanh Gia phát ra âm sắc thật xinh đẹp, Carlos cảm thấy giống như chim sơn ca đang hót vậy.

Hơn nữa, gần đây Oleguer to lớn cuồng lái nhái lại mới quen một người bạn gái mới, tóc quăn, ngực lớn, hội tụ đầy đủ những gì mà tên Oleguer tinh lực tràn đầy kia muốn, Oleguer bị quẻ rũ đến nỗi mỗi buổi tối đều lên đi ra ngoài tìm cô ta, càng đừng nói đến cuối tuần.

Tháng sáu, Tô Thanh Gia, Carlos và tất cả học sinh lớp 6 cùng nhau kết thúc chương trình tiểu học, giữa giai đoạn chuyển từ cấp một lên d/đ;l;q;d cấp hai ở Tây Ban Nha không cần thi, chỉ cần đánh giá thành tích tổng thể đủ tư cách là có thể thuận lợi nhập học.

Mùa hè này không có gánh nặng bài tập, chỉ có điều Tô Thanh Gia nghĩ dường như cô chưa từng làm bài tập hè, năm thứ hai không có bài tập, sau đó lên thẳng lớp 6, nhảy vọt qua mấy giai đoạn.

Nhân nhả cùng Carlos vượt qua một tháng, Tô Thanh Gia tạm biệt Carlos.

Cô phải về Trung Quốc hai tháng, Tô Tĩnh Khang được duyệt nghỉ một thời gian, cho phép về nước thăm người thân, cả nhà đều rất vui vẻ, Tô Thanh Gia cũng rất muốn ở cùng ông bà nội đã hơn hai năm không gặp.

Carlos tiễn bọn họ ở sân bay Ann Platt, trước khi lên máy bay, thiếu niên tóc vàng vượt qua rào chắn cho Tô Thanh Gia một cái ôm rất dài.

Cậu ôm rất dùng sức, lúc này Tô Thanh Gia mới phát hiện, thiếu niên từng nhỏ gầy hơn cô nay đã lớn lên rất cao rất cao, trước ngực cậu là hương vị có xanh tươi mát, mặt Tô Thanh Gia áp vào trước trái tim cậu, nghe thấy được tiếng nói không chịu.

Tô Thanh Gia xách vali lên xoay người vẫy vẫy tay, Carlos cũng vẫy tay tạm biệt cô.

Mãi cho khi loa phát thanh truyền tới tiếng chuyển bay đến đi Trung Quốc cơ đã cất cánh, Carlos mới đi về phía sân bay, cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời rất xanh, thậm chí cậu có thể nhìn thấy rõ số hiệu của máy bay.

Carlos có chút mất mát, cho dù chỉ xa nhau một thời gian ngắn nhưng cậu cảm thấy rất dài.

Thật giống như Tô Thanh Gia đã từng nói với cậu một câu ngôn ngữ Trung Quốc, hình như là —— “Một ngày không gặp, như cách ba thu.”

Tây Ban Nha gần như không cảm nhận được sự tồn tại của mùa thu, chỉ có rõ hai mùa hạ và đông, Carlos cảm thấy những lời này có thể đổi thành là —— “Một ngày không gặp, như cách ba đông”.

Năm nay, sinh nhật Carlos Tô Thanh Gia không thể ở cùng Carlos rồi.

Carlos quyết định tặng cho mình một món quà sinh nhật đặc biệt—— cậu tìm một người dạy tiếng Trung tại nhà, cũng không tính là kèm tại nhà, một anh chàng người Trung Quốc đều có mái tóc đen thuần khiết như Bella, d(đ;l;q;d mười sáu tuổi tên là Thẩm Kha, theo người nhà di dân đến Barcelona, nhưng tiếng Tây Ban Nha cậu ta không tốt lắm, Carlos trao đổi với cậu ta.

Thẩm Kha dạy cậu tiếng Trung, Carlos dạy cậu ta tiếng Tây Ban Nha. Coi như là hỗ trợ lẫn nhau cùng tiến bộ.

Carlos hy vọng, cậu có thể thông qua cách như vậy để khoảng giữa cậu và Bella sẽ lại gần hơn một chút.

Đất nước tốt đẹp đã nuôi dưỡng Bella làm tâm trí Carlos muốn hướng về.

*

Đầu tiên, Tô Thanh Gia bay từ Barcelona đến Bắc Kinh, sau đó lại từ Bắc Kinh bay về quê nhà Hàng Châu, qua quá trình xóc nảy cuối cùng cũng về đến nhà.

Bởi vì hành lý rất nặng nên phải thanh toán thật nhiều thật nhiều chi phí, Tô Thanh Gia có chút đau lòng.

Ông cụ Tô là người phương Bắc, trước khi ra nước ngoài học chuyên sâu đã cưới bà Tô là danh môn thế gia Hàng Châu, bà nội Tô là một phụ nữ truyền thống bước chân nhỏ, cho tới bây giờ vẫn dùng từng đường kim mũi chỉ mà khâu vá quần áo cho người nhà, ông Tô đã từng uống mực Tây nhưng rất vui lòng đón nhận cuộc hôn nhân này, bị kịch Từ Chí Ma và Trương Âu Nghi(*) không xảy ra trên người bọn họ.

(*): Từ Chí Ma (tiếng Trung: 徐志摩; bính âm: Xú Zhīmó; Wade-Giles: Hsü Chih-mo, 15 tháng 1, 1897 – 19 tháng 11, 1931) là một nhà thơ Trung Quốc đầu thế kỷ 20. Trước khi ông ra nước ngoài du học, gia đình ông đã bắt ông kết hôn với Trương Âu Nghi, và bị kịch hôn nhân không có tình yêu đã xảy đến với hai người. Nếu các bạn muốn biết rõ hơn hãy search thêm nhé!

Trải qua hơn 60 năm mưa gió, hai người vẫn sống hạnh phúc với nhau đến tận bây giờ.

Năm nay là đại thọ bảy mươi tuổi của ông Tô. Tô Tĩnh Khang phải mất sức lực một phen mới được về nước.

Sau khi Tô Tĩnh Khang ra nước ngoài, ông Tô lão lập tức dẫn theo vợ dọn tới một ngõ hẻm cũ, bình thường cùng chơi cờ với mấy người bạn tốt, nghe một chút Bình thư(*), chơi chim, bà nội Tô thì cùng mấy bà lão thân mật thêu hoa, sáng tạo một vài hoa văn, cũng xem như vượt qua những ngày cô đơn.

Tô Tĩnh Khang là con trai nhỏ nhất và cũng là duy nhất của ông Tô.

Khi cách mạng văn hóa vô sản xảy ra, người con trai cả đã thay ông để lại một cái mạng, ông cụ Tô bị nhốt dưới tầng hầm ngầm cả đời chưa từng chảy nước mắt. Con thứ hai chết trên chiến trường ở Triều Tiên, thi thể không còn, toàn bộ rơi vãi trên mảnh đất cách Trung Quốc rất gần.

Ra khỏi viện ngoại giao, ông cụ Tô về nhà hỏa táng quần áo của con thứ hai, dẫn theo vợ già đi đến biên giới, chôn tro tàn dưới cột mốc biên giới.

Tuy thế nhưng ông Tô vẫn tiếp tục tiễn Tô Tĩnh Khang đi, để anh đi Tây Ban Nha.

Tô Thanh Gia rất bội phục hai ông bà, sống trong một niên đại như vậy, ném trải nhiều gió sương mưa tuyết, chịu đựng nhiều chua xót khổ sở nhưng vẫn tiếp tục yêu quốc gia này, vẫn luôn kéo dài đến đời sau, đời sau nữa.

Đời trước, hai ông bà vẫn đều còn khoẻ mạnh, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn gặp điều không may hay một số bệnh, nhưng cũng không có chuyện gì lớn, sau đó Tô Thanh Gia về nước, tuy rằng không sống cùng bọn họ nhưng lại cùng một thành phố, bình thường không có việc gì cũng có thể tụ họp một chút.

Về đến nhà, bà nội Tô đã cùng với dì giúp việc làm xong một bàn thức ăn Hàng Châu từ sớm, người một nhà hạnh phúc vui vẻ đoàn viên, ông nội Tô còn đặc biệt nhận được sự cho phép có thể uống mấy ngụm rượu, cầm ly rượu mừng rồi không thôi, một ngụm rượu hận không thể chia thành ba miếng để nuốt xuống.

Tô Thanh Gia cố gắng ăn hết chén này đến chén khác, cuối cùng ăn không vô nữa nuốt bụng nhỏ căng tròn. Làm cho người một nhà cười ha ha.

Buổi tối, bà nội Tô dắt Tô Thanh Gia đến căn phòng nhỏ mà trước kia Tô Thanh Gia đã ở, giường lớn điêu khắc hoa văn là của hồi môn của bà nội Tô đã sớm tặng cho cháu gái, bà nội Tô còn có vài hộp của hồi môn, không có chỗ nào là không phải bảo bối hiếm thấy, bà nói bà muốn tận mắt nhìn thấy cháu gái duy nhất của bà xuất gia, vào ngày xuất giá đó sẽ dùng của hồi áp đầy hòm cho cô, không để cho nhà chồng khinh thường.

“Thanh Gia, mau nhìn quần áo bà nội may cho con này, có thích không?” Tài thêu thùa của bà nội Tô rất tốt, hiện giờ thị lực cũng không bị giảm đi, thế gia thời xưa nuôi dưỡng nên một tiểu thư khuê các, nữ công lấy ra ngoài không có chỗ nào mà không phải tinh phẩm.

Trong tủ quần áo treo nhiều sườn xám thật chỉnh tề, màu sắc khác nhau, từ bộ nhỏ đến bộ lớn, từ mỏng đến dày toàn bộ đều không thiếu.

Bộ nhỏ là những bộ cô đã mặc khi còn nhỏ, hốc mắt Tô Thanh Gia có chút nóng.

“Bà nội không biết con có mặc được hay không, chỉ gọi điện thoại nghe ba con báo kích cỡ rồi làm theo thôi, nếu không vừa bà nội sẽ sửa lại cho con, mau thay vào để bà nội nhìn xem.” Bà nội Tô cầm một bộ sườn xám màu cánh sen nhạt thêu hoa đào bảo Tô Thanh Gia thay vào.

Tô Thanh Gia nhận lấy bộ sườn xám, cuối cùng vẫn không nhận được mà ôm bà nội khóc lên.

Thì ra trong lúc vô tình, trên đầu bà nội lại có thêm nhiều sợi tóc bạc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Ra Là Để Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.